

Giới thiệu Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần

Bạn đang đọc truyện Nếu như anh không là Thiên Thần của tác giả Thanh Dục trên website đọc truyện online. Câu chuyện bắt đầu với chuyến “ du lịch” của cô bé 15 tuổi Stella Glass đến Việt Nam – Quê hương thứ hai của cô. Một thân một mình nơi đất khách, cô đã gặp được Thiên Du – Chàng sinh viên vừa trở về quê nhà và nghèo kiết xác. Hai người sống chung một căn phòng trọ, chuyện gì sẽ xảy ra ? Và Stella liệu có thể vén được bức màn bí mật sau thân thể của “ anh chàng đẹp hơn thần thánh” mang tên Thiên Du ? Bắt đầu cuộc hành trình dài...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chuyến Đi

Bây giờ là mùa đông.

Vùng đất Bắc Mĩ giờ đây đang tràn ngập tuyết, thật nhiều tuyết.

Cô, Stella Glass – Thiếu nữ cực kỳ yêu tuyết.

Haha, không hẳn là yêu. Vì song song với yêu, cô cũng rất ghét tuyết. Tuyết cứ nghịch phá khắp đường phố, làm sắc trời dịu đi lại khiến cô ngủ rất say, kết quả là cứ đến mùa đông cô lại hay đi học muộn. Vừa ghét lại yêu, yêu thật nhiều, tuyết lạnh băng nhưng cũng thật dịu dàng, cứ bao bọc cái thế giới mộng mơ trong tâm trí trẻ con của cô...

Tạm biệt nhé, đất nước Canada xinh đẹp.

Stella Glass tôi đây sẽ bắt đầu hành trình của mình !

....

23.30 PM - Máy bay đến Việt Nam

Hmmm, cảm giác này êm ái thật ! Bề mặt mà tôi đang dụi đầu lên cực kì ấm nóng mà lại êm ái. Hơi khó chịu một chút vì cái “ giường” này đôi lúc lại cựa quậy, làm tôi nửa tỉnh nửa mê.

Trong giấc mơ thường trực, tôi lại thấy anh đứng giữa làn tuyết xinh đẹp kia...

Cho dù đứng xa vạn dặm, đôi mắt ngọc bích kia vẫn cứ tỏa ra sự quyến rũ động lòng người. Ryan của tôi, đẹp như vị thần Apollo [1] trong truyền thuyết, luôn kiêu ngạo, luôn phong độ ngời ngời...

Ai mà tin được, người đó lại là vị hôn phu của tôi chứ !

Lại là giấc mơ đó, anh đứng ở phía cuối con đường thật dài, vịn trên mình bộ lễ phục trắng lịch lãm, đôi môi nở nụ cười chết người đó...Gyahhhh

Chỉ có một điều là, mỗi lần mơ tôi lại không thể nào thấy rõ mặt anh !

Kệ đi, tôi đang mơ mà, phải hưởng thụ chứ ~

...

Hừ, cái “ giường” này lại cựa quậy nữa, lần này hình như còn kèm theo một giọng nói âm trầm

_ Cô thông cảm, cô ấy nằm một chút sẽ tỉnh dậy thôi !

Cái gì vậy ? Ai thế ?

Dường như sự hiếu kì bất kham của tôi đã chiến thắng cơn buồn ngủ cùng cực này. Cố nhếch đôi mi mệt mỏi lên, tôi hé mắt nhìn...

Gì vậy ? Đây là Địa Ngục hay Thiên Đường ?

Tại sao ở đây lại có một “ kẻ như thế này” ?

...

Quá đẹp !

Con buồn ngủ của tôi để lại dư vị mờ ảo trong đôi mắt tôi, mọi thứ xung quanh đều mờ mờ, điều duy nhất tôi thấy rõ là hai vầng sáng màu cam cam như hai viên đá hổ phách đang chiếu vào tôi.

Cố gắng dụi mắt kịch liệt, cuối cùng thì mắt tôi cũng đã có được những hình ảnh trung thực nhất.

Hơ, đây là Thiên Sứ hay Thần Chết ???

Tôi chưa sống đủ mà ~~~~~

Stella tôi 15 năm nay chưa làm việc gì thất đức. Dù có hay ngủ nướng và đi học muộn cũng chưa dám đắc tội với Chúa hay bất kì vị thần linh nào, dù đôi lúc mẹ tôi vẫn không thể lờ tôi đi nhà thờ một cách đều đặn vào cuối tuần nhưng tôi biết Chúa cực kì độ lượng và sẽ tha thứ cho kẻ vô tư hồn nhiên như tôi. Mỗi tháng tôi đều ăn chay 10 ngày dù có tháng toàn ăn thịt nhưng chắc sẽ không ảnh hưởng gì đâu, hơ hơ. Thì tôi đêm đêm vẫn mơ tưởng tới Edward Cullen đấy thôi [2] tuy đã có Ryan "không một vết xước" bên cạnh nhưng tôi không hề rằng làm sao anh ấy biết được là đêm đêm tôi vẫn “sách của Stephenie Meyer [3] chứ !

Sao tôi lại phải lên trời chứ !

Tên này quả thực là đẹp chết người !

Hắn có một đôi mắt kì lạ, da trắng như men sứ và toát ra một thứ ma lực vô hình như muốn hút tôi cuốn vào hắn vậy !

Tôi tin có 3 khả năng : 1 là hắn là ma-cà-rồng (nhiễm truyền quá rồi =,=) 2 là thiên sứ và 3 là thần chết hay đại loại là ác quỷ gì đó.

Chỉ có những loại người trên trời đó mới có khả năng đẹp như thế này !

Sợ hãi trấn an, tôi ngồi phắt dậy, cố gắng tránh xa cái gã “mỹ nam nguy hiểm” này. Nhưng tự nhiên trời đất chao đảo, làm tôi đứng không vững nữa.

Đang ngồi trên máy bay mà !

_ Cẩn thận ! – Hắn đỡ lấy thân người đang ngã chúi về phía trước của tôi một cách đẹp mắt.

Cảm nhận được hai cánh tay dài chắc khỏe của hắn vòng qua eo, tôi vội vã ổn định nhịp tim, hít thở sâu dùng hết sức đẩy hắn ra, hét toáng lên :

_ Bỏ ra, tôi chưa muốn chết !!!

Hơ, hình như đang có rất nhiều người nhìn tôi thì phải. Ngược mắt lên, tất cả các hành khách trên máy bay đều dán mắt vào chúng tôi, kèm theo lời xì xào :

_ Ôi đôi trẻ này, đúng là không thể nhìn được đến khi xuống máy bay sao ?

_ Thật hâm mộ, trẻ tuổi sung sức thật !

_ Lãng mạn quá ~

...

Cái quái gì ?!

Hắn bật cười, buông đôi tay đang ôm tôi ra, ề nhưng mà...

Tôi đang ngồi trên đùi hắn !

Kết quả sau một màn “tình cảm” này là, tôi nhận được những ánh mắt chả mấy là thân thiện của bàn dân thiên hạ !

...

_ Thôi nào, cô đã ngủ trên đùi tôi cả buổi đấy ! – Hắn cười cười vỗ về tôi, đang muốn cái biểu cảm trên mặt tôi chuyển đổi.

Trời ơi vừa quê lại vừa thẹn !

Chết mất, còn đâu là phong thái của thiếu nữ nữa chứ !

Hơi bị lay động bởi những lời an ủi của hắn, tôi len lén nhìn sang gương mặt đang cười tươi rói kia. Đôi mắt như ánh trắng bạc kia nạm hai viên đá hổ phách rực sáng, tỏa ra những tia ấm áp dịu dàng, còn mái tóc hơi rối kia như những sợi dây đan vào nhau, thành một mái tóc lãng tử hệt như những ngôi

sao của Hàn quốc, làn da hần thì cứ như da của các cô nội trợ suốt ngày bôi bôi trét trét để có được nước da trắng hồng. Cả người hần cứ y như được bao phủ bởi một vầng hào quang trong suốt, tỏa ra một sức hút kì dị.

_ Anh...anh đeo lens [4] hả ??? – Tôi nhìn chăm chăm vào mắt hần, chỉ tay nghi hoặc hỏi.

Hần hơi ngần ra, sờ sờ lên mặt mình như tên ngốc.

_ Lens ? Mắt tôi sinh ra đã thế mà ?

Cái gì ? Thế này mà hần bảo không đeo lens ư ? Đùa đấy à ?

_ Vậy anh là Thần Chết hay Thiên Thần ? Hừ, muốn bắt tôi đi ư ? mơ đi nhá ! – Tôi nói ra một câu ngu chưa từng thấy. Chỉ có trẻ con mới tin trên đời có chuyện chết đi thì Thần Chết bắt đi hoặc được Thiên Thần dẫn lên trời, nhưng mà với một tâm hồn yếu lãng mạn và mơ tưởng như tôi thì không thể không tin được !

Mặt hần lại ngần ra, hần xoa cằm ra vẻ đắm chiêu suy nghĩ, một lát sau lại tẽn tẽn nói :

_ Tôi và cô đang bay trên trời đấy ! Vì thế chắc tôi là Thiên Thần rồi ,haha

Cái gì ? Thế anh nói ai đi máy bay đều là Thiên Thần à ?

Tư duy logic của tên này đơn giản đến kinh hoàng !

_ Haha, anh quả là một người hài hước đó ! – Tôi khua tay, cười haha như một tên bạn chí cốt đang trò chuyện với hần.

_ Tôi không nói đùa đâu. Chẳng phải Thiên Thần nào cũng bay sao ? Có đôi cánh như thế này này – Hần lại ra vẻ nghiêm túc, hai tay giơ lên vỗ vỗ như đôi cánh, đôi môi quăn rũ kia mím lại, đôi mắt đầy vẻ kiên định.

Nếu tôi mà không ngắt chắc tôi sẽ thành Thần Chết bắt hần đi ngay !

Nhưng mà tiếc thay, tôi bây giờ không thể nào thành Thần Chết được !

_ Được được, tôi tin anh mà ! – Tôi lại cười cười, cố gắng nín nhịn sự bức bối trong lòng. Coi như hôm nay tôi xui, gặp phải tên “ mỹ nam tâm thần” này trong máy bay.

Phải, hôm nay tôi nhất định sẽ đến Việt Nam, nơi mà mẹ tôi đã sinh ra.

Nói ra cũng oai thật, bố tôi là người Canada, mà ông ấy cũng mang một nửa dòng máu Anh của ông tôi. Còn mẹ tôi là người Việt Nam, nhưng bà ngoại tôi lại là người Mỹ.

Chính xác, tôi là con lai !

Nhưng mà ngắt nổi, tôi lại mang một ngoại hình hơi khác người một chút !

Tôi có gương mặt của người Châu Á, mắt nâu và da vàng. Tuy nhiên tóc tôi lại vàng chóc lên. Theo lẽ thường thì mái tóc vàng phải đi với mắt màu xanh biển. Nhưng tôi lại mang cái gương mặt Tây không ra Tây, Tàu không ra Tàu này. Suốt mười mấy năm đến lớp tôi toàn bị chọc ghẹo, và có người còn tưởng tôi nhuộm tóc nữa đấy !

Haha, nhưng thế này cũng có chút đặc biệt !

_ Sao cô lại đến Việt Nam ? –Chợt, hần quay sang làm tôi giật bắn mình.

_ Hà, a ừm. .Tôi muốn đi du lịch ! (Chính xác là bị bắt đi) – Tôi cười gượng.

_ Còn tôi thì bị bắt đến đó ! – Hần cười, nhưng lại nhìn khá khổ sở.

Ặc, cũng bị bắt đi à ?

Her, tôi có người cùng chí hướng rồi !

_ Vậy anh tên gì ? – Khi vừa biết được mục đích của hần , tôi liền gạt đi thành kiến ban đầu, trở nên thân thiết với hần từ khi nào không biết.

_ Trần Thiên Du. Còn cô ?

Trần Thiên Du, cái tên nghe lạ thật ! Thiên [5] là trời ,Du là du hành à ?

Bỏ qua đi, tôi không phải nhà ngôn ngữ học !

_ Stella Glass

_ Cô là người Việt à ? Nhuộm tóc sao ? – Hấn tùy tiện đưa tay lên tóc tôi vuốt vuốt, còn ra vẻ ngạc nhiên nữa.

Trời ơi tìm tôi !

_ Anh...anh...à à không...Tôi không nhuộm, sinh ra đã thế rồi ! Tôi là con lai, haha – Gạt vệt tay hấn ra, trong lòng tôi thờ phào nhẹ nhõm

_ Ô, hay thật, lần đầu tiên tôi gặp “ người lai” đó !

Tên này mắc phải dịch bệnh gì vậy ?

Hấn nghĩ tôi là một giống thú nào đó trên rừng rú sao ?

Và hấn là nhà thám hiểm điên khùng đã phát hiện ra tôi ?

_ Tôi vừa bị ba mẹ bắt về Việt Nam này, haha. Ở Canada cũng lâu rồi, nên họ muốn tôi về đây sống tự lập và học đại học ở đây luôn. Chắc sắp tới tôi sẽ rất khó khăn, nhưng mà tôi cũng thấy khá phấn khích. - Hấn nói, xoa xoa vành tai trắng trẻo của mình.

_ Còn tôi thì do gặp một chút chuyện gia đình. Số phận của tôi cũng y hệt anh đấy, có lẽ là vậy - Tôi ỉu xiu, nói đến chuyện này thì cũng thật khó mà giải thích. Gia đình tôi cũng đâu đến nỗi khó khăn, vậy mà bà ấy hơn hờ dắt tôi đến sân bay, vứt cho đồng tiền tiêu vặt và bảo tôi sang Việt Nam vài tháng, đã vậy còn đòi số điện thoại, mất tâm mất tích ở chỗ chết tiệt nào đó. Hai vị đáng sinh thành đáng mến của tôi còn cười ngoác miệng mà bảo rằng, đến Việt Nam sẽ có người giúp đỡ, nên tôi cứ bám lấy cái hy vọng" có người giúp đỡ" này tạm thời vậy, Haizz...

Có bố mẹ nào lại vứt con mình ở nơi xa lạ chết tiệt này chứ !!!

Chúng tôi trò chuyện vớ vẩn một lát rồi cũng ngừng, vì tôi quá mệt mỏi với tâm hồn trong sáng ngây thơ quá mức của tên này. Dù có hơi bị “ hóp hóp” bởi nhan sắc gạt người của hấn nhưng làm sao hấn đẹp bằng Ryan của tôi chứ, tôi chắc là thế !

Ừm, nhưng mà...Chắc cũng gần bằng !

Suy nghĩ chán, tôi lấy MP3 ra ngồi đu đưa theo những giai điệu sôi động từ Katy Perry [6] tới Lady Gaga [7] ,lén nhìn ra ngoài khoang cửa. Hấn đang thiêu thiêu ngủ gật gà gật gù như một chú mèo trắng ngoan ngoãn vậy.

Dù so sánh con trai với mèo thì hơi bị “ khóp” nhưng mà quả thực hấn rất đáng yêu.

Khẽ vươn người lên, tôi chống hai tay lên gối má, nghiêng đầu ngẫm hấn. Gương mặt sáng lên dưới ánh sáng trong suốt từ cửa sổ, đôi mắt đẹp kia đã nhắm lại yên bình, tóc hấn bị rối vì dúi đầu vào ghế dựa, da hấn trắng như nhuộm màu ngọc. Quả thực, tôi không nịnh đâu nhé ! Hấn quá đẹp !

Thật tiếc, nếu hấn không bị tâm thần thì giờ này chắc đã thành ngôi sao nổi tiếng rồi !

Tôi lại tưởng tượng tới hình tượng chàng Edward mà tôi sùng bái lâu nay, anh ta được miêu tả là có xương đòn gạnh rất đẹp. Kể cả Ryan thân yêu của tôi, suốt ngày ăn mặc kín cổng cao tường, tôi chả bao giờ thấy được bộ xương quyến rũ nằm ở cổ đó bao giờ cả ! Thật tò mò...

Cứ thế, mắt tôi lại liếc xuống cổ hấn !

Không chút phòng bị, trong chiếc áo khoác măng tô dài tay, áo somi của hấn trắng phau. Nơi cổ áo bị hở ra không ít, để lộ xương đòn gạnh tuyệt đẹp. Như ẩn như hiện dưới làn da trắng như tuyết kia, xương đòn gạnh [8] hấn như được gọt dũa một cách tỉ mỉ, vừa quyến rũ lại trông rất rắn chắc !

Máu mũi tôi sắp tràn ra rồi !

Xin trời đất tha thứ cho con, nhất thời máu nóng lại nổi lên ! Tôi không phủ nhận là tôi mê trai đẹp, mà nếu không mê thì tôi là Les à ?

Ừ ừ, đây là nhu cầu bức thiết, ngắm trai đẹp cũng không có gì là xấu cả ! Hấn đẹp thì phơi ra, tôi đây chỉ là thức thòi mà ngắm nghĩa thôi ,haha đẹp cả đôi đường.

Nhìn hấn thờ, từng hơi nhẹ nhàng tan vào không khí, lồng ngực rộng rãi kia cứ phập phùng phập phùng nhẹ nhàng, trông hấn thật yên bình, thật mang đến một sự an toàn kì lạ.

Tên này, kể cả lúc ngủ cũng đẹp.

Nhưng mà trông người hấn cũng khe khe run lên, chắc là lạnh quá đây mà. Tôi vội cởi chiếc áo khoác màu trắng của mình ra, nhẹ nhàng đắp cho hấn. Thật cái cảnh này làm tôi liên tưởng tới mấy bộ phim tình cảm, nam chính toàn cởi áo khoác ra khoác cho nữ chính ! Còn tôi thì ngược lại, cảm giác này cứ y như là chị gái với em trai ấy !

Bắt đầu chuyển đi và được gặp một anh chàng đẹp trai hơn thần thánh !

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chàng Trai Kỳ Lạ

Trời xanh, mây trắng, nắng chiều lấp lánh.

Hahaha, cuối cùng cũng đến nơi rồi ! Xin chào Việt Nam !

Vừa xuống máy bay, tôi hết như một con chim cánh bị nhốt cả năm trời mới được thả, chạy vù xuống sân bay ngược lên ngược xuống, quả thực ở đây có nhiều thứ mới lạ vô cùng.

Thật khác ở Canada, ở đây nắng rất đẹp, thật lạ vì bây giờ là mùa đông, nếu còn ở Bắc Mỹ chắc tôi đang đi Vancouver [1] trượt tuyết rồi. Thật xui xẻo vì phải đến đây, nhưng bây giờ thì tôi cũng thấy có một chút cảm tình với nơi này.

Tuyệt !

...

Nhưng mà có một chút rắc rối ở đây...

_ Stella à ~ Ở đây đẹp thật đó !

... Vấn đề đang nằm ở phía sau lưng tôi ngay lúc này đây...

Tại sao cái tên Thiên Du dở người này lại lẻo đẻo theo tôi chứ ?!

Tôi đang tự hỏi, có nên đi tìm số điện thoại của bệnh viện tâm thần hay cô nhi viện nào đó rồi đá đít hắn vào không ?

Tôi đi một bước thì hắn theo một bước, lùi hai bước thì hắn lùi hai bước, tôi đi nhanh thì hắn cũng nhanh, tôi chậm thì hắn chậm.

Chết tiệt !

_ Rồi sao ? Tôi thiếu nợ anh hay mang thai con của anh à ? Làm quái gì đi theo tôi suốt thế ? Mẹ anh đâu sao không đi theo, mà cứ bám lấy tôi như đĩa thế ? – Nhìn hắn bằng nửa con mắt, tôi quay phắt lại gầm gừ lên từng tiếng.

Tôi đang cố phát ra hết sát khí trên người đây !

Đáp lại biểu tình đáng sợ của tôi, hắn lại chớp chớp mắt, nói nhẹ nhàng :

_ Chẳng qua là tôi muốn có một người bạn đồng hành thôi mà. Làm ơn đó, cho tôi đi theo đi, nhất định tôi sẽ không làm phiền cô đâu ! Tôi hứa ! – Vừa nói, hắn vừa giơ tay lên.

Trông mặt hắn rất thành thật, nên tôi đành tạm tin vậy, dù sao đi một mình cũng chán, có người đi cùng còn hơn.

_ Anh chắc chứ ? – Tôi nhìn hắn đầy nghi hoặc.

_ Thiên Thần sẽ không bao giờ nói dối !

Lại nữa rồi, con tâm thần của hắn lại tái phát.

_ Vâng vâng, tôi tin rồi thưa ngài Thiên Thần – Tôi thờ dài ngao ngán. Cảm giác hắn cứ như đứa con nít 5 tuổi vậy, lúc nào cũng ngây ngây ngô ngô.

_ Ừm... giờ đi đâu nhỉ ? – Hắn rờ cằm suy nghĩ.

_ Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn đi ! – Tôi đề nghị.

...

Hai chúng tôi dạo quanh phố một lát, tự nhiên tôi lại cảm thấy bất an kinh khủng. Nói cho mà biết, trực giác của tôi cực tốt, chắc chắn sắp có chuyện gì rồi !

Quả thực là thế !

Cái này gọi là “ không gây rắc rối” như lời hấn nói đây...

Chúng tôi được một phen sợ hãi, chạy thục mạng tìm chỗ trốn. Vì sao ? Vì tôi và hấn ăn trộm đồ

của một bà bác chưa ngoa nào đó, hay làm một thằng nhóc khóc toáng lên ? Sai hết !

Bởi vì hấn quá đẹp trai !

Vừa bước ra đường, là tôi nhận được đủ thứ ánh mắt các kiểu như : ghen tỵ, ganh ghét, vân vân và vân vân... Bởi tôi quá tầm thường còn hấn quá đẹp, nên đi cạnh hấn là mọi khuyết điểm của tôi như lộ rõ mồn một...

Nhưng mà mọi chuyện chưa dừng lại ở đó !

Khi chúng tôi đi ngang một trường trung học, thì ngay lúc giờ ra về, đám học sinh ủa ra nườm nượp như đi hội. Và khi hấn vừa ngước lên nhìn một cái thì đám nữ sinh không biết ở đâu ra nhào tới vây quanh hấn như thú lạ.

Trời ơi ! Sao tôi không nghĩ tới tình cảnh này chứ !

Không ngờ ngoài tôi ra, mọi người phụ nữ đều động lòng trước sắc đẹp của hấn !

Thật hối hận khi cho hấn đi cùng !

_ Học học...m...ệt quá ! – Tôi thở như chưa từng được thở, từng đợt nặng nề. Hấn cũng không kém gì tôi, mồ hôi đã nhễ nhại cả áo.

_ Họ bị làm sao thế ? Tôi chẳng hiểu gì cả ... Học học...- Hấn vừa thở vừa nhiu mày thắc mắc.

_ Tại anh quá đẹp trai đó !

Khi tôi vừa dứt lời, thì cả người hấn đông lạnh, còn hai gò má trắng trẻo thì ửng đỏ lên như quả đào.

Gì cơ ? E thẹn sao ?

_ Thật...thật á ? – Một lát sau hấn mới động dậy, rờ lên mặt mình rồi ngáy ngốc hỏi tôi.

_ Thế từ trước đến giờ ai cũng khen anh “ đẹp gái “ à ?

Mặt hấn lại xụ xuống.

_ Vậy vì gương mặt của tôi mà cô gặp rắc rối thế này sao ?

Chứ còn gì nữa !

Nhìn thấy hấn hơi tội tội, tôi liền vỗ vai hấn an ủi :

_ Anh hết như thần tượng ấy ! Mà lũ con gái đều thích trai đẹp mà ! Tôi nghĩ anh nên tự hào mới đúng !

_ Lần đầu tiên có người nói với tôi như vậy đó ! – Đôi mắt đẹp đẽ của hấn lại ánh lên những tia vui sướng.

Tôi nghĩ là nên bịt mặt hấn lại thì hơn ! Mỡ balo ra, tôi lục tìm chiếc kính cận và cái mũ lưỡi trai. Aha ! Có rồi.

_ Đây, anh đeo vào đi, không đeo là tôi vứt anh ở đây luôn đó ! – Đưa “đồ hóa trang” cho hấn, tôi lườm một cái làm hấn khẽ giật mình.

Sau khi hấn hóa trang xong xuôi, thì tôi mới dám ngó mặt ra quay ngang quay dọc dè chừng đường phố, cảm thấy ổn rồi thì chúng tôi mới bước xuống đường.

Haizz, vừa mới đến đây đã gặp rắc rối !

...

Quán càfe “ Last Time” nằm trong một cái hẻm nhỏ.

_ Đây, ở đây là chỗ của bạn anh á ? – Tôi chỉ tay lên biển hiệu bằng gỗ mộc nát trên cửa, khều khều tên Thiên Du bên cạnh.

_ Ủ, tôi nghĩ cô sẽ thích cậu ấy ! – Hấn cười.

Chúng tôi bước vào, tôi không hiểu cái hấn gọi là “ thích” là như thế nào. Nhưng mà cách bày trí của quán càfe này đủ nói lên tính chất bệnh hoạn của

chủ nhân rồi...

Y hệt căn nhà hoang ấy !

Nào là trần gỗ mục, ghế bành đầy bụi, khắp nơi thì giăng đầy tơ nhện, còn trên tường thì chẳng chít toàn là hình bikini của mấy em chân dài nữa chứ !

Vạn nhất là, khách khứa trong này toàn là mấy ông già bụng phệ đang ngồi bàn bạc chuyện gì đó trông khoái trá lắm.

_ Ê các ông, hôm qua tôi vừa tìm được một bộ JAV [2] cực kì hot nhé ! (Thanh Dục : =) zz)

_ Tôi chỉ thích Maria Ozawa [3] thôi ~

_ Mấy thứ đó phải giấu thật kỹ, đó là kho báu của chúng ta ~ Nếu để các con mụ ấy phát hiện ra thì coi như chúng ta không còn chỗ dung thân – Một ông ra về thần bí liền khe khẽ nói.

Thật hồi hận khi đã đồng tai lên nghe !

...

Tôi cảm thấy mình y hệt Robinson đang lạc trên đảo hoang !

Tên Thiên Du kia thì chẳng tỏ ra chút gì là ngạc nhiên hay sợ hãi gì cả, ngược lại còn tỏ ra khá thú vị.

Cái quán này không rộng lắm, đi vào một chút là đến căn phòng nằm khuất sau đám cây cảnh um tùm. Hình như đó là phòng của quản lý.

Khi chúng tôi vừa bước đến chiếc cửa, thì trên đầu rơi rớt xuống cái gì đó... đen đen.

Tôi liền đưa tay lên vai phui đi cái thứ màu đen đó...

Nhện !

_ Ahhhhhhhhhhhhhhh !!!!! – Tiếng hét thất thanh vang lên khắp không gian. Tôi đây bầm sinh sợ nhất các loại côn trùng, nhất là cái thứ kinh dị này !

Ê nhưng mà...

Có người còn hét to hơn tôi !

Cái quái gì thế !?

Tên chết tiệt này đang ôm chầm lấy tôi, lại còn hét to nữa chứ !

_ Này này ! Anh... bỏ ra mau ! – Tôi rít lên từng tiếng, tức giận phùng phùng.

Hắn dụi đầu vào lưng tôi, cả người như run run lên thì phải ? Còn vòng tay đang ôm lấy eo tôi thì như siết chặt hơn.

_ Tôi... tôi sợ lắm ! – Giọng hắn run rẩy như sắp khóc.

Tôi tự hỏi, tên này có phải là con trai không ?

Nhưng rất may là nơi này thật tối, nên hắn không thể thấy được mặt tôi đang đỏ ửng lên !

_ Đ... được rồi ! Anh mau bỏ ra đi, con nhện đó đã chết dưới gót giày của tôi rồi ! – Luống cuống gỡ tay hắn ra, khi tôi vừa quay lại thì thấy hắn đang cười ngạo nghễ.

_ Hehe, tôi chỉ đùa chút thôi mà ! – Hắn giơ con nhện đen đó lên, nở một nụ cười gian ác.

Ác quỷ !

Gyahhhh, tên này dám lấy tôi ra làm trò đùa sao ?!

_ Anh... anh... - Tôi nghiêng răng kèn kẹt, hai tay nắm lại thật chặt như muốn bóp nát hắn trong tay.

_ Cạch ! – Tiếng cửa mở vang lên sau lưng tôi. Tên Thiên Du liền ngước mặt lên ra chiều vui vẻ.

_ Long time no see ! William (Lâu quá không gặp ! William ~) – Một giọng nói khàn khàn vang lên, tôi liền quay mặt lại.

Một vóc người cực kì cao lớn, trên mình là bộ vest bóng bẩy lịch lãm, gương mặt tuấn tú đầy băng lạnh, tóc dài xõa ra đến ngang vai.

Tên này là chủ quán !

Khi tôi chưa kịp định thần lại thì Thiên Du đã bước lên một bước, tay bắt mặt mừng với tên chủ kia.

_ Tôi đã nói rành Tiếng Việt rồi, cậu không cần dùng Tiếng Anh nói chuyện với tôi nữa đâu ! – Hấn cười.

_ William à , nghe tin cậu về nước là tôi đã cấp tốc chuẩn bị mọi thứ rồi, thôi mau vào đi ! – Tên kia cười, choàng tay qua vai Thiên Du._ Còn đây là bạn cậu sao ? – Hấn nhìn tôi.

William ? Hấn gọi tên Thiên Du này là William ?

_ Ủ, bạn mới quen, cô ấy tên là Stella Glass !

Tôi cười gượng gạo :

_ Vâng, Chào anh !

_ Chào, tôi tên là Tuấn Anh !

...

Khi đã an tọa trên chiếc sofa đỏ, tên tóc dài kia mới bắt đầu khơi chuyện :

_ Mọi thứ tôi đã sắp xếp cả cho cậu rồi, bây giờ cậu chỉ việc chuyển đến đó thôi.

Đưa hai tay nâng tách trà lên ngửi ngửi, rồi nhấm nháp, tên Thiên Du trông thật nhã nhặn. Hấn chỉ đáp lại ngắn gọn :

_ Ủ !

_ Còn cô ? Hấn là vừa đến đây, dù sao thì cũng là bạn của William, có cần tôi giúp đỡ gì không ? – Tóc dài quay sang tôi, nở một nụ cười.

_ William ? Là ... ? – Tôi vừa nói vừa chỉ tay sang cái người ngồi cạnh mình.

_ Ừm, là cậu ta

Tên của hấn làm tôi tưởng tượng đến hoàng tử nước Anh [4]!

_ Tôi cũng là lần đầu tiên đến đây, nên vẫn còn lạ chỗ, nếu có anh giúp đỡ thì tốt quá ! – Tôi cười.

_ À, cô đã thuê khách sạn chưa ? Nếu chưa thì có thể ở tạm cùng với William, căn nhà tôi cho cậu ta mượn vẫn còn rộng rãi chán ! – Hấn đề nghị.

Cái gì ?? Ở chung với cái tên điên khùng này sao !?

Sợ hãi nuốt nước miếng, tôi mường tượng về cái cảnh mà tôi ở chung với hấn...

Thậm chí không cần tưởng tượng, tôi dám cá là chưa đầy 1 ngày tôi sẽ phát điên với tên “ mỹ nam tâm thần này” !

_ Ahaha, một người như anh Thiên Du đây sao lại chấp nhận ở chung một chỗ chật chội với tôi chứ ! Không cần đâu, tôi tự thuê phòng là được, cảm ơn anh ! – Tôi khoát tay.

_ Stella à, tôi không ngại đâu ! Có cô ở cùng tôi lại càng vui ấy chứ ! – Tự nhiên cái người không cần thiết mở miệng này lại lên tiếng cắt ngang...

_ Đây cô thấy chưa, cậu ấy không ngại đâu, vậy đi nhé ! Đây là chìa khóa nhà, hai người cứ đến địa chỉ này này ! – Tên tóc dài chìa ra một mảnh giấy ghi chú và một chùm chìa khóa mới tinh.

_ không cần thiết, tôi không ở với anh đâu ! – Tôi gầm lên, quắc mắt nhìn tên Thiên Du đang thần nhiên cười.

Đáp lại tôi, hấn chỉ cười mà dịu dàng nói :

_ Tôi biết cô đang gặp khó khăn mà, chẳng phải cô cũng bị bắt ép đến đây sao ?

Chỉ một câu, hấn đã bắn trúng tim đen của tôi.

_ Tại...tại sao anh...?

_ Haha, lúc tôi ở sân bay đã tình cờ nghe mẹ cô trò chuyện với cô rồi ! – Hấn nhấc tách trà lên.

...

Tôi dẫm chân bình bịch trên đường, hai tay nắm chặt, răng nghiến lại.

Trời đã tối, hình như đã rất là lâu kể từ khi tôi bước ra khỏi quán cà phê siêu cấp bệnh hoạn đó. Haizz, chiều giờ chưa ăn gì, thật đói quá !

Ngày hôm nay quả nhiên xảy ra thật nhiều chuyện rắc rối !

Khẽ thở dài, tôi rẽ vào một công viên ven đường. Bước thảnh thơi qua những hàng ghế đá, những đôi tình nhân đang quấn quýt lấy nhau đầy tình cảm. Người thì hôn hít, người thì ôm lấy nhau. . .

Trời ạ !

Bước ngang qua một đám những bà chị đang tám chuyện, tự nhiên một người trong đám đó ngược lên nói với tôi.

_ Em à, mau tha lỗi cho người ta đi, người ta đi theo em này giờ rồi đó ! – Bà chị tóc xoăn thành lợn nói làm tôi chẳng bước dừng lại, tay chỉ về phía sau lưng tôi.

Tự nhiên thấy bất an quá !

_ Người... người nào ...? – Mối tôi run rẩy.

_ Bạn trai em đó ! Thiết là đẹp trai chết người được đi ! – Bà chị kia mắt đầy thèm thường.

_ Bạn trai ? – Tôi vừa nuốt nước miếng sợ hãi vừa chầm chậm quay ra phía sau.

Quả nhiên, như tôi đã mờ mịt đoán ra được !

Tên chết tiệt này lại lẻo đẻo theo sau !!!

Thiên Du !!!

Đập vào mắt là nụ cười rạng rỡ thường trực của hắn, tôi không thấy gì là vui vẻ mà ngược lại máu nóng lại sôi lên !

Tên biến thái này !

Hắn vẫn thản nhiên tươi cười, bước lên một bước cạnh tôi, choàng tay qua vai tôi. Đã vậy còn làm một bộ mặt tội nghiệp đến thảm thương, chán ngán nói với bà chị kia :

_ Haizz, cô ấy buồn bình lắm chị à, em năn nỉ hoài mà không chịu tha thứ cho em gì hết ! – Đoạn, hắn đưa tay lên véo má tôi.

Grừ...grừ... Tôi cố nén giận trong lòng để giữ thể diện trước bàn dân. Rồi làm bộ mặt liếc mắt đưa tình với hắn, vòng tay qua eo hắn véo một cái thật đau, rặn ra giọng ngọt như mía lùi :

_ Anh ấy cũng đáng ghét lắm chị à, tối ngày cứ đòi “yêu” em hoài, mạnh mẽ chết đi được ý ~ Thử hỏi sao em không giận chứ ! _ Mắt tôi chớp chớp như một con thỏ. Giương mặt hắn đã ngăn ra rồi, há há há. (Các bạn thân yêu có hiểu “yêu” là gì không ? =>) ôi đầu tôi nó đen tối mất rồi =>)))

Bà chị kia nghe vậy mà mặt cũng đỏ lên, rồi vỗ vai tôi :

_ Gyahhhh, mấy em hạnh phúc như vậy, làm chị thêm lấy chồng quá ! Thôi em mau tha thứ cho cậu ta đi, cậu ta đáng yêu thế em còn đòi gì nữa chứ !

Rồi, khi bà chị đó đi khỏi, tôi liền trừng mắt nhìn hắn :

_ Tên biến thái này, sao cứ đi theo mãi thế ! – Tôi quát.

_ Tại cô đang cần giúp đỡ ! – Hắn cười.

_ Thế anh là người của hội chữ thập đỏ hay bảo mẫu của tôi ? Tôi đã nói không cần là không cần mà !

Xí xí, bảo mẫu sao ?

Nhắc đến danh từ này, tôi liền nhớ lại lời dặn dò của bà mẹ đáng kính. . .

_ Stella à, trường học bên đó mẹ đã lo liệu hết rồi, còn người giúp đỡ sẽ đến gặp con để lo chỗ ở và sinh hoạt. Người đó sẽ giám sát con 24/7, nếu con có ý định trốn hay nghịch phá gì thì chuyện kết hôn với Ryan mẹ sẽ suy nghĩ lại, nhớ đó !

Chết tiệt !

Hắn là người của mẹ cài vào !

_ Tôi chỉ là một người tốt bụng muốn giúp đỡ cô thôi mà, nếu cô không cần thì thôi vậy ... - Hấn thờ dài, định bước đi thì tôi liền nói vọng theo.

_ A! Đợi đã ! Tôi đúng là cần anh giúp đỡ !

Còn giả vờ giả vịt ! Chắc, đành phải hợp tác với hấn thôi ! Nếu không giấc mơ được làm vợ của Ryan sẽ tan thành mây khói !

Qua đêm với chàng trai đẹp như tiên ! Liệu có gì đặc biệt ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sống Chung

Số 299 Hẻm XX ...

_ Chỗ này anh gọi là nhà à ?

_ Ủ, cũng lâu rồi tôi không trở lại đây...

Bạn có biết tôi đang nhìn thấy gì không ?

Thật kinh khủng !

“Nhà” mà tên Tuấn Anh đó nói, là một căn nhà hoang nằm sâu trong con hẻm hun hút, chẳng có lấy một người hàng xóm, đã vậy đồ đạc thì mục nát hết cả, trần nhà thì lỗ chỗ là dột nát, cơ man nào là bụi và mạng nhện !

Tôi quên mất cái quán “ Last Time” của hấn cũng chả hơn gì nơi này !

Không lẽ mẹ tôi muốn con gái yêu của mình ở một nơi như thế này sao ?

Mặt của tôi như méo dần đi khi bước từng bước vào căn nhà này, vừa đi mà bụi và đất đá cứ thế mà rơi lộp độp xuống đầu tôi như mưa, còn cái tên chết tiệt kia thì cứ ngó ngang làm như những thứ này thú vị lắm !

_ Hừ ! Tôi sẽ không ở đây vào đêm nay đâu ! – Tôi vừa phui bụi vừa bực tức nói.

_ Chúng ta dọn dẹp lại là sạch ngay ! – Hấn chia ra chiếc khăn tay cho tôi, cười nói.

Nghe tên này nói thì nhẹ nhàng cực, nhưng khi bắt tay vào làm thì...

...Tôi tự hỏi, đây có phải là Địa Ngục không ?

Tôi từ nhỏ đã không quen làm những chuyện này, vì tính tôi cực kì lười, vừa mới làm một chút đã thở hồng hộc, còn hấn thì vừa lau chùi cần mẫn lại huyết sáo ra chiều vui vẻ.

Nào là lau sàn, lau tủ, lau bàn, ...

Và còn phui bụi, quét trần, dọn dẹp đồ đạc...

...Blah blah blah ~ Tôi chết mất !

...

Tôi không nhịn được liền ngược lên hỏi :

_ Anh thích dọn dẹp ?

_ Ủ ! – Hấn vừa nhón lên lau cửa kính vừa nói.

_ Thế dọn một mình đi ! – Tôi ngập dãi, rồi nhanh chân chuồn vào phòng ngủ, để lại gương mặt ngơ ngác của hấn.

Và bây giờ mới thực sự là ác mộng !

Nhà này chỉ có một phòng ngủ !

Tôi gần như đứng hình khi đi hết căn nhà, và nhận ra điều kinh hơn cả kinh dị này, điều đó đồng nghĩa với việc...

Chắc chắn tôi sẽ đá *** hấn ra ngoài sofa !

Quyết định vậy đi ~

_ Được rồi, đây là chăn gối của anh, ngủ ngon ! – Tôi đặt chồng chăn gối lên tay hấn, nở một nụ cười khoái trá.

_ Ủ, dù sao tôi cũng định thế rồi ! – Hấn nhận lấy chăn gối, rồi mím môi, hình như hấn đang nhịn con ngáp thì phải ?

_ Rồi rồi mau ngủ đi ...” SẦM “– Nhanh tay đẩy hấn ra ngoài rồi đóng chặt cửa, tôi cố tìm mọi thứ để chèn vào cửa, để hấn không bao giờ bước qua được nơi này.

Khi tôi đang cố sức đẩy chiếc tủ trang điểm đến cửa, thì chợt nghe thấy tiếng gọi từ ngoài vọng vào :

_ Không cần làm thế đâu, tôi sẽ không làm gì cô đâu ! Thật đấy !

Hừ, sao hấn biết được nhỉ ?

_ Loại người như anh ai tin được chứ ! – Tôi quát to để hấn có thể nghe thấy.

_ Nếu không tin thì thôi, chỉ sợ sáng mai cô không đẩy nổi cái đồng hồ ra, lúc đó tôi cũng chả giúp được gì ...

Liên quan gì đến anh chứ !

...

Ồ mà hấn nói cũng phải ...

Thôi ngủ quách cho rồi !

Tôi vuron vai ngáp dài đầy mệt mỏi, leo lên chiếc giường lớn màu trắng. Khi tôi vừa gỡ chiếc chăn lên đắp, thì trong mép chăn có thứ gì đó vương vào...

Bao...bao cao su !!! (=]])

_ Gyahhhhhhhhhhhhhhhhh – Tôi quơ mạnh tay để vớt cái thứ “dơ bẩn” ấy ra, hét toáng lên đầy kinh hãi.

Mặc dù đã biết về cái đồ vật này, nhưng tôi chưa bao giờ đụng tới cả ! Thế đấy !

Căn nhà này trước đây chắc chắn là của một đôi vợ chồng nào đó !

Giờ tôi mới hiểu tại sao nhà này chỉ có một phòng ngủ với một cái giường đôi !

_ Cốc cốc ! Cô có sao không thế ?! - Ở ngoài cửa, tên Thiên Du gõ mạnh, giọng khàn khàn lên đầy lo lắng.

_ Tôi...tôi không sao ... Chỉ là mơ thấy ác mộng thôi... - Tôi kéo chăn lên tận miệng, nhỏ giọng như một chú mèo con đang sợ hãi rên.

_ Cô vừa mới bước lên giường chưa đầy 5 phút đã nằm mơ ?

_ Tôi đã nói là không sao mà ! – Mặt tôi đang đỏ ửng như gấc chín, cái sự cố lúc nãy không thể nào nói cho hấn biết được, cạy mồm tôi ra tôi cũng sẽ không bao giờ hé răng !

_ Cách ! O... - Đột nhiên, cửa mở toang. Tên Thiên Du nắm lấy tay nắm cửa bị gãy ra, mắt tròn to đầy kinh ngạc.

Thế đấy, nhà tôi tàn đến thế là cùng !

_ Tôi xin lỗi ! Tại cái tay nắm cửa đột nhiên bị gãy...tôi không cố ý đâu – Hấn khua khua tay vội vã giải thích.

Khi tôi chưa kịp mở miệng, thì đèn, quạt bỗng tắt ngúm, mọi thứ chìm vào bóng đêm mờ mịt.

Không !!!!!!!!!!!

Bóng đêm...tôi sợ bóng đêm !

_ Ahhhhhhhh ...không ...không... mau bật đèn lên đi...tôi sợ ...sợ lắm ! – Tôi trùm chăn kín mình, run rẩy rên lên như sắp khóc thét.

Từ nhỏ, tôi đã rất sợ bóng đêm, nếu ở đâu đó mà không có chút ánh sáng nào, tôi sẽ tưởng tượng đến những con quỷ rợn người đó...

Đừng mà ! Đừng bắt tôi đi ! Đừng ăn thịt tôi !

Những hình ảnh đáng sợ đó bắt đầu ủa đến, bủa vây lấy mắt tôi, tâm trí của tôi.

Tôi không thể nhìn được nữa, liền khóc toáng lên như một đứa con nít bị đánh đòn, không còn chút ý thức nào để giữ hình tượng nữa, vừa khóc tôi lại rên rĩ :

_ Đừng bắt ta đi mà... mẹ ơi cứu con với...Stella không muốn bị Quỷ bắt đi đâu...Thiên Thần ơi mau đến cứu cháu đi...Thiên Thần sẽ đuổi ác quỷ đi, đúng không mẹ ? – Tôi bắt đầu lầm nhảm những điều mà tôi thường hay khóc lóc nói với mẹ mỗi khi cúp điện.

_ Ngoan, Thiên Thần sẽ đuổi quỷ đi, Thiên Thần sẽ bảo vệ cho Stella, đừng khóc nữa... - Tôi cảm thấy có vật gì đó đang leo lên giường, rồi phút chốc lại có một vòng tay ấm áp vòng qua lớp chăn mỏng.

Ấm thật !

Tuy bị ngăn cách bởi những lớp vải, nhưng tôi cảm thấy hơi ấm đó lan tỏa dần khắp thân thể, như ánh lửa ấm đang bao bọc lấy mình.

Còn một điều nữa...

Mỗi khi tôi bị như thế này, tôi sẽ bị mê sảng !

Dần dần ý thức đang tụt xuống, tôi cố cắn răng chịu đựng, không cho hai bờ mi kia dính lại, đầu óc tôi đang sắp mất dần sự kiểm soát, bên môi thì cứ mấp máy những câu nói không chủ ý :

_ Ác quỷ , người mau mau rút đi ! Ahhh... ta sợ lắm, sợ lắm...

Tôi ôm lấy đầu mình, nắm chặt lấy tóc của mình, môi vẫn cứ run rẩy. Đoạn, tôi gồng mình lên, lấy hai tay dấm vào lồng ngực ấm nóng đó.

Thật nhanh, lớp chăn bị gỡ mạnh ra, cái bóng người cao gầy kia liền dang rộng tay ôm chặt lấy tôi, làm đầu tóc tôi lọt thỏm vào cái lồng ngực rộng lớn kia. Bàn tay thon dài vỗ nhẹ vào lưng, còn có cả giọng nói khàn khàn trầm ấm ấy nữa...

_ Có Thiên Thần đây rồi, Thiên Thần đã đuổi quỷ đi rồi, anh sẽ ở đây, bảo vệ cho em , được chứ ?

_ Hứa đi ! – Tôi không kiểm soát được nữa, giọng đang yếu dần đi, ý thức như một đứa trẻ con.

_ Ủ, anh hứa, anh hứa, mau ngủ đi, ngủ đi ...

_ Hát cho ta nghe đi, Thiên Thần, ru ta ngủ đi ...- Đứa trẻ trong tôi đang kiểm soát đầu óc tôi, bắt đầu nũng nịu, dụi đầu vào lồng ngực của hắn.

_ Được được, anh hát nhé, vậy mau nằm xuống nào... - Hắn vừa dịu dàng nói, vừa đỡ đầu tôi nằm xuống chiếc gối êm ái.

Tôi cảm nhận được hơi thở của hắn thật gần, thật gần...

Mùi hương lẫn trong làn hơi ấm áp bên tai...

A! Còn có cả những lời ca đang chậm rãi vang lên...

...

Anh nguyện sẽ biến thành

Thiên Thần mà em yêu trong câu chuyện cổ tích

Dang rộng đôi tay như đôi cánh, che chở cho em

Em phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ

Có một kết thúc hạnh phúc và vui vẻ

Như trong những câu chuyện cổ tích

...

Cứ thế, tôi dần ngủ thiếp đi, bên tai lưu lại những lời hát êm dịu ấy...

Khi những lời hát đã ngừng lại, được kết thúc chậm rãi đầy lưu luyến bằng một nụ hôn thật ngọt ngào...

...

Buổi sáng.

Ánh nắng dịu dàng chiếu qua cửa sổ, trong suốt nhảy nhót trên giường. Tôi khẽ cựa mình, mắt nhắm lại đầy mệt mỏi. Nhìn lên trần nhà, tôi cố gắng nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua, nhưng mà tôi chẳng nhớ ra được gì trong óc của mình...

Chắc hôm qua đã có chuyện gì đó...

Khi tôi kéo chăn ra toan định đi xuống giường, thì nhìn thấy trên giường có một cái áo sơ mi màu trắng nhăn nhúm...

Lúc này tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, bất thần nắm lấy cái áo sơ mi lên, ngửi ngửi.

Hả ??? Đây là mùi của tên chết tiệt kia mà !

Tôi bất thần quăng cái áo ra, kiểm tra lại trang phục trên cơ thể mình. Vẫn bình thường !

Khẽ thở dài, tôi nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy róc rách. Ai thế ?

Trong nhà này, chỉ có tôi với hắn...

Hắn dám sử dụng phòng tắm trong phòng tôi sao ?

Tôi bực tức lao nhanh đến cửa phòng tắm, trên tấm kính mờ có bóng người cao lớn dưới vòi hoa sen...

Hắn...hắn...

Đẹp quá !

Thân thể hắn đang lộ trần, giữa chúng tôi chỉ còn sự ngăn cách là cái cửa kính mỏng lét kia...

Hức! Máu mũi tôi sắp phun trào rồi !

Hít một hơi sâu, tôi đặt tay lên cánh cửa, gõ gõ mấy cái :

_ Này ! Anh đã làm gì trong phòng tôi hôm qua thế ?

Chưa đầy 3 giây sau, nước đã được tắt, hắn mở cửa bước ra...

Cả người hắn đang trong tình trạng “ bán nude ” chỉ mặc độc chiếc quần dài màu đen, tóc ướt đầm.

_ Hê, làm gì chắc cô cũng đoán ra được mà ... - Hắn nở một nụ cười gian xảo.

Làm...làm gì ?

Đừng có nói là...

_ Anh...anh... - Tôi run run, chỉ tay vào mặt hắn định quát to.

_ Tôi làm sao ? Chắc hôm qua tôi rất tuyệt mà đúng không ? – Tên Thiên Du xoa đầu tôi như một con mèo, giọng hào hứng.

Tuyệt ?

Tôi đưa tay lên cốc đầu mình, véo má và tát vào mặt mình. Đau thật! Vậy là không phải là mơ !

Hắn...hắn dám làm chuyện đó với tôi ư ?

Vậy là...

Nước mắt không hiểu từ đâu lại chực trào, tôi không kìm được khóc nức nở.

Cả đời này tôi sẽ không dám gặp mặt Ryan nữa rồi !

Lần đầu tiên của tôi đã bị tên ***** này lấy mất !

_ Hức... Anh... là đồ chết tiệt ! – Tôi nức nở, nụ cười của hắn tắt ngấm, mặt ngơ ngác như thỏ con._ Tôi... tôi sẽ tố cáo anh vì tội cưỡng bức trẻ vị thành niên, anh chết chắc rồi !

_ Chính cô đã quyến rũ tôi trước đây, cô ôm tôi trước cơ mà, không nhớ sao ?

_ Cái gì ? – Tôi tròn to mắt.

Hắn nhìn tôi chằm chằm...

_ Hahaha ... - Hắn ôm bụng cười to, dường như sắp ngã xuống đất rồi.

_ Hức, anh cười cái gì ? Bộ làm tôi ra thế này vui lắm sao ? – Tôi liếc hắn, mắt vẫn ướt đẫm.

_ Haha, hôm qua quả thực cô không nhớ gì sao ?

_ Không!

_ Cô nghĩ tôi sẽ làm chuyện đó với người mà tôi gặp lần đầu sao ? Cô xem quá nhiều tiểu thuyết rồi đấy!

Tên này dám nhạo báng sở thích của tôi ư ?

_ Hừ, trong truyện chẳng phải hay có kiểu nhân vật bá đạo điên cuồng như anh sao ? Thường thì sau khi hắn làm vậy, sẽ tìm cách tiếp cận nữ chính để lợi dụng lâu dài, sau đó họ yêu nhau...

Tôi đây, tôi bắt thần bùm miệng lại.

Yêu... yêu sao ?

Mơ đi !

_ Sao ? Hình như tôi yêu cô mất rồi ... - Hắn kẻ sát mặt tôi, giọng khàn khàn, ánh mắt lại cực kì nghiêm túc.

Mặt tôi đã ứng đỏ lên !

_ Hừ, tránh ra đi, buồn nôn quá ! – Tôi đẩy mạnh hắn ra, hậm hực quay về giường.

_ Thẻ đấy, hôm qua tôi chẳng làm gì đến cô cả. Hôm qua cúp điện, cô bỗng nhiên la hét om sòm, làm tôi chẳng ngủ được gì cả, với lại nhà này chỉ có một cái phòng tắm trong phòng cô, tôi đành vào đây dùng tạm thôi, hiểu chưa ? – Hắn nhún vai, tuôn một tràng.

_ Thật chứ ? – Tôi nheo mắt.

_ Thật.

_ Phew ~ - Tôi thở phào nhẹ nhõm, lau đi nước mắt.

Hắn cười, bước đến cửa thì quay đầu lại, nháy mắt :

_ Còn nữa, mời cô ngọt lắm đấy !

H...hả ?

Ngọt...?

...

Tôi bước chậm rãi ra khỏi phòng, ngơ ngác nhìn quanh, mọi thứ hôm qua kinh tởm thế nào. Hôm nay lại sạch sẽ lạ thường, hết như một căn nhà khác...

Hắn đã dọn hết đồ đạc chiến trường hôm qua sao ?

Khi tôi còn đang ngỡ ngàng, thì nghe thấy mùi thơm nức mũi từ nhà bếp. Khịt khịt mũi, tôi theo mùi tiến nhanh vào trong.

Đập vào mắt, chính là hình ảnh hắn đeo tạp dề, đang đưa chiếc chảo nóng trên bếp điều luyện.

Tôi không nhận được bùm miệng cười to !

_ Hahaha... - Tôi cười lớn làm hắn bất giác quay lại.

_ Gì vậy ? – Mò hôi hần nhể nhại, ướt cả cổ áo somi trắng.

_ Anh đúng là bảo mẫu đó ! Giờ tôi hình dung ra được rồi ! – Tôi ngả người xuống ghế, khóe mắt còn đọng lại giọt nước do quá buồn cười.

Hắn chỉ nhún vai, đôi môi cong lên đầy thanh tú.

...

Tôi tò mò tiến lại bếp, hắn đang chiên trứng. Trông hắn lật qua lật lại miếng trứng cực kì đẹp mắt, màu vàng tươi của cái trứng thật kích thích !

Trên cái bếp còn lại, là nồi mì đang sôi !

Nhìn ngon thật !

Tôi cười cười, đang cực kì muốn ăn những thứ này. Tựa lưng vào cạnh bếp, tôi tò mò nhặt gói mì lên định nghịch ngợm một chút.

Xoay gói mì trong tay, bỗng mắt tôi dừng lại trước một dòng chữ màu đen in trên gói mì...

Hạn sử dụng : 12.12.2011

Hôm nay là ngày 13...

Vậy là...

Hết hạn sử dụng rồi !

Tôi tròn to mắt, nhặt hộp trứng lên kiểm tra, trên đó cũng ghi hạn sử dụng là 12/12/2011.

Tên chết tiệt này không biết những thứ này ăn vào sẽ đau bụng mà chết sao ?

_ Thiên Du!!!! – Tôi quát mắt nhìn hắn hét to, cảm giác như nhà sắp sập rồi.

_ Sao? Cô gọi tên tôi sao ? – Hắn rạng rỡ quay sang nhìn tôi long lanh.

_ Gọi tên anh chứ gọi tên mẹ anh à ? – Tôi lườm hắn.

_ Lần đầu tiên cô gọi tên tôi đó ! – Hắn cười tươi.

_ Phien quá! Này, nhìn kĩ đi, anh không biết những thứ này đã hết hạn sử dụng sao ? Muốn chết à ? – Tôi giờ gói mì lên quăng vào mặt hắn.

_ Tôi biết mà, vì chính tôi đem chúng qua đây ! – Hắn vẫn giữ nụ cười, giờ cái balo đầy thực phẩm lên. _ Vẫn còn dùng được mà, nên tiết kiệm một chút. Những thứ này tôi phải xin đến gây lười thì hội hỗ trợ người nghèo mới cho tôi đấy !

Ặc!

Tôi xây xẩm mặt mày, những lời này hết như đang muốn bức tôi ngất !

...

Dù khá là kinh hãi, nhưng những thứ này thực sự rất ngon! Tôi đã vớt ra khỏi đầu cái ý nghĩ là những thứ này ăn vào sẽ bị đau bụng.

Tôi ăn cực kì ngon lành, nhưng khi ngước lên nhìn hắn thì...

Hắn thực sự ăn rất ít, dường như không ăn gì cả.

Tôi nhớ hôm qua, hắn cùng đi ăn với tôi, bảo là không đói nên chỉ ngồi nhìn tôi ăn thôi. Tôi không nhận được, bèn ngước lên hỏi hắn :

_ Sao anh ăn ít vậy ?

Hắn chống cằm, chăm chú nhìn tôi, cười nói :

_ Tôi không đói.

_ Đừng nói với tôi là anh định đầu độc tôi với đồng thức ăn hết date này nhé ... - Tôi nghi hoặc.

_ Haha, nếu vậy sao cô còn ăn ?

Tôi cũng hòng, vì những thứ này quá ngon !

_ Ờ thì...anh nấu ngon, được chưa ? – Tôi cúi gầm mặt, gấp mì lên ăn ngấu nghiến.

_ Thực ra thì nếu như tôi ăn thì cũng được thôi, còn không ăn thì cũng không chết đói – Hấn nói.

Hấn nói vậy có ý gì ?

Hah! Tôi đang nghĩ đến Edward ! Anh ấy cũng không ăn gì cả, chỉ hút máu thôi !

Tên này là ma-cà-rông ?

_ Đây này...anh là ma-cà-rông ? Ý tôi là vampire ấy ?

Hấn cười lớn, roi cả nước mắt.

_ Hahaha, vampire [1] sao ? Cô lại nghĩ lung tung rồi !

_ Không phải sao ?

_ Tôi là Thiên Thần, chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao ? – Hấn lại dán mắt vào tôi, thản nhiên nói.

Tên này lại lên con tâm thần !

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nội Quy

Đã gần một ngày kể từ khi sống với tên tâm thần Thiên Du !

Nếu qua được một ngày, có lẽ tinh thần của tôi đã rất là “thép” rồi !

Tôi không thể nào hiểu được hấn, lúc nào cũng ngây ngô như trẻ con, đựng gì cũng cười, không cười to thì cười mỉm, làm như mình thánh thiện lắm !

Lại còn dùng “mỹ nam kế” suốt ngày tự vỗ ngực cho rằng mình là Thiên Thần, lại hay tỏ ra thân mật với tôi nữa !

Nói cho mà biết, tôi không dễ dàng gì sa vào bẫy của các người đâu !

Hehe, tôi đã sớm biết đây là trò ma quỷ của bố mẹ tôi mà.

Muốn chia rẽ tôi với Ryan sao ? Còn khuya !

...

_ Đây, cô đang nghĩ gì thế ? Không chơi nữa à ? – Một giọng nói dịu dàng vang bên tai, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ mang đầy tính chất tự sướng của mình. (TD : =)))

Quên mất, tôi và hấn đang chơi caro !

_ Không...không có gì ... Tiếp đi ! – Tôi giật thót cả tim, nếu để hấn biết được những suy nghĩ của mình thì kế hoạch của tôi coi như bại lộ !

Haha, tôi đã có một kế sách tuyệt diệu để đáp lại rồi đây !

_ Cô không muốn đánh nữa ? Nhìn cô hơi lạ đấy ... -Hấn kẻ sát mặt tôi, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Ặc, lại nữa !

Tôi đỏ mặt, cúi xuống đánh đại một dấu X vào tờ giấy. Hấn cũng lùi về, lơ đãng đặt tay xuống bàn khoanh một dấu O...

Rồi hấn lại ngước lên, nở một nụ cười rạng rỡ :

_ Cô thua rồi.

Hà ?

Tôi bắt thần nhìn xuống tờ giấy. 5 dấu O thẳng hàng !

Chết tiệt !

Do không quyết định được người nào sẽ rửa chén, nên tôi và hấn đành dùng đến trò này để phân định thắng thua...

Nãy giờ tôi đã thua 10 hiệp !

_ Không...không...chơi lại đi ! Tôi không chịu đâu, anh ăn gian ! – Tôi dẩu môi, bực tức quát vào mặt hấn.

_ Haizz, tôi nhường lắm rồi đó, nãy giờ cô toàn thua, bộ cô không biết đánh caro hay là do đang nghĩ chuyện gì, hử ? – Hấn thờ dài.

Phập ! Mũi tên không biết từ đâu bất ngờ cắm mạnh vào tim đen !

_ Không, tôi không có...nghĩ gì hết – Tôi cố nhìn sang chỗ khác, né tránh ánh mắt chăm chú của hấn.

Không thể thất thế mãi được ! Tôi phải ra tay thôi.

_ Tôi có một đề nghị. – Tôi hít sâu lấy bình tĩnh, nhẹ giọng nói với hấn.

_ Sao ?

_ Dù gì thì chúng ta cũng ở chung nhà, vì thế tôi và anh nên lập ra một nội quy để không xâm phạm đời tư của nhau, được chứ ?

_ Tại sao ? – Hấn nhú mày.

_ Vì tôi muốn thế ! Sao anh hỏi nhiều vậy ?

_ Được thôi ! – Hấn vừa nói vừa lấy tờ giấy đang đánh caro đang dở và cây bút đặt trước mặt tôi.

Tôi hí hửng viết những dòng chữ trên tờ giấy nhẵn nhúm. Hấn cũng cúi xuống viết, gương mặt rất bình thản.

Một lát sau.

_ Xong !

Chúng tôi trao đổi giấy cho nhau, chọn lọc ra những yêu cầu hợp lý để viết thành nội quy chung.

Tôi cầm tờ giấy của hấn, mắt méo dần theo những dòng chữ “rồng bay phượng múa” của hấn :

Stella phải cho tôi giúp đỡ, bất cứ điều gì cũng được, miễn là cô muốn.

Ngắn gọn vậy thôi đấy !

Hấn chỉ muốn có nhiều đó ? Quả thực là đáng ngờ !

Hèn chi chưa đầy 5 phút hấn đã dùng bút, mặt ra vẻ bí bí ẩ ẩ rồi nhìn tôi cười toe toét !

Trong khi đó tôi lại viết ra một đống những điều lệ quái gở !

Lén lờm hấn đang cầm tờ giấy của tôi, gương mặt nhìn chăm chú vào những dòng chữ, thỉnh thoảng lại nở nụ cười. Rồi hấn đọc to :

_ Điều I : Mỗi sáng hai người đều phải dậy cùng tập thể dục, vào lúc 5.00 AM

Điều II : Vì Thiên Du là chủ nhà, nên mọi công việc nhà đều do anh đảm nhiệm.

Điều III : Không được phép tự ý đụng chạm tôi. Nếu có hành vi gì quá đáng tôi sẽ kiện anh tội “ cưỡng bức trẻ vị thành niên – Đọc tới đây hấn ôm bụng cười to !

Điều VI : Luôn luôn phải mặc quần áo đầy đủ, dù là “ bán nude” cũng nghiêm cấm, nếu anh làm mất một giọt máu mũi của tôi thôi thì tôi sẽ giết anh !

Điều V : Tuyệt nhiên cấm anh bước chân vào phòng tôi, dù là một ngón chân cũng không được !

Điều IV : Không được xâm phạm đời tư của tôi, cấm nhiều chuyện !

Tôi suy nghĩ rồi sẽ bổ sung sau !

Dứt lời, hắn xem lại một chút, rồi nhú mày :

_ Chỉ có thể thôi ?

Tôi gật đầu, không hiểu ý của hắn lắm.

Hắn còn muốn thêm sao ?

Cái gì mà dậy lúc 5 giờ sáng, thực ra tôi chỉ đang muốn hành hạ hắn thôi ! Tôi là chúa ngủ nướng, dậy được 5 giờ chắc cũng là kì tích !

Còn vụ làm việc nhà, haha, kì này hắn sẽ chết vì mệt do những trò bày bừa nghịch phá của tôi !

Tôi còn đang suy nghĩ thêm để hành hạ hắn, chắc chắn phải làm hắn không còn giọt máu rồi lết về gặp mẹ tôi và báo rằng “ Cô chủ đã thắng tôi rồi ! “

Hahaha !

_ Tôi nghĩ cô sẽ muốn nhiều hơn, đừng ngại, bao nhiêu tôi cũng chấp nhận ! – Hắn cười.

Bao nhiêu cũng chấp nhận ?

Đáng nghi quá !

Mắt của tôi nhìn hắn ngày càng hẹp lại, có phải hắn đang định dụ tôi vào bẫy ?

Woa, tôi không dễ bị mắc lừa vậy đâu !

_ Không, tôi nghĩ như vậy là đủ, liệu anh có chấp nhận không ? – Tôi nhếch môi.

_ Okay, nhưng tôi phải sử dụng phòng tắm, nhà này chỉ có phòng cô có phòng tắm thôi !

Sao tôi không nghĩ đến điều này nhỉ ?

Lúc sáng, chỉ mới nhìn hắn qua cửa kính, máu mũi tôi đã chực trào !

Hắn tính biến tôi thành bệnh nhân thiếu máu sao ?

_ Rồi rồi... anh có thể sử dụng phòng tắm lúc tôi không có ở trong phòng – Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn.

_ Vậy, yêu cầu của tôi, cô chấp nhận chứ ? – Hắn nheo nheo mắt.

Chỉ có một dòng gọn lỏn.

Quá hời !

Tên này căn bản là một tên gốc ! Đến điều kiện cũng rõ mồn một là có lợi cho tôi !

Ngu gì mà không chịu ?

_ Haha, tất nhiên là được ! – Tôi vỗ vai hắn, bật cười thành tiếng.

Sau khi đã kí vào bản nội quy, tôi hí hửng đem tờ giấy dán lên tủ lạnh để cả hai đều có thể dễ dàng xem lại.

Hình như là, ngày mai tôi phải đến trường rồi ...

Mẹ nói, tôi sẽ được chuyển đến 1 trường cấp 3 trong thành phố này...

Hmmm, tên Thiên Du liệu có cùng đến học không nhỉ ?

...

05.00 AM

Tôi lăn lộn trên giường, nũng nịu dụi đầu vào chăn gối êm ái.

Cảm thấy có đầu ngón tay ai đó đang chạm vào gò má mình, tôi bực bội gạt ra, tiếp tục say giấc nồng.

Thật phiền quá ! Tôi sẽ không dậy vào giờ này đâu ! Bên Canada chẳng phải đang là buổi tối sao ?

Nhưng mà cái kẻ đáng ghét kia vẫn không tha cho tôi. Chọc chán, hấn lại ghé sát vào tai tôi thì thầm, phả làn hơi ấm nóng ngất ngây kia vào vành tai tôi :

_ Stella à, chẳng phải cô đặt ra yêu cầu phải dậy lúc 5 giờ sáng và cùng tập thể dục sao ?

Yêu cầu ? Thôi chết rồi ... Nội quy !

Mà hôm qua chính tôi là người đã lập ra điều khoản quái ác đó !

Khi nghe xong những lời đó, tôi giật mình mở to mắt. Và hình ảnh đầu tiên tôi được nhìn thấy trong ngày chính là gương mặt tuấn tú của hấn.

Đôi mắt màu đá hổ phách sáng lên như hai vì sao, đôi môi quyến rũ kia nhếch lên một nụ cười, chiếc mũi dọc dài thẳng như được gọt dũa tỉ mỉ , cả gương mặt góc cạnh như một tuyệt phẩm không tỳ vết của Thượng Đế !

Khẽ nuốt nước bọt, mắt tôi mở hết cỡ ra nhìn hấn.

Khi nhận ra hành động “ thương thức mỹ nam” của mình quá sỗ sàng, tôi liền vội vàng né mặt hấn, gờ chần bước vội xuống giường, bước nhanh vào nhà tắm.

...

Thế là tôi đã trải qua được một ngày ở chung với hấn !

Chúng tôi đang chạy bộ trong công viên, buổi sáng sắc trời dịu nhẹ, những hơi lạnh từ bốn phía cứ thế mà bủa vây lấy cơ thể, làm tôi khẽ run lên.

Tôi thực sự khâm phục mình, lần đầu tiên mà tôi dậy sớm như thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, sao tôi có thể đặt ra được điều kiện ngu ngốc như vậy chứ ?

Nhìn hấn xem, thậm chí còn không có chút gì là mệt mỏi, ngược lại còn tỏ ra vui vẻ, vừa chạy vừa huýt sáo nữa chứ !

Thật hồi hận mà !

Trong lòng thầm năng mình, nhưng người tôi đang lạnh đến chết đây !

_ Cô lạnh à ? – Thiên Du tiến lại gần, ngó mặt lo lắng hỏi tôi.

_ Ờ

Vừa dứt lời, một cái áo khoác rộng thùng thình được quàng lên vai tôi.

Ngạc nhiên, tôi giờ cái áo màu đen lên, cái này của hấn ?

_ Cảm ơn – Tôi nghĩ cũng nên lịch sự một chút.

_ Giúp đỡ cho cô là bổn phận của tôi – Hấn mỉm cười.

Haizz, thế đấy, bảo mẫu đơn giản chỉ có hai chữ “ Giúp đỡ “

Tôi tự hỏi, nếu hấn dùng từ “ hầu hạ” thì có phải hay hơn không ? Hắc hắc hắc =))

...

Sau khi đã dùng bữa sáng và làm những công việc cần thiết. Tôi bước vào phòng đóng chặt cửa, lôi ra bộ đồng phục đã được mẹ mình chuẩn bị sẵn trong balo.

_ Cái này là cái quái gì ? – Tôi giờ đóng vải trắng lên, nhúu mày lăm bầm.

Đó là một bộ trang phục thật lạ, tà áo dài chạm đất, phần trên thì kín cổng cao tường, hai tay áo dài màu trắng. Trên nền vải trắng tinh, còn có những hoa văn tinh tế được in ẩn hiện mờ nhạt đầy thanh nhã.

Đã vậy, còn thêm một cái quần bằng tơ tằm rộng thùng thình !

Cái trang phục này mặc như thế nào ? Tôi chỉ nhớ nó trong thật quen thuộc.

Không còn cách nào khác, tôi mang bộ trang phục đó ra ngoài phòng khách, nơi tên Thiên Du đang ngồi cắm hoa.

Tôi có cảm giác hần y hết osin vậy.

Hahaha, thì đúng rồi còn gì !

Hí hửng suy nghĩ, tôi không để ý là hần đang nhìn chăm chăm gương mặt đầy tư mẫn của mình.

_ Cần tôi giúp thay trang phục à ? – Bất giác hần nói làm tôi giật bắn mình.

Phải rồi ! Tôi đang định hỏi hần cách mặc thứ trang phục quái gở này !

_ Tôi...tôi định hỏi anh cái trang phục này là gì thôi...- Tôi giờ bộ đồ màu trắng đó lên, áp ứng.

_ Hửm ?

Hần nhận lấy đồng vải trắng trong tay tôi, giờ lên xem xét một lát, rồi cũng reo lên :

_ Đây là áo dài truyền thống của Việt Nam ! Cô mang nửa dòng máu Việt mà không biết sao ?

_ Xin lỗi đi ! Tôi mới đến đây có 1 ngày ! Ngoài Tiếng Việt được học cấp tốc ra thì còn lại tôi đều mù tịt ! – Tôi bĩu môi.

_ Được rồi, để tôi giúp, hôm nay cô đi học ?

_ Ừ ! Mẹ tôi nói đây là đồng phục !

Tôi cứ nghĩ, khi nghe đến từ “ mẹ ” hần sẽ có một chút biểu cảm gì đó. Nể sợ chẳng hạn ? Nhưng không, hần chỉ tỉnh bơ mà đáp lại rằng “ Ừ ! “

Khi tôi chưa kịp nhận thức gì thì, hần đã nắm lấy tay tôi dắt nhanh vào phòng ngủ.

_ Này này, Điều khoản số III , anh quên rồi sao ? – Tôi quát.

_ Nhưng cái này là giúp đỡ, giúp đỡ mà ! – Hần ngoảnh lại.

Sau khi đã yên vị trong phòng , hần đóng cửa lại, để mình tôi trong phòng, rồi bước ra trước cửa nói vọng vào :

_ Cởi đồ ra ! Rồi trông cái áo dài vào !

Tôi ngây ngốc, nhưng cũng làm theo lời của hần. Chết tiệt, cái này sao khó mặc thế !

Còn cả hai cái tà dài dài kia nữa, tôi không hiểu là nó để làm gì ?

Chật quá !

_ Này, sao cái này...chật quá vậy ! – Tôi hét vọng ra ngoài đủ cho hần nghe thấy.

_ Mặc vào rồi biết chặt hay không thôi mà – Giọng hần đều đều.

Cố gắng loay hoay trong cái áo chật không tả nổi. Tôi tự hỏi liệu mẹ có phải mẹ tôi không?

Sống cùng 15 năm sao không biết 3 vòng của con gái mình như thế nào ?!

_ ****! Khó mặc quá ! – Tôi gào lên.

Dứt lời, tôi nghe thấy tiếng thở dài ngoài cửa, rồi cánh cửa mở ra, hần chậm rãi bước vào, mặt đỏ ửng.

Hần tiến lại, khẽ nhắm mắt cho hai hàng mi nhẹ nhàng buông xuống, cất giọng ngập ngừng :

_ Được rồi, thò hai tay vào hai cái tay áo đấy, thấy chưa ? – Hần nhắm mắt nhưng tay vẫn tìm đến chính xác vai áo xộc xệch của tôi, nhẹ nhàng nhích chúng sang một bên.

Tên này hí mắt sao ?

Nhịp tim mạnh mẽ hòa vào nhau, không gian im ắng đến nỗi nghe thấy tiếng tim đập.

_ Cầm anh hí mắt đấy ! Anh mà nhìn thấy một chút da thịt của tôi thì tôi sẽ băm anh ra ! – Tôi lườm hần, tròng hai cánh tay vào tay áo chật khít.

_ Chẳng phải bình thường tôi vẫn thấy mặt cô đó sao ? – Hần ngoác nói.

_ Nhiều lời ! – Tôi quát.

_ Cô mặc xong chưa ? – Hấn hỏi.

_ Rồi ! Còn đồng nút này thì sao ? – Tôi chán ngán nhìn những hàng nút chẳng chít trên ngực.

Chết tôi ! Làm sao mặc đây ? Nhiều nút như thế này...

_ Trước khi giúp cô, làm ơn cô hãy dùng hai tay che... ngực lại đi... - Hấn đỏ mặt, giọng ngại ngùng.

Không thể được ! Tôi sẽ không để hấn làm chuyện đó trên người mình đâu !

_ Thôi khỏi ! Tôi tự làm ! – Tôi đỏ bừng mặt, đẩy hấn ra khỏi phòng. Tên Thiên Du chưa kịp ú ớ gì thì đã nhận lấy cái đóng cửa mạnh bạo của tôi.

_ Phù...

Suýt nữa thì đã có chuyện động trời rồi !

Thân thể tôi chỉ cho mình Ryan đụng vào !

Phải giữ mình... giữ mình... - Tôi tự nhủ.

Rồi đứng trước gương, nhũn mày nhìn hàng nút phức tạp trên ngực, rồi tôi hí hoáy cái cái bấm bấm...

5 phút sau...

_ Cái thế này đúng chưa ? – Tôi bẽn lén nhìn hấn, chỉ tay vào hàng nút trên ngực.

Hấn nhìn chăm chăm, làm tim tôi đập vồn vẫ.

_ Tên biến thái, nhìn gì mà lăm thế ! Tôi móc mắt anh đấy ! – Tôi quát.

_ Cô cài sai rồi, thế này mới đúng ! – Hấn đưa tay lên gỡ một chiếc nút gần cổ ra, cài lại.

Sau khi đã “giúp đỡ” xong xuôi như lời hấn nói, hấn mỉm cười đầy mãn nguyện, đưa ngón cái lên :

_ Tuyệt ! Trông cô đẹp lắm !

Đ...đẹp ?

Tôi tiến lại chiếc gương lớn, xoay trái xoay phải nhìn mình trong gương.

Oa! Đẹp thật đó !

Tuy nó hơi bó sát, nhưng chiếc cổ cao đi xuống dưới tà áo, dán lên người tôi những họa tiết bay bổng đầy nữ tính, còn nền vải trắng thì tôn lên làn da sáng, như khoác lên người tôi một lớp hào quang lấp lánh.

Chợt, tôi quay sang nhìn hấn, hấn đang lấy một cuốn sổ tay màu trắng, ghi ghi chép chép gì trong đó.

_ Gì vậy ? – Tôi ngó vào.

_ Không có gì ! – Hấn vội vã giấu cuốn sổ nhỏ vào trong túi áo.

Gì đấy ? Ghi chép hoạt động ?

Biến thái đến thế là cùng !

Mẹ tôi muốn hấn dõi theo từng nhất cử nhất động của tôi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đi Học

_ Hello everyone! I'm new student , my name is Stella Glass, I'm from Canada and I'm fifteen !

(Xin chào tất cả các bạn ! Mình là học sinh mới đến, tên mình là Stella Glass, đến từ Canada , 15 tuổi) - Tôi tuân một trật, trong lòng thờ hồng học vì hết hơi.

Phải, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi học ở trường mới !

Ủm ể tôi nhớ lại đã, hình như đây là trường trung học Thành... Thành gì đó ...

_ Chào cậu, tôi là lớp trưởng lớp 10A1, chào mừng đến với trung học Thành Khiết ! – Khi tôi còn đang ngỡ ngàng, thì từ phía sau có một giọng nam đầy kiêu hãnh vang lên.

Đúng rồi ! Thành Khiết !

Tôi quay phắt lại, đó là một cậu trai trông rất ngỗ nghịch, chiếc áo somi không hề cài một chiếc nút nào, cứ thế mà để lộ ra yếm màu bánh mật bóng nhẫy đầy nam tính. Giương mặt dài vuông vức, từng milimet trên làn da như được chăm chút thật kỹ, tuy cách ăn mặc lòi lòi nhưng cả người cậu ta như toát ra một phong thái vương giả kiêu ngạo.

Còn nữa, đôi mắt hấn ta như mắt chim ưng, như sẵn sàng lướt một dao sắc lẹm vào bất cứ kẻ nào dám chống lại !

Tôi đang nghĩ, liệu có phải mình đang dần thân vào chế độ độc tài của Hitler [1] ?

Chưa hết, ngoài cậu ta, cả cái lớp 10A1 này y hệt như những người nghiện cosplay [2] ấy !

_ À vâng chào cậu ... Vậy mình có thể ngồi ở đâu đây ? – Tôi áp ứng, nở một nụ cười gượng gạo.

Hắn buông bàn tay thon dài ra khỏi mái tóc rối bù ướt đầm của mình, liếc tôi một cái, chỉ ngón út về phía chiếc bàn trống phía cuối lớp, cạnh một cái cửa sổ.

Ngón út ?

Cái lớp này quả là kì lạ, y hệt như một nồi cháo thập cẩm vậy, chẳng ai mấy may quan tâm đến tôi – kẻ bất hạnh bị đẩy đến cái lớp học quái dị này. Nhìn xem, cả lớp học hệt như một vũ hội hóa trang, người tóc xanh, người mặc áo không cài nút, người xăm hình, người trang điểm như một con tắc kè !

Mắt tôi sắp mờ đi vì phải nhìn thấy quá nhiều màu sắc !

Tôi lật đật bước về phía chiếc bàn kia, tay nắm chặt balo. Nuốt nước bọt, tôi bước những bước thật chậm, vì có linh tính chẳng lành...

Bước lại càng gần, những tiếng động kì lạ cứ từ từ mà lọt vào tai tôi.

Tiếng động đó, như những tiếng sáo nhỏ, phát ra một cách đều đặn, như một thanh âm của Thần Chết...

Và tôi đang đứng trước chiếc bàn chết chóc đó, và nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên mặt bàn, hít một hơi mạnh, nhắm mắt cảm nhận...

Trong học bàn, quả là có cái gì đó đang ngo quậy...

Có lẽ tôi biết đó là gì rồi !

_ RẦM ! – Tôi đẩy hết lực lên bàn tay, chặt một cái vừa đủ vào mặt bàn, để cho cái thứ kì quặc kia rơi ra ngoài.

Rắn !

Những con rắn đen đang ngo quậy, ưỡn ẹo quấn vào nhau do lực tác động mạnh nên rơi hết cả ra ngoài. Chúng lè lưỡi, phát ra những tiếng “ xì xì ” đầy ghê sợ.

Tôi biết thế nào họ cũng sẽ chơi tôi mà !

_ Woa, đáng yêu quá ! – Tôi ôm hết đồng rắn trên tay, nắm đuôi của chúng giờ lên.

Rắn màu đen, không có màu sắc sỡ, tức là không có độc.

Haha, họ nghĩ là dễ dàng đuổi được tôi ra khỏi đây chỉ với trò này sao ?

Những ánh mắt lạnh nhạt kia đã bắt đầu quét ngang tôi. Cả lớp im phăng phắc, chỉ còn tiếng xì xì của những con rắn đang bị kích động.

_ Bóp bóp ! Hay lắm ! – Tên lớp trưởng đứng dựa đầu vào cửa lớp, vỗ tay giòn giã.

_ Chỉ có thế này thôi ? – Tôi nhếch môi cười khinh bỉ, nắm đuôi của một con rắn quơ vài vòng, làm nó xì hết đốt xương, chết thảm dưới chân tôi.

Mẹ tôi là một kẻ cực kì quái gở, không kém gì những kẻ này. Từ nhỏ, bà ấy luôn bày những trò kinh dị đến quái dị để dọa tôi, cái màn lấy rắn ra nhát thế này có là gì ?

Hình như tôi thoáng thấy ánh mắt kinh sợ của lũ con gái trong lớp, nhưng chúng đã nhanh chóng vụt mắt.

_ Tôi sẽ xem như bọn rắn này là quà mừng gặp mặt ! Các cậu để tôi nuôi chúng nhé ! – Tôi nhoẽn miệng cười, ra vẻ thỏa hiệp.

_ Được thôi ! – Tên lớp trưởng nhếch môi, thành một nụ cười đầy thú vị.

...

Tiết học đầu tiên – Tiếng Anh.

Ngồi trước mặt tôi là một cô bạn xõa tóc dài, mái tóc cô ấy trông rất mượt, đen bóng. Thoạt nhìn như một tiên nữ xinh đẹp vậy. Không biết gương mặt cô ấy ra sao ?

“ Tạch tạch “ – Tôi ngồi bấm bút, thờ dài ngao ngán, thầy giáo sao lâu thế nhỉ ?

Đột nhiên, chiếc bút bị văng khỏi tay tôi, rơi xuống mặt đất, ngay dưới chân của cô bạn tóc dài kia.

Vội vàng cúi mình xuống, định vươn tay nhặt lấy chiếc bút thì một cánh tay dài ở bên cạnh đã chạm lấy nó, rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn. Theo hướng của cánh tay màu trắng, tôi hướng mắt lên trên, đó là ...là...

Ma nữ ?!

Cô gái tóc dài có một gương mặt phủ đầy máu tươi, nhiều từng giọt đỏ thấm xuống ngực áo, đôi mắt tròn to không hề chớp nháy, ánh lên những cái nhìn đầy hận thù, làn da trắng bệch tựa hồ như không có một giọt máu !

Có phải tôi đang đi nhầm vào nhà ma thay vì lớp học ?

Hơi sững người một chút, nhưng môi tôi vẫn mấp máy :

_ A...cảm ơn cậu...!

Hình như cô gái đó thoáng giật mình, không nói gì mà chỉ quay lại ngay ngắn trước chiếc bàn học của mình. Tôi cũng lui người lại, khó hiểu nhún vai.

Nhìn qua tấm kính cửa sổ trong suốt, một bóng người cao lớn từ phía xa tiến lại gần. Trên hành lang lưu luyến chiếc bóng đen ấy, hết như một làn gió đêm lạnh lẽo bay vụt tới lớp tôi càng lúc càng nhanh. Tim tôi khẽ đập những nhịp thật thộn trọng, như e sợ điều gì đó, nhưng lại cảm thấy một cái gì đó thật quen thuộc trong bóng dáng ấy.

Chẳng mấy chốc, bóng đen kia dừng lại trước cửa lớp.

Thầy giáo ?

Mặt anh ta như được đánh phấn kĩ càng, không chút trầy xước gì trên gương mặt thon dài đầy tuần mị ngời ngời. Dưới cặp kính gọng đen, đôi tròng màu xanh ngọc ánh lên như hai viên cẩm thạch đang tỏa sáng đầy kiêu ngạo.

Anh ta có đôi mắt y hệt Ryan !

Tôi sững sờ, trân trân nhìn thầy giáo đó. Có lẽ đây là thầy giáo điển trai nhất trong tất cả các thầy giáo đã dạy tôi !

Giống, giống quá !

Dõi theo bước chân anh ta bước lên bục giảng, rồi gọn gàng ngồi vào chiếc ghế gỗ ngay bàn giáo viên. Lặng lẽ lật từng trang sách ra.

Có một điều kì lạ ở đây...

Ngoài tôi ra, không một phần tử nào trong lớp mảy may quan tâm đến chuyện thầy giáo đang ngồi trong lớp. Theo quán tính tôi ngó sang chỗ tên lớp trưởng, hẳn đang...đang...

Hôn một cô bạn khác trong lớp !

Cả lớp, mỗi người làm một chuyện, như một cái công viên bát nháo vậy !

Ở đây có phải là trường học không thế ?

...

Hít mạnh một hơi, tôi đập bàn đứng dậy, hét lớn vào mặt “anh thầy giáo” đang ngồi thư thả :

_ Excuse me ? We will study ? (Xin lỗi, chúng ta sẽ bắt đầu học chứ ?)

Tôi nói ngắn gọn, vì không muốn gây chú ý.

Quả nhiên, chẳng ai thêm để tâm.

Tên thầy giáo rời mắt khỏi cuốn sách, ngược lên nhìn tôi. Ánh mắt thoáng kinh ngạc, rồi lại trở lại vẻ khinh người. Hắn đáp lại gọn lỏn không kém :

_ Bởi vì hôm nay là buổi học đầu tiên, nên chúng ta sẽ không học gì cả.

Bởi vì là buổi đầu tiên nên không học ? Hắn nói cái quái quỷ gì thế ?

_ Vâng , nếu thầy không hiểu Tiếng Anh của em thì em xin được nói Tiếng Việt với thầy. Cho em hỏi, thầy vào lớp để làm gì ? Chúng ta ngồi ở đây để làm gì ? - Tôi nhũn chặt lông mày.

_ Nghĩ sao tùy em – Hắn vẫn chăm chú đọc sách.

_ Em nghĩ thầy nên đội một cái bình bông lên đầu, rồi ngồi ở đó sẽ hợp hơn đấy ạ. Em nghĩ thầy thích hợp làm bình bông hơn là thầy giáo đấy – Tôi hát hăm

_ Nghe hay đấy, mai thầy sẽ thử

Tức chết mất !

Máu nóng trong người tôi sôi lên sùng sục như ngọn lửa đang cháy trong đầu. Rốt cục tôi đang lạc vào xứ sở gì thế này ?

Giờ tôi mới biết, tên Thiên Du kia còn “ bình thường” chán, ít nhất là so với lũ người tâm thần này !

Các tiết học khác thì sao ? Cũng y hệt thế !

Không có gì.

...

_ Ê tui đây, bên lớp 12A có anh chàng nào mới chuyển đến ấy, trời ơi đẹp trai cực !!! - Đây là câu nói tôi nghe nhiều nhất trong ngày.

_ RẦM RẦM RẦM ! - Đây là tiếng động mà tôi nghe thấy khắp trường !

Và lũ con gái thì xách áo dài chạy tán loạn trong trường, thì thầm to nhỏ vào vai nhau điều gì đó, đứa nào cũng vui ra mặt.

Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra ?

Tôi ngồi trong lớp, nhũn mày nhìn ra ngoài, trường này giờ ra chơi nào cũng như thế sao ? Kể cả bọn con gái máu lạnh trong lớp tôi cũng xì xào to nhỏ chuyện gì đó...

Bất an, bất an quá !

Tự nhiên nhớ lại chuyện lúc sáng...

_ Tặng cô này, hàng độc nhất vô nhị trên thế giới đó ! Cầm tháo ra, nếu cô làm mất nó thì biết tay tôi ! - Tên Thiên Du sờ lên tóc tôi, nở một nụ cười tươi như ánh mặt trời sáng sớm.

_ Cái gì vậy ?! - Khi hắn đã rút tay về, tôi sờ lên đầu tò mò.

Đứng trước gương, trên mái tóc vàng nhạt của tôi là một chiếc cánh thiên sứ nho nhỏ màu trắng, trên đó phủ đầy kim tuyến lấp lánh, hệt như những ánh hào quang nhỏ vậy lấy chiếc cánh nhỏ xinh xắn.

Kẹp tóc ?

Quay ra ngo ngác nhìn hắn, tôi ngạc nhiên :

_ Tặng tôi ? Vì sao ?

_ Vì tôi thấy nó hợp với cô ! Cô thấy đó, cái kẹp tóc độc nhất vô nhị như thế này, mà lại để một người không phù hợp cài nó lên thì thật phí quá ! Tôi thấy cô là người thích hợp nhất đó ! - Hân nháy mắt.

_ Um...cảm ơn ! - Tôi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Rắc Rối Quá !

_ Stella ới ời ời ~~~~

Giọng nói đó, hệt như tiếng gọi của thần chết, hăm dọa dội vào đôi tai tôi...

Từ từ ngược lên, trước cửa là nụ cười không lẫn vào đâu được của hân...

Thiên Du ! Tên chết bầm !

Sao...sao hân lại ở đây ?

_ Anh...anh sao lại ở đây ? - Tôi tròn to mắt, nhìn hân đầy kinh ngạc.

_ Tôi cũng học ở đây mà ! - Hân cười, kéo cái phù hiệu trên ngực áo lên.

Thật là xúi quẩy mà !

Hân không biết là nhan sắc của hân có thể làm cho cả thành phố này náo loạn sao ?!

Nuốt nước bọt, tôi liếc ra phía sau lưng của hân. Quả nhiên...

Một đám con gái xếp hàng dài ra đang giương những cặp mắt đầy sát khí nhìn tôi !

_ Anh mau mau đi về đi...không thì sẽ xảy ra án mạng đó ! - Tôi vội tiến lại chỗ hân đứng, kịch liệt đẩy hân ra khỏi cửa lớp trước những ánh mắt đáng sợ kia.

_ Tôi muốn mời cô ăn cơm trưa mà, sao lại đuổi tôi chứ ? - Hân ngạc nhiên, tròn xoe mắt nhìn tôi ngây thơ.

Đến lúc này còn ngây thơ được à ?

_ Xin lỗi nha, tôi không có quen anh ! - Tôi giả vờ cười cười, mặt thì nháy mắt với hân kịch liệt để ra hiệu.

Khi tôi nhận ra những ánh mắt kia đang dần dần nóng lên, giờ tôi hệt như đang ngồi trên chảo lửa đang càng ngày càng sôi, và họ sẵn sàng rán chín tôi bất cứ lúc nào !

_ Chuyện gì mà ồn ào vậy ? - Một giọng nói khàn khàn, nhưng hệt như đầy ma lực vang lên giữa không khí xôn xao đầy mùi sát khí.

Đây chính là cứu tinh của đời tôi !

Cái bóng đen cao lớn từ ngoài hành lang tiến lại gần lớp tôi, giữa đám nữ sinh đang bu nghệt lấy cửa lớp, càng ngày càng gần, tiếng giày nện cộp cộp trên sàn đá hoa cương như thông báo cho một sức mạnh đáng sợ đang bắt đầu xâm chiếm.

Lách vào đám đông, người kia nhanh chóng đã đến trước mặt chúng tôi.

Một nụ cười khinh người trên môi hân, là tên thầy giáo hâm lúc sáng !

_ Th...ầy hiệu trưởng ! - Xung quanh bắt đầu có những tiếng nói kinh sợ của một số học sinh.

Hiệu trưởng ?

Hân đẩy chiếc kính lên sát mũi, rồi nghiêm giọng nói :

_ Các em làm trò gì ở đây vậy hả ?

Cả đám học trò im phăng phắc, không khí im ắng như tờ...

Tôi không làm gì sai trái, không phải sợ !

_ Vâng thưa thầy, cũng chẳng có gì to tát cả. Chỉ là do... - Tôi định tìm một lý do để phân bua, nhưng mà giữa chừng thì lại bí...

_ Do bạn Stella bị tào tháo rượt nên em định đưa bạn ấy đi ra ngoài thưa thầy ! – Khi tôi chưa kịp phản kháng gì thì cái một giọng nam khác chen vào giữa họng tôi.

Cái gì mà...tào tháo rượt ?!

_ Auuuuu – Chưa hết, hần còn tặng tôi một cái thụt chò vào bụng đau oi là đau ! Đến nỗi làm tôi ôm bụng kêu lên.

_ Tào tháo rượt ? Vậy còn mấy bạn này ... - Tên thầy giáo nhú mày, đảo mắt về phía đám đông đang vây quanh.

_ Các bạn ấy lo lắng cho Stella nên mới đứng ở đây ạ ! – Tên Thiên Du nhanh miệng nói thêm vào, không quên nở một nụ cười “thiên thần” với đám con gái ngoài kia.

_ Đúng rồi đó thầy Thiên Nam ! – Sau 3 giây đứng hình bởi nụ cười kia, đám con gái cũng đồng thanh kêu lên.

Thiên Nam ?

Nghe thấy cái tên đó, tôi liền ngược lên gương mặt đang sừng sờ của tên Thiên Du.

Tại sao hần lại...

_ Ô, có vẻ cô bạn học sinh mới này rất được quan tâm nhỉ ? – Thầy giáo tên Thiên Nam kia bước lên chỗ đang đứng, đưa tay lên mặt tôi định làm gì đó...

Thì thật nhanh, một cánh tay trắng khác nhanh chóng bắt lấy cánh tay dài vươn ra của hần.

_ Thưa thầy, hình như đã tới giờ vào học rồi đấy ạ ! – Tên Thiên Du vừa nắm lấy cánh tay của thầy giáo, vừa nở một nụ cười.

_ Vậy à , thầy quên mất – Đôi mắt xanh ngọc kia ánh lên một cái nhìn khó đoán, nhưng nó lại mang đến một cảm giác ghê người.

Tên thầy giáo này, là ai chứ ?

...

Ngôi trường này, quả thực rất kì lạ !

Hần là khi nhìn vào kiến trúc của nơi này, ai cũng nghĩ rằng mọi thứ đều chần chừ và hoàn mỹ. Từ cánh cổng được trạm trổ tinh xảo đến lối kiến trúc cổ điển tinh tế đến mê người...

Học sinh thoát nhìn rất ngoan ngoãn, ai cũng trông thật điềm tĩnh...

Thầy cô giáo đều có phong thái chừng chặc và đầy uyên bác...

Trừ cái lớp 10A1 này !

Ngày đầu tiên đi học, tôi đã bị họ dày cho chết lên chết xuống !

Nào là rắn, rết, chim, chuột ...Đủ thứ các thể loại trên đời !

Và còn mấy cái trò hù dọa bằng bầy, cô lập tôi nữa !

Chẳng lẽ kiếp trước tôi mắc nợ với đám người này ?

...

_ Trời ơi là trời ! – Tôi dang rộng hai tay, hét thật lớn vào bầu trời vô tận kia.

Trong phim, lúc buồn thì họ thườngng dẫn nhau ra biển rồi đứng đó hét để lấy dũng khí.

Tôi không đi biển, nên đành dùng tạm bầu trời để trút giận.

Rất may cho tôi, nhà tên Thiên Du này ở ngay chỗ không ai ở, nên tôi tha hồ có đất có trời để tung tăng hết hồ thỏa chí.

Xung quanh đây, toàn cỏ um tùm, cỏ dại đung đưa nhẹ nhàng theo gió đông, từng sợi cỏ xơ xác mỏng manh nhưng rắn rỏi, mạnh mẽ qua tháng năm.

_ Cô đang nghĩ gì ? – Phía sau lưng bỗng có tiếng nói trầm ấm. Tên Thiên Du vẫn chiếc áo somi trắng kia, trong khí trời đầy thơ mộng, bước đi chậm rãi giữa đám cỏ khô vàng nhạt.

Chạng vạng, sắc trời đầy buồn bã...

Hắn như một làn gió trong suốt, nhìn thật mỏng manh nhưng ấm áp lạ.

_ Nghĩ gì ? Đơn giản là nghĩ về cuộc đời – Tôi không nhìn hắn, vẫn đắm mắt về bầu trời, thản nhiên đáp.

_ Cuộc đời, là một phòng tranh, có thật nhiều bức tranh muôn màu muôn vẻ, màu sắc và hình ảnh luôn khác nhau, và chẳng có cái nào y hệt cả - Chẳng mấy chốc tiếng xào xạc đã gần hơn, hắn đang đứng cạnh tôi, mắt cũng hướng về phía trước.

_ Nghe cũng hay đó, vậy bức tranh của anh như thế nào ?

_ Một màu trắng, chỉ một màu trắng thôi... - Hắn đáp, hững hờ như đây không phải chuyện của hắn vậy.

_ Tại sao chỉ là màu trắng ? Tôi nghĩ bức tranh của anh sẽ thật nhiều màu sắc đẹp, thật đa dạng và vui tươi... - Tôi cười.

_ Tại sao cô lại nghĩ vậy ?

_ Vì anh luôn cười, nụ cười của anh đẹp như nắng ấm ấy. Tuy anh hơi tâm thần một chút, nhưng căn bản là tốt !

Tôi tự hỏi, mình có phải đang khen hắn ?

_ Có lẽ, tôi không như cô nghĩ đâu ! – Hắn xoa mái tóc nâu nhạt, cười khỏ.

_ Mẹ tôi nói, đôi lúc người ta cười thật nhiều, nhưng có khi đó không hẳn là họ hạnh phúc. Tuy cười, nhưng có thể là họ đang rất đau, rất đau...

Đôi mắt hồ phách kia đành lại, ánh lên những tia đau đớn, nhưng chỉ trong thoáng chốc...

Rốt cục hắn là người như thế nào ?

_ Vậy còn bức tranh của cô, nó như thế nào ? – Hắn hỏi.

_ Có lẽ nó sẽ gồm tất cả các sắc màu mà thế giới này có ! – Tôi dang tay ra đón lấy làn gió mát đang thổi nhẹ tới, làm tóc tôi khẽ phất phơ.

_ À mà, đừng kêu ông trời nữa nhé ! Có khi ông ấy đang rất bận, ông ấy bận nhiều việc như vậy, còn thêm cô kêu ông ấy nữa, chắc chắn là ông ấy rất bức mình đấy... Haha, chẳng phải cô còn có Thiên Thần này bên cạnh sao ? Có gì thì phải kêu tôi chứ ? – Hắn nói, ghé sát mặt vào tôi nở một nụ cười để lộ chiếc răng khểnh.

Nhìn gần, hắn đẹp như một pho tượng được Thượng Đế ưu ái cho những tinh hoa đẹp nhất vậy, mọi đường nét, chi tiết trên gương mặt hắn đều hoàn mỹ đến lạ lùng...

Tại sao hắn có thể đẹp như thế nhỉ ?

_ Được rồi, nếu cần tôi sẽ kêu anh, bảo mẫu ạ ! – Tôi xoa xoa mái tóc nâu hạt dẻ của hắn, từng sợi tóc êm mượt luồn qua kẽ tay tôi.

_ Bảo mẫu ? – Hắn nhú mày _ Tôi không thích làm bảo mẫu !

Woa, trông hắn giận thật đáng yêu !

_ Chứ anh muốn làm gì ? Osin ? Được thôi tôi cho một chân osin nhé ! – Tôi cười khúc khích.

_ Không, tôi muốn làm Thiên Thần !

Đấy, nói chuyện nghiêm túc một chút không được à ?

Tên này lại phát con !

...

Mệt mỏi leo lên giường, tôi thờ dãi nhìn trần nhà đầy ngao ngán.

Hình như tôi quên một cái gì đó thì phải...

“ Rìng rìng “ – Bỗng, từ chiếc balo nằm bẹp trong góc phòng phát ra tiếng kêu quen thuộc !

Đúng rồi, quên mất cái điện thoại 2 ngày nay ~

Vội vã nhào tới nhặt ngay “ con đế “ thân yêu, tôi quên mất mình đã hứa với Ryan là sẽ gọi điện khi đến nơi mà ~

Gyahhh .... Tôi mở ngay điện thoại, trong inbox có 1 tin nhắn...

“ Em đã tới nơi chưa ? Sao không gọi điện làm anh lo lắng đấy ^^ ~ Mà mai lại gặp em rồi nhé ;;) Stella mặc áo dài đáng yêu thật :”> “

Ryan

Oạch, nói như thế...nghĩa là Ryan đã gặp tôi rồi sao ?!

Sao tôi lại không nhận ra chứ ?!

_ Này, cho tôi số điện thoại đi ! – Đang ngồi thần ra, thì sau lưng lại có tiếng nói làm tôi giật mình.

_ Anh làm quái gì thế, sao lại vào đây ?! – Tôi quắc mắt nhìn tên Thiên Du đang đứng dựa vào cửa.

_ Nhìn kĩ đi, tôi chưa hề bước vào, chỉ đứng ở cửa thôi nhé ! – Hấn lè lưỡi.

_ Hừ hừ hừ... cửa cũng là thuộc phòng của tôi rồi ! Anh cũng không được chạm vào cái cửa !

_ Nói nhiều, tôi tránh ra là được chứ gì ~ À mà cho số điện thoại đi ~ - Hấn chớp chớp mắt, giờ cái điện thoại lên.

_ Làm gì ?

_ Nếu cô cần thì vẫn có thể gọi cho tôi được ~

_ Ờ

Sau khi trao đổi số điện thoại, tôi và hấn ra phòng khách ngồi làm bài tập...

Không biết bệnh tâm thần có ảnh hưởng gì đến số IQ không nhỉ ?

Hấn làm chưa đầy 10 phút đã xong hết núi bài tập về nhà !

Lớp 12 , lớp 12 đó !

_ Anh có phải là thánh không vậy ? Làm...làm quái gì mà nhanh thế ? – Tôi chỉ vào đồng tập vở được chồng lên một núi của hấn.

_ Máy cái này đơn giản mà. Cô ở Canada lâu vậy, đừng nói là không biết làm nha... Xấu hổ cho dân du học sinh lắm à ... - Hấn châm chọc.

Ý...ý hấn là trình độ của tôi kém á ?

_ Hừ, vậy ra bài tập đi ! Anh nghĩ tôi là ai mà dám xem thường hừ ? – Tôi lườm hấn. Các ngón tay tôi xiết chặt lại đặt gọn trên bàn.

_ Được thôi, nếu không làm được thì cô tính gì với tôi nào ? – Hấn lại nở nụ cười “ thánh thiện” chết tiệt kia.

_ Tôi nhường giường lớn cho anh, ngủ ngoài sofa 1 tuần !

Như vậy có gọi là “ làm liều “ không nhỉ ?

Giữa trời đông lạnh lẽo thế này...

_ Okay, đợi tôi một chút ! – Hấn nheo nheo mắt, cúi xuống cặm cụi viết.

5 phút...

Tôi ngồi chống cằm, gõ gõ bàn...

10 phút...

Hơi bị lâu rồi đó...

15 phút...

Hắn làm gì lâu thế nhỉ ?

20 phút...

Tôi không đợi nổi nữa rồi !!!

_ Anh làm gì mà lâu thế ?! Tôi đợi dài cả cổ rồi đây nè, tôi không phải người kiên nhẫn đâu ! _ Tôi gào lên, giật phắt cuốn tập trong tay hắn.

_ May là tôi vừa viết xong ... Câu hỏi cũng hơi hóc búa đó nha ... - Hắn cười trộm, ra vẻ đắc ý.

Vừa lờm hắn, tôi nhận lấy tờ giấy ghi chẳng chặt chữ. Mắt tôi dõi theo từng con chữ một trên tờ giấy, rồi tròn to.

Cái quái gì thế này ?

TEST

1. Cô thích ăn gì nhất ?

2. Số đo 3 vòng của cô là bao nhiêu ? (tôi đoán vòng 1 của cô chắc cũng lép kình khủng, cả vòng 3 nữa)

3. Nhóm máu của cô là gì ?

4. Cô cao bao nhiêu cm ?

5. Cô nặng bao nhiêu kg ?

6. Sở thích của cô là gì ?

...

_ Thiên Du!!! – Tôi gầm lên.

_ Hờ ? – Hắn liền quay sang, bị tôi dán tờ giấy quỷ quái của hắn lên mặt.

_ Test của anh là vậy đó hả ? Lại còn cả số đo 3 vòng, đồ biến thái !!! – Tôi hét lên như muốn cho hắn chết vì thùng mìn nhĩ.

Hắn lại cười, gỡ tờ giấy trên mặt xuống rồi nhẹ nhàng nói :

_ Đơn giản vậy mà cô không làm được, thế thì đêm nay giường lớn là của tôi !

Hả ? Giường ?

Chết rồi, chính là tôi đã thách với hắn !

Huhu, sao tôi đại thế này ...

_ Ờ thì... làm, hử! – Tôi hừ lạnh, giật lấy tờ giấy trong tay hắn bực mình hạ bút.

Tại vì tôi không thể chịu được nếu không ngủ ở giường !

Lỡ ban đêm có thằng trộm hâm nào đột nhập vào nhà thì sao ?

Lại còn chuột và gián nữa !

Ngủ ngoài sofa là cực hình !

...

_ Xong chưa...Haizzz – Hắn ngáp dài, ngó sang chỗ tôi.

_ Rồi ! – Tôi dừng bút, đẩy tờ giấy sang cho hắn.

Những câu hỏi này y hệt như là điều tra dân số hay kiểu như đang tìm hiểu...

Tìm hiểu ?

Hắn...hắn muốn tìm hiểu tôi ?

_ Này, rốt cục bắt tôi viết để làm gì ? – Tôi hỏi.

_ Tại vì tôi biết cô không có khả năng làm được những câu khó hơn, nên tôi cho thế này cho dễ, tôi làm sao lại để Stella đáng yêu ngủ ngoài sofa chứ , haha – Hấn dụi dụi mắt.

Grừ, hấn dám chê bai trình độ của tôi sao ?!

_ Yahhhh , tên bại não , người dám chê bai ta sao ?! – Tôi đâm túi bụi vào người hấn. _ Với lại đẹp cái chữ “ đáng yêu” đi ,nghe buồn nôn quá !

...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ánh Mắt

Đến trường 5 ngày, ngày nào cũng như ngày nào.

Thật là muốn chết mà !

Ngày nào đến trường, tôi cũng phải chịu cái cực hình “ ngồi không” của cái lớp quái gở 10A1. Ngoài ra còn rất rất rất nhiều thứ quái dị mà họ mang đến cho tôi, đầu tiên chính là tên lớp trưởng Thành Nhân

Phải, tên hấn nghe cực kì tao nhã và đẳng hoàng, nhưng con người thì tệ tiện chịu không nổi !

Nào là, hấn mang bạn gái tùy tiện đến lớp hôn hít, còn ôm ấp quấn lấy nhau như hai con rắn vậy ! Giờ cơm trưa thì làm rơi *** cơm và nước canh lên áo dài của tôi, đã vậy còn giả nai thốt lên rằng : “ Ôi, tôi không cố ý, xin lỗi cậu nha ! “ . Đến lớp thì mang đủ thứ loài động vật kinh dị, rắn rết sâu bọ gì hấn cũng có, nhưng nhất được tôi thì cỡ đó còn xoàng lắm !

Còn nữa, nhà hấn nghèo tới mức không có nổi cái nút áo sao ? Lúc nào cũng phanh ngực ra làm tôi suýt nữa chảy máu mũi...

Tôi cảm thấy cuộc sống của mình có chút thú vị rồi, thú vị đến phát điên !

...

_ Rầm ! – Tôi đập bàn, lườm mắt nhìn “ anh hiệu trưởng” đang ngồi thản nhiên. _ Thầy nói đi, lớp 10A1 chúng em cần bản đến trường để làm gì ?

Thầy hiệu trưởng trường Thành Khiết, kiêm giáo viên Tiếng Anh đẹp trai nhất trường – Trần Thiên Nam.

Ờ hấn đẹp, hấn giỏi, nhưng hấn vào lớp tôi thì chẳng dạy bất cứ thứ gì !

Có một cái đặc biệt, là hấn có đôi mắt y hệt Ryan của tôi, phong thái cũng y đúc.

Không lẽ, hấn là Ryan ?

_ Các em đến trường để học, không phải sao ? – Hấn trả lời.

_ Nhưng tại sao chẳng có giáo viên nào dạy ? Ý em là ai cũng vào lớp ngồi, và chỉ ngồi, chẳng hề dạy bất cứ thứ gì ? Thầy hãy cho em một câu trả lời chính xác ! – Tôi trừng mắt.

_ Bởi vì, 10A1 chính là lớp của những thiên tài – Giọng của hấn đều đều, lạnh lẽo một cách đáng sợ.

Thiên...thiên tài ?

_ Thầy nói cái gì ? – Tôi không tin vào tai mình, gặng gượng hỏi lại.

_ Hấn là khó tin, nhưng tất cả các giáo viên ở đây chẳng ai có thể dạy được lớp 10A1, bởi vì họ quá xuất sắc.

Thầy điên à, còn em thì sao chứ ?

_ Thầy à, vậy sao lại sắp cho em vào lớp đó, em rõ ràng không phải thiên tài, em cần học !

_ Có người muốn em vào lớp đó, vậy thôi ! – Hấn nhún vai _ Nếu em thích, thầy sẽ dạy cho em ... - Giọng thân thiện của hấn bắt đầu trở nên quyến rũ lạ lùng.

Tên Thiên Nam kề sát mặt tôi, mùi nước hoa hiệu từ cổ áo hấn xông lên xâm nhập vào cái mũi mẫn cảm của tôi, mùi này...

Là mùi mà Ryan hay dùng !

Chẳng lẽ, là thật sao ?

_ Không...không cần ! – Tôi lui người lại đầy dè chừng, trong vòng 1 giây tôi đã cảm thấy hấn thực sự nguy hiểm.

Thần thái đỉnh đặc phong lưu, nhưng toát ra thứ mê lực đáng sợ.

Rốt cục tên này là ai ?

...

Ngồi trong lớp, thực sự tôi không có hứng thú để nhìn cái đám người kì dị này, nhưng mà...

Nhìn kĩ thì, trong họ cũng rất đẹp...

Dù khoác trên mình những bộ dạng kinh dị hay khác người nhưng nếu nhìn kĩ thì họ phảng phất một loại âm khí mê hoặc kì dị, thực sự là họ như một loại mê được có thể lâu ngày làm cho người khác si mê...

“ Bên trong cái kì dị, lại là mê hoặc...”

Cái này có áp dụng với tên Thiên Du được không nhỉ ?

Phui phui đi, sao mày lại nghĩ tới hấn thế hả Stella ?!

Lắc mạnh đầu, tôi cố gắng tập trung quan sát từng người một trong lớp, hầu như ai cũng như ai thôi, nhưng có vài người làm tôi chú ý...

Chiếc bàn đầu tiên ngay cửa lớp, là của một cô gái trang điểm nhột nhật bằng lớp phấn dày và đôi môi bạc thếch, tóc cô ấy buộc lên đuôi gà, duy đôi mắt đen láy được tô đậm bằng chì kẻ mắt màu đen lại cuốn hút, lấp lánh sự lạnh lẽo như lưỡi dao sắc...

Hình như...như ...

Cô ta vừa mới lờm tôi !

Chỉ trong khoảnh khắc, tim tôi đã đập rộn rã như vừa bị một thanh kiếm kề ngang cổ...

Cô gái đó quả thực rất đáng sợ !

Vội quay mặt sang chỗ khác, thì bắt gặp ngay ánh mắt rợn người của một tên ngồi trong góc lớp, hấn hệt như một hồn ma, cả thân hình mảnh dẻ mỏng manh, mái tóc bạc phéch ánh kim, đôi mắt dài lúc nào cũng như là lờm người khác vậy...

Hấn cũng dùng ánh mắt y hệt cô gái kia nhìn tôi !

Hai...hai người này...

Thực sự họ mới chính là kẻ kì lạ trong lớp học này, bao gồm cả lớp trưởng !

Tuy ai cũng ghê rợn với vẻ bề ngoài, nhưng những người khác lại không phát ra sát khí đáng sợ như thế, đôi lúc tôi lại thoáng thấy ánh nhìn sợ hãi của vài nữ sinh, khi thì ánh mắt vui vẻ của một vài bạn nam...

Cái gì đang xảy ra ?

...

Con đường trở về nhà tên Thiên Du lúc nào cũng vắng teo...

Chẳng có một bóng người...

Con đường lát gạch đỏ sần sùi, cỏ mọc um tùm ven đường và đầy những căn nhà hoang vắng ai cư ngụ. Đi được vài bước, thì thấy một số đồ dùng còn sót lại của ai đó lẫn lổ trên đường, như áo somi rách rưới, lược gãy, chén mẻ nứt, hay là...

Một con búp bê vải.

Đó là một con búp bê rách tả tơi, chiếc nút đem làm mắt bị mất một bên, mái tóc con búp bê màu đỏ hung, trên tóc là hai chiếc kẹp tóc hình đôi cánh lấp lánh ánh kim, sau lưng là đôi cánh trắng bằng vải voan trong suốt...

Một con búp bê thiên thần.

...

Không hiểu tại sao tôi lại muốn nhặt nó về, vì nó khá là đặc biệt chẳng ?

Nhắc tới thiên thần, lại nghĩ tới hân...

“Tôi là Thiên Thần đây ...!”

Câu nói quả quyết đó cứ luôn ám ảnh tôi mỗi ngày, từ khi nào hân đã thâm nhập vào tâm trí tôi ?

Đang thần thờ, bỗng tôi thấy trên đồng cỏ ven đường có một bóng người cao lớn...

Hân mặc somi trắng, như là đồng phục của trường tôi...

Tò mò bước lại gần, tôi tự hỏi ở đây có ai khác ngoài tôi và tên Thiên Du kia sao ?

Không, hân không phải Thiên Du...

_ A cho hỏi anh là ... - Tôi định cất tiếng lên hỏi thăm thì người đó từ từ quay lại...

Lớp...lớp trưởng ?!

Khi vừa nhìn thấy tôi, hân thoáng ngạc nhiên một chút, nhưng rồi đôi môi quyến rũ kia lại cong lên một nụ cười ngạo mạn khinh người như mọi khi :

_ Ô, thì ra cậu ở đây à, Stella Glass ?

Không thể tin được lại là hân !

_ Tôi cũng không ngờ một người như lớp trưởng Thành Nhân đây lại đến cái nơi hoang vu khí ho cò gáy như vậy, cậu không sợ chuột cắn hay bất thành linh có một con rắn bò tới ngoạm lấy ống quần cậu sao ? – Tôi châm chọc.

_ Nếu có rắn hay chuột cắn tôi, thì đó chính là cậu chứ không ai khác ... - Hân vẫn giữ cái thái độ đáng ghét đó, khinh khỉnh nhìn tôi.

Thật là tức chết mà !

_ Cậu...! – Tôi nghiêng răng kèn kẹt lại vì giận.

Thế đấy, lúc nào gặp hân cũng chưa đầy 3 câu là mọi chuyện sẽ như thế này đây...

_ Cậu đến đây làm gì ? – Đứng cạnh hân, tôi liếc sang băng quơ hỏi,

_ Có chút việc, còn cậu làm gì ở đây ? – Hân đáp tỉnh bơ.

_ Nhà tôi ở đây

_ Nhà ? – Giờ hân mới chịu quay sang nhìn tôi.

_ Ủ, ở cùng một người quen, cậu hỏi gì lắm thế ? Cút về nhà lau xe hơi của cậu đi ! – Tôi xua đuổi hân, vì không muốn hân tò mò thêm chuyện của mình nữa.

_ Ô, thì ra là vậy ... - Đôi mắt đen của hân sáng rỡ, ánh nhìn thâm độc kia chòng chọc vào tôi như điều hâu khát mồi đang muốn mổ tới tấp vào kẻ xấu số...

Ánh mắt đó là gì ?

Tóm lại, cộng thêm hân, tức là hôm nay tôi có đến 3 ánh mắt đáng sợ nặc mùi sát khí chằm chằm vào mình !

Y hệt như con cá sắp lên thớt ! Ý tôi là nếu cứ phải đón nhận những cái nhìn kinh dị đó nữa !

Chỉ là ánh mắt thôi mà, sao tôi lại sợ ?

Thật kì lạ...

...

_ Oản tù tì !

_ Hắc hắc, tôi thắng rồi! Kéo cắt bao nhá ~ Vậy là phòng tắm của tôi trước nhé ! – Tôi sướng ron, cất giọng đắc ý trêu ghẹo tên Thiên Du.

Hiểu rồi chứ, tôi và hấn đang “oản tù tì” xem ai sẽ tắm trước !

Hấn thật ngốc khi dạy cho tôi trò này, lần nào tôi chơi cũng thắng hết, háhahaha ~

Bởi vì hấn lúc nào cũng chỉ ra cái bao !

Quả thực Việt Nam cũng có nhiều cái hay ghê ! Tôi bắt đầu thích quê hương thứ 2 của mình rồi !

_ Có cần tôi vào tắm cùng không ? Sao cứ đứng ngây ra đấy thế ? – Hấn kẻ sát lại, nở một nụ cười thánh thiện đến man rồ, đập tắt sự đắc chí đang dâng trào trong tôi.

_ Không cần, đồ biến thái ! – Tôi lè lưỡi, bực mình đóng cửa phòng tắm lại.

...

Đứng dưới vòi hoa sen, những đợt nước chảy xuống, rưới lên cả người tôi những tia nước ấm nóng. Dễ chịu thật.

Chúng hết như đang rửa sạch mọi u phiền và bực tức vậy !

Nhớ lại lúc nhỏ tôi và mẹ tôi cũng hay cùng tắm, bà ấy lúc nào vào phòng tắm cũng cất cái giọng “vịt đực” kinh dị của mình hát rống lên trong đó và tôi thường xây xẩm mặt mày, lùnh bùng lổ tai khi bước ra khỏi đó, hết như một cực hình !

Nhớ quá, không biết bà ấy đang làm gì nhi ?

Chắc là lại bày trò vớ vẩn nào đó để những nhẽo hay nói cách khác là hạnh hạ bố tôi như mọi khi rồi !

Tâm trạng bỗng dưng thấy vui, tôi lại cất giọng hát :

“She's a girl with the best intentions

He's a man of his own invention

She looked out of the window

He walked out the door

But she followed him

And he said, "What'cha lookin' for?"

She said, "I want something that I want

Something that I tell myself I need

Something that I want

And I need everything I see."

Something that I want

Something that I tell myself I need

Something that I want

And I need everything I see [1]

Đó là bài hát kết thúc của một bộ phim hoạt hình mà tôi cực thích, xem mãi không chán, phần credit [2] tôi cũng “luộc” hết vì trong đó có bài hát này. Giai điệu vui tươi, nó luôn kích thích tâm trạng vui vẻ của tôi, mỗi khi cao hứng tôi đều hát bài này...

“I want something that I want ...”

Cái giọng khàn khàn của tôi ngân vang bài hát đó, trong phòng tắm vọng lại giọng hát của tôi..Hắc hắc, thật buồn cười quá !

“TÁCH”

Đột nhiên, mọi thứ xung quanh tối sầm !

Đùa sao ?

Tìm tôi lại đập vội vã như chạy giặc, sợ hãi lùi về mấy bước, tôi vội quờ tay lên tường tìm cái khăn tắm nhưng mà...

Không có !

_ A! – Tôi hét lên thất thanh, hình như tôi vấp phải cái gì đó, ngã nhào xuống đất.

Những con quỷ bắt đầu hiện lên, vây lấy bốn phía...[3]

Không !

_ A! Cút đi, các ngươi cút hết cho ta ! – Tôi ôm đầu, la lên kinh hãi.

“Cốc cốc”, “Này! Cô ổn không thế ! Hình như lại cúp điện rồi ! – Trong cơn mê sảng đang bắt đầu xâm chiếm lấy đầu óc, tai tôi vẫn nghe được cái giọng ấm áp của hắn đang cất lên đầy lo lắng, cả tiếng đập cửa thô bạo nữa.

Nhưng trong đó vẫn là những con quỷ đầy máu, đang nhe nanh giờ vuốt hăm dọa tôi...

_ Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ! – Tiếng hét của tôi ngày một lớn hơn.

Bỗng, tôi thoáng thấy từ ngoài cửa kính mờ là một đốm lửa nhỏ, đang tiến lại gần, ngày một lớn hơn và dừng lại trước mắt tôi.

Cả bóng người cao gầy của hắn in lên cửa kính.

_ Đã hết sợ chưa ? – Hắn dịu dàng nói, tiếng của hắn dù nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai tôi một cách trong trẻo.

_ Rồi... cảm ơn... - Tôi lí nhí, ngồi bệt xuống đất này giờ, tôi quên là...

Là mình chưa mặc quần áo !

Đã vậy còn xả phòng trên người chưa hề được gột sạch !

_ Ra đây đi, cúp điện rồi, cô tính ngủ trong đó luôn hả ?

Cái tên này, liệu hắn có biết tình cảnh của tôi lúc này không ?

_ Tôi... tôi... trong này không có khăn tắm ! – Tôi ấp úng, mặt đỏ lên.

_ Hửm ? Thì tôi để khăn tắm ở ngoài, được chứ ?

_ Nhưng mà tôi... tôi chưa có rửa sạch xả phòng trên người, với lại nước không chảy ra được nữa ....

_ Hả ? – Giọng của hắn ngạc nhiên, hình như có chút ngại ngùng, tôi thấy hắn đưa tay lên gãi tóc.

Nhìn bộ dạng hắn như vậy thật vui.

Rồi thoáng chốc, hắn biến đi đâu mất, quay lại thì tôi thấy cái bóng của hắn cúi xuống, đặt vật gì trước cửa nhà tắm...

_ Rồi đó, lấy tắm đỡ đi ! – Hắn nói.

_ Cái gì vậy ?

_ Nước mưa, hôm bữa mưa to tôi hứng được nhiều lắm !

Hả?

_ Anh điên à !? Nước mưa có đủ tạp chất vi khuẩn lắm thứ dơ bẩn trong đó mà anh bảo tôi tắm bằng cái đó sao ?! – Tôi quát to, tức giận đã làm sợ hãi biến đi mất.

Chắc tôi phải mau chóng đem tên này đi chích ngừa hoặc quẳng vào trại tâm thần mất !

_ Thà tắm nước dơ còn hơn không tắm! Thò tay ra kéo cái xô vào tắm đi, khăn tắm và quần áo ở đây, tôi ra ngoài đây... – Hắn tuân một lẽ, giọng có

về bối rối. Dứt lời liền bước nhanh ra ngoài.

_ Tên này ...!

...

_ Hừ ... - Tôi đặt cây nến xuống bàn, hừ lạnh ngồi phịch xuống sofa.

_ Cô đã ổn chưa ? – Hấn bối rối nói.

_ Rất ổn, cực kì ổn, ổn tới mức tôi có thể giết anh ngay lúc này luôn đó ! –Tôi quay sang mắng vào mặt hấn.

_ Bớt giận đi, chẳng phải cô đã tắm bằng nước mưa rồi sao ? – Hấn ngây ngốc nói, cười cười như muốn làm dịu lửa giận trong tôi.

_ Anh có tin là từ nay về sau tôi bắt anh tắm bằng nước mưa quanh năm suốt tháng không hả ? Tên đàn độn này ~

%&^#%\$&&^&^

Mắng **** đánh đập hấn bao nhiêu cũng như vô ích, vì hấn lúc nào cũng ...cườiiiii ~

_ Chán anh quá, sao hiền như cục bột vậy ? Anh y hệt bố tôi ... Haizz ... - Tôi ngán ngẩm nói.

Hấn quay sang, nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ, ngạc nhiên thốt lên :

_ Chẳng phải đứa con gái nào cũng thích như vậy sao ?

Tên này vừa khùng, vừa hâm, lại đàn độn !

_ Anh à, tôi đây không hứng thú với cái loại lúc nào cũng tỉnh bơ, hiền như vậy sẽ rất là nhạt nhẽo đó ! – Tôi phân bua, lườm hấn .

_ Nhưng mà rõ ràng nếu tỏ ra hiền dịu thì con gái sẽ thích hơn mà ? Con gái luôn thích được chiều chuộng ! – Hấn quả quyết nói.

_ Những loại con gái đó trong truyện tranh đây rầy ra, tôi ngán lắm ! Cứ hiền hiền và tỏ ra hoàn hảo thì cảm giác thật giả tạo, chẳng phải nếu sống thật với con người của mình thì sẽ tốt hơn sao ? Cần gì phải tỏ ra giống như một ai đó ?

Khi tôi dứt lời, mặt của hấn ngầy ra. Im lặng.

_ Thật vậy sao ? – Hấn hỏi. Giọng đều đều.

_ Đó là quan điểm của tôi, nhưng mà nói thật thì ...Úm! – Hấn ...hấn dám ...

Đôi môi nóng bỏng của hấn áp chặt vào cánh môi tôi, hấn quyết liệt chiếm đoạt lấy, hơi nóng ủa người hấn như muốn thiêu rụi cả thân thể đang nhão ra vì lạnh của tôi...

_ Úm! – Tôi gắng hết sức đẩy hấn ra, cả người đổ về tay ghế sofa. _ Anh...anh làm cái trò gì vậy hả ?!

Mặt tôi đỏ bừng, mặt hấn cũng đỏ lựng, người tôi run rẩy hấn cũng run rẩy !

Hấn bị đẩy ra, cũng đổ người về phía bên kia, khẽ đưa tay chạm lên cánh môi còn dư âm nóng bỏng, hấn ngước lên “ngây thơ” chớp mắt nói :

_ Chẳng phải cô thích như thế hơn sao ? Táo bạo mạnh mẽ ?

Gyahhh, tôi sẽ giết hấn !

Hấn là người hay là thỏ vậy ? Hay là người lai thỏ ?

_ Anh thật đáng ghét ! Đây là “ frist kiss “ [4] của tôi đó ! – Tôi gào lên, thô bạo lấy cánh tay áo chùi môi mình.

Tôi chưa tát hấn là may cho hấn lắm rồi đấy !

Chỉ thấy hấn thân nhiên cười.

_ Chưa chắc đâu ! - Hấn nheo nheo mắt, rút trong túi ra khăn tay trắng chia vào mặt tôi.

Ý hấn là sao ?

Đến Ryan còn chưa hôn tôi nữa cơ mà ?!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bệnh

_ Chào...buổi sáng ! - Như thường lệ, tên Thiên Du vẫn đánh thức tôi bằng cách phả cái làn hơi ấm nóng ngậy ngát kia vào gò má tôi...

Đã đặn hần bao nhiêu lần là cái này cực kì "kích thích" cơ mà !

Ồ, hôm nay có chút kì lạ... Tôi cảm thấy trong làn hơi ấm kia là sự mệt mỏi nặng nề.

...

_ Đây, anh ổn chứ ? - Tôi e ngại nhìn đôi mắt đang sụp xuống như sắp ngất kia, mặt hần trắng bệch như thiếu máu...

Vẫn như thế, hần chỉ cười.

_ Không sao, cô mau ăn sáng rồi chúng ta cùng đi học.

Nhìn gương mặt nhợt nhạt và nụ cười như không hề có chuyện gì kia, tôi lại thấy tung tức.

_ Nói tóm lại, hôm nay anh ở nhà cho tôi. - Tôi gần giọng, đặt chiếc tách cafe xuống một cách mạnh bạo làm hần khẽ giật mình.

_ Nhưng còn phải đi học ... - Hần ngơ ngác.

Tôi liền đứng dậy, chui mép nhanh chóng bước ra ngoài, vớt lại câu nói vói theo của hần sau lưng :

_ Cô đi đâu thế ?

_ Mua đồ - Tôi quay lại lườm hần.

Hôm nay chắc tôi phải nghỉ học ở nhà chăm bệnh cho hần thôi. Cả người hần nóng như cái lò lửa ấy, tôi không thể biến mùa đông mát mẻ ở đây thành mùa hè nóng bức với một cái " lò lửa sống " bên cạnh đâu !

Lý do này biện minh được chứ nhỉ ?

Kệ đi, dù sao đến trường cũng có học gì đâu !

Tôi vội đến cửa hàng tiện lợi, nếu để hần ngất xỉu ở nhà thì phiền lắm. Có lẽ hôm nay tôi nên làm chút gì ngon nóng cho hần.

Những bước chân của tôi lướt qua con phố quen thuộc, dứt khoát.

Bước ngang qua một ngã ba...

Những chiếc xe vẫn qua lại đầy thôi...

Khoảnh khắc ấy, không khí trong suốt lừng lờ...

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy họ.

Nếu như họ là những người bình thường, thì tôi cần gì phải chú ý ?

Nhưng, họ lại làm cho tôi không ngừng nhìn vào.

Đó là 4 người, họ khoác trên mình những trang phục đen từ đầu đến chân, mái tóc đều bạc kim trắng sáng ánh bạc, những đôi mắt to đen láy không hề chớp nháy, chỉ nhìn về một hướng vô định.

Họ hết như những người không hề liên quan đến khung cảnh này.

Đây là 4 chàng trai cuồng cosplay hay phong cách Lolita [1] ?

Không, họ lại cho tôi một cảm giác nguy hiểm !

Dường như nhận ra ánh nhìn chăm chú của tôi, một gã cao lớn nhưng mảnh dẻ khẽ ngước mắt lên.

Hắn thật đẹp, làn da trắng như nước men sứ.

Đôi mắt đen, vô cảm lạnh lẽo.

Hệt như một con manerquin [2] vô hồn.

Cả người tôi run lẩy bẩy như hắn nhìn, một sự nguy hiểm đang đến gần, thật gần.

_ Là con người.

Hắn cất giọng, cái giọng khàn lạnh băng cứng đờ. Nhìn hắn, tôi liên tưởng đến sói.

Cả 3 người con trai kia cũng quay sang nhìn tôi bằng cái nhìn y hệt tên kia.

Là 4 chàng mỹ nam !

Woa, đây có phải là F4 tái thế ???

Ôi trời, giờ không phải lúc thương thức mỹ nam !

_ Không, cô ta không phải con người ... - Một gã nói, tròn to mắt nhìn tôi.

Là ? Thừa anh đẹp trai, không lẽ em là thú ?

_ Thiên Thần - Gã khác tiếp lời, hắn rít một hơi thuốc lá. Hắn cũng nhìn tôi y hệt như miếng thịt sắp bỏ vào miệng...

Thiên Thần ?! Sao dạo này danh từ đó tôi nghe nhiều thế nhỉ ?

_ Không ngờ một con bé Thiên Thần lại dám đến gần bọn ta ? - Tên cao lớn liếm môi.

Liệu tôi có nên bỏ chạy ?

_ Thiên Thần gì chứ ? Các anh .. - Giọng tôi lắp bắp, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy vạt áo.

_ Nhìn xem, cả người cô ta phảng phất đầy thiên khí [3] , còn cái " dấu hiệu " kia nữa ... -Gã tóc đỏ nhìn chăm chăm tôi.

Thiên khí ? Dấu hiệu ?

Đợi chút, họ nhắc đến Thiên Thần, vậy cái dấu hiệu là ...

_ Mau ra tay thôi, không còn nhiều thời gian đâu, hiếm khi có kẻ lại tự hiến mình như thế này ... - Một gã lạnh lùng, trên cánh thẳng cao tuyệt đẹp kia là viên kim cương phát ra ánh sáng mê người.

Hả ? Ra tay ?

Theo bản năng, tôi bắt đầu lùi lại toan bỏ chạy, thì chợt thấy trong vạt áo dài của gã cao lớn lộ ra mũi kiếm sắc nhọn bằng bạc.

Cả người tôi cứng đờ, tựa hồ như không thể cử động được nữa !

Tôi làm sao thế này ?!

Đúng rồi, dấu hiệu của Thiên Thần chính là đôi cánh !

Vật duy nhất như thế chỉ có thể là chiếc kẹp tóc của tôi !

Bọn họ muốn thứ đó ?

Khi hắn đang chậm rãi tiến đến gần, tôi từ từ đưa bàn tay đang run rẩy lên tóc, nắm chặt lấy chiếc kẹp tóc hình chiếc cánh trắng kia, toan gỡ ra.

" Cầm cô tháo nó ra ... "

Lời nói của tên Thiên Du lúc đó cứ vang vọng bên tai tôi.

Liệu hắn có biết tôi đang gặp nguy hiểm không ?

Sợ hãi nuốt nước bọt xuống họng, tôi định giật phắt chiếc kẹp tóc ra thì...

Một cái bóng trắng nhanh chóng lướt qua, luồng khí ấm nóng không hiểu từ đâu vây lấy, cái bóng trắng giữ bàn tay tôi lại thật chặt trước khi tôi giật chiếc kẹp tóc kia ra khỏi mái tóc...

Giương mặt hoàn mỹ đăm đăm vào đôi môi quyến rũ cong lên đầy tức giận, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại vào nhau.

Thiên Du !

_ Tôi đã cầm cô tháo nó ra, cô bị điếc hả ?!

Hắn giận dữ quát, nhìn chăm chăm vào 4 người con trai nguy hiểm kia.

Trong lòng tôi lại thấy có một chút vui sướng. Tôi thề đó, chỉ là một chút...

Nộ khí trong người như bị kích thích, tôi cũng nhăn mặt quát lại hắn :

_ Anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi hả ?! Tránh ra tôi tự xử !

Tên Thiên Du quay sang trừng mắt nhìn tôi, mím môi nghiêng răng nghiêng lợi cực kì tức giận.

Lần đầu tiên tôi thấy hắn giận như vậy đó ! Không để hắn kịp phản pháo, tôi bước đến trước hắn, nhìn đám người kia đầy phần nộ.

Không hiểu vì sao tôi lại phần nộ với họ ? Đáng ra phải là tên chết tiệt kia !

_ Các anh là ai ? Rốt cuộc muốn làm gì tôi ?!

Cả 4 tên mỹ nam đều cười to, rồi tên cao lớn kéo cây kiếm bạc giấu trong ống tay áo ra, bước đến gần tôi, khẽ nói :

_ Angel, are you scared ? (Thiên Thần, ngươi có sợ không ?)

Sợ ?

_ Never ! Because I'm not an Angel as you said. You're wrong ! (Không bao giờ ! Bởi vì tôi không phải là Thiên Thần như lời anh nói. Anh lầm rồi !)

Hắn lại mỉm cười, nụ cười lạnh băng nhạt nhẽo vô cảm. Đôi mắt đen chiếu thẳng vào tôi những lưỡi dao sắc nhọn.

Tên Thiên Du đứng sau như muốn bước lên ngăn cản tôi nhưng bị tôi dẫm chân thật đau.

Không hiểu sao, tôi lại muốn bảo vệ cho hắn !

_ Fear of Death is worse than Death itself (Nỗi sợ chết còn đáng sợ hơn cả cái chết ...)

Câu nói đó, y hệt như một lời uy hiếp nhẹ nhàng như lông hồng.

Hắn chậm rãi kẻ lưỡi kiếm bạc lên cán cổ tôi, thì một cánh tay trắng khác lướt qua, đỡ lấy thanh kiếm lạnh ngắt kia.

_ Tránh ra ! - Tên Thiên Du gần như gào lên, cánh tay trắng của hắn cứng rắn đến lạ kì, nâng đỡ lấy thanh kiếm đáng sợ ấy, ngăn không cho nó làm thương tổn đến tôi.

Tại sao hắn lại vì tôi mà làm nhiều việc như thế ?

Vứt lại những câu hỏi tại sao về sự việc kì lạ đang xảy ra, tôi giờ chân lên, dồn hết sức lực vào bàn chân, đá một cúoc thật mạnh vào mặt tên cao lớn kia. Do quá bất ngờ, hắn không kịp phản kháng liền ngã xuống.

Chạy !

Chúng tôi nắm tay nhau chạy thục mạng về phía khu nhà hoang.

Lần đầu tiên tôi sợ đến khiếp vía !

Tôi và hắn chạy thục mạng !

...

Đột nhiên, tôi cảm thấy bàn tay ấm kia mạnh mẽ xiết chặt, lực đạo vững chãi kéo cả người tôi lọt thỏm vào lòng hắn !

_ Anh ...

Trong vòng tay ấm nóng đang gắt gao giữ chặt, tôi khó khăn hít thở, áp chặt hai bàn tay vào ngực hấn cố đẩy ra nhưng vô hiệu, không ngờ nhìn hấn yếu ớt vậy mà mạnh ghê !

Đó không phải là vấn đề bây giờ...

Cái cần cổ mẫn cảm của tôi cảm nhận được những giọt nước mắt ấm nóng bỗng đang từ từ len lỏi vào cổ áo...

Hấn.. khóc sao ?

Tôi khe khẽ thở dài, bàn tay vô thức đưa lên vuốt ve tấm lưng rộng rãi của hấn, như phần nào muốn xoa dịu những giọt nước mắt kia...

...

_ Ăn thôi ! - Tôi đặt cái đĩa lớn xuống bàn, đưa tay lau trán.

Tên Thiên Du mặt đỏ bừng vì sốt, nhìn xuống cái đĩa :

_ Đây là ...

_ Bánh bột chiên ! - Tôi hào hứng nói.

Hắc hắc, nhìn những chiếc bánh vàng đều ngon lành này xem !

Có một câu chuyện về nó...

Hấn chậm rãi ăn, từng miếng từng miếng thật nhỏ, nhả nhặn như một vị công tử quý tộc.

Lần đầu tiên tôi thấy hấn ăn !

_ Woa...! Cuối cùng anh cũng chịu ăn rồi ! - Tôi kinh ngạc.

_ Ủ, nếu không sau này sẽ không có cơ hội nữa ...- Hấn dịu dàng nói, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên chùi mép, trong giọng nói âm áp có chút ngậm ngùi.

Ý hấn là sao ?

_ Ngon không ? - Tôi nhón tay lấy một cái bánh.

_ Rất ngon. Màu vàng đẹp, chiên không quá tay, rất đều. Gia vị cũng nêm vừa, không quá mặn cũng không quá ngọt. - Hấn nhận xét cứ như một đầu bếp thứ thiệt ấy !

_ Hắc hắc, đồ tôi làm tất nhiên phải ngon rồi ! Đây là món mà tôi làm ngon nhất đó ! - Tôi vỗ ngực tự mãn nói.

Vì đây là món duy nhất mẹ tôi dạy cho làm mà !

_ Hử ?

_ Mẹ tôi là một người cực kì bận rộn, bà ấy không bao giờ vào bếp. Nên chẳng ai dạy cho tôi cái gì gọi là " nữ công gia chánh " cả. Nhưng mà có một lần bà ấy lại về nhà thật sớm, hào hứng lôi tôi vào bếp và dạy cho món này nè ! Mỗi tội bà ấy làm cực tẻ, nát nát ra cả, nhưng hương vị lại rất ngon ! - Tôi bồi hồi nhớ lại năm 12 tuổi.

_ Có vẻ cô rất yêu quý bà ấy.

_ Ủ, vì 50% máu của tôi là của bà ấy cho mà. Haha, người ta nói tôi thừa hưởng sự lạc quan vui vẻ của mẹ, còn sự thông minh lanh lợi là của bố !

_ Thông minh á ? Hahaha - Hấn ôm bụng cười to. _ Đến Test của tôi còn chưa giải được ... mà thông minh ?

_ Anh ...anh - Tôi tức giận _ Thôi hôm nay tha cho anh, lần sau biết tay tôi - Gặm chiếc bánh ăn dở, tôi phụng phịu nói.

Ngó sang hấn, tên Thiên Du đan hai bàn tay thon dài vào nhau, chống dưới chiếc cằm thon nhọn, hấn chỉ mỉm cười chăm chú ngắm nhìn tôi làm tôi đỏ ửng mặt.

Có lẽ tôi không ghét hấn như tôi tưởng ...

_ Có những người dễ yêu thương, cô thật hạnh phúc...

Mái tóc màu nâu hạt dẻ nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn, đôi mắt hấn nhắm lại, từng đợt thở nặng nề, tựa hồ như sắp biến mất !

Hắn ngất lịm đi...

Nằm trên giường, gương mặt đẹp giờ đã đầm đầy mồ hôi, từng giọt trôi xuống thật khẽ khàng.

Lúc nào hắn cũng mỉm cười...

Lúc nào cũng ân cần chăm sóc tôi...

Giờ lại nằm một chỗ...

Tôi cảm thấy mình cũng nên có một chút trách nhiệm chăm sóc hắn.

Tự nhiên tôi cảm thấy, hắn đang dần bước vào trái tim mình, dần dần làm cho tôi cảm thấy một xúc cảm kì lạ ...

Đó không phải là tiếng tim đập thật nhanh, cũng không phải cảm giác hồi hộp khi ở bên.

Mà là cảm giác yên bình, an toàn đến tuyệt đối.

Có lẽ, vì hắn là bảo mẫu.

Áo hắn đã ướt nhẹp do mồ hôi chảy xuống quá nhiều, tôi đành lấy một thau nước và một chiếc khăn đến bên toan lau mình cho hắn.

Hắn ngất rồi, cả ý thức cũng không còn.

Cả thân thể nóng bừng, từng hơi thở nóng ẩm của hắn hòa tan vào không khí.

Tôi vuốt nước bọt, nhắm tịt mắt lần mò từng chiếc nút trên áo hắn...

Hành động này có được gọi là sàm sỡ không nhỉ ?

Không! Tôi đang muốn giúp đỡ hắn mà...

Tuy có chút ý định là muốn xem " body" hắn như thế nào , một chút thôi nha !

_ Okay, bình tĩnh nào ... - Tôi hít một hơi, chậm rãi tháo từng chiếc nút nhỏ bằng gỗ được khắc những họa tiết bé xíu tinh xảo.

Giờ mới để ý, hắn toàn mặc áo somi trắng ?

Oa, phát hiện mới nha !

Còn hết hàng nút, bây giờ mới là khó khăn đây !

Hức, máu mũi ời xin người đừng bỏ ta đi mà !

Cơ thể hắn tựa hồ mỏng manh, nhưng lồng ngực lại rộng rãi, làn da trắng nõn bóng nhẵn lên vì mồ hôi ướt, ẩn hiện lên từng thớ thịt rắn chắc.

Tôi hít thở khó khăn, trong đầu niệm chú để mình đừng làm gì " tà ác ". Miệng thì lầm nhảm kinh thánh...

_ Thiên Du à, tôi không có ý gì với anh đâu nha ! Tôi là gái đã đính hôn rồi đó ! - Tôi chỉ dùng ngón cái và ngón trỏ từ từ cởi áo hắn ra.

Thề rằng tôi sẽ không làm việc này lần thứ 2 đâu !

Hắn khẽ nhúc nhích làm tôi giật bắn mình, việc gì tôi phải sợ nhỉ ?

Đúng rồi, Stella Glass là công dân gương mẫu !

Dùng khăn nhẹ nhàng lau trên làn da hắn, tôi nhắm tịt mắt lại quờ quạng trên tấm thân kia.

_ Được rồi ngồi dậy một chút nào ...- Tôi lăm bắm, từ từ nâng đầu hắn lên để lau lưng.

Từng ngón tay xen kẽ qua mái tóc mềm mượt ấy, tôi nhẹ nhàng cúi mình đặt chiếc khăn ra sau lưng hắn, chậm rãi lau chùi để hắn không bất ngờ mà tỉnh dậy.

Khoảnh khắc đó, tôi nhìn thấy một thứ, mà có lẽ sau này nó sẽ thay đổi cuộc đời của tôi...

Hình xăm hình đôi cánh chỉ chừng một gang tay...

Nó đen, nhưng mờ nhạt...

Đây là ...

...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lộ Diện

_ Xin chào, mình là Phạm Phương Đan, từ hôm nay sẽ học cùng các bạn, mong các bạn giúp đỡ !

Ngày thứ 10, chúng tôi đã trở lại trường sau khi tên Thiên Du hết bệnh.

Cái hình xăm đó cứ ám ảnh lấy tâm trí tôi, mỗi lần nghĩ tới là tôi lại rùng mình...

Hệt như cái lần tôi lén vào thư phòng của bố và đọc trộm Sherlock Holmes [1] , phải nói rằng cái mà người ta gọi là tuyệt tác đó làm cho tôi mất ngủ vì quá nhức đầu !

Và hôm nay, tôi có thể thêm vào danh sách những người làm tôi chói mắt thêm một nhân vật nữa.

Đó là một cô gái thanh khiết, thanh khiết hơn cả bầu trời, hơn cả nước khoáng trong lòng đất...

Ryan, Thiên Du và bây giờ là Phương Đan - 3 người làm tôi chói mắt nhất kể từ ngày tôi sinh ra.

Cô gái có mái tóc đen dài đến tận eo, đôi mắt đỏ như viên đá rubi rạo rực dưới ánh nắng, lấp lánh.

_ Chào bạn, mình có thể ngồi ở đây chứ ? - Bàn tay trắng như được ướp bằng tuyết chìa ra trước mặt tôi, đôi môi hồng như cánh sen kia nở một nụ cười duyên dáng.

Mỗi lần nhìn vào đôi mắt đỏ ấy, tim tôi lại đập thình thịch !

Cô ấy quá đẹp, đến nỗi tôi còn cảm thấy rung động !

Và tôi đang phải ngồi cùng cô ấy, vì trong lớp này chỉ còn duy nhất một chỗ trống. Đó là chỗ ngồi cạnh tôi - kẻ bình thường nhất cái lớp học này.

Và hôm nay thật may mắn khi có thêm cô bạn Phương Đan này đây.

_ Chào buổi sáng, chúng ta sẽ bắt đầu học bài mới nhé

Đây mới là điều đáng quan tâm, kinh ngạc và bất ngờ nhất trong ngày, tôi cam đoan là vậy.

Giọng nói ấy trầm ấm, du dương vang lên trong lớp học im lặng đến kì dị.

Cái quái gì thế này ?!

Tên thầy giáo đẹp trai man rợ và đáng ghét ấy 10 ngày trước còn tỉnh bơ mà bảo với tôi rằng " lớp 10A1 không cần dạy "... Và hôm nay hắn cũng tỉnh bơ bước thong thả vào lớp tôi rồi cười nói " chúng ta học bài mới "

Trò đùa gì vậy ?

Tôi ngờ ngác đảo mắt một vòng quanh lớp, những " học sinh thiên tài quái đản " kia ai nấy đều lờ lỏm vờ ra ngoan ngoãn nghe giảng ...

_ Chúng ta sẽ bắt đầu học chứ, Stella Glass ?

Làn hơi ấm nóng kia phả nhẹ qua vành tai tôi, từng câu chữ đầy sức quyến rũ kia từ từ lọt vào hai lỗ tai tôi.

Tên thầy giáo Thiên Nam quái gở !

Tôi quay phắt sang trừng mắt nhìn hắn, nộ khí trong người nổi lên, liền hung hăng nắm lấy cái cravat đen đang yên vị trên cổ hắn giật mạnh.

_ Thầy nói đi, thế này là thế nào ạ ? - Tôi gần giọng.

Hắn không chút nao núng, vẫn tươi cười thân nhiên nói :

_ Thì hôm nay chúng ta học bài mới.

_ Nhưng chẳng phải thầy bảo ...

_ Đó là chuyện của 10 ngày trước. Vì tôi không muốn làm bình hoa mãi, chán lắm. - Hắn cười nửa miệng.

_ Em lại thấy thầy làm bình hoa rất hợp đấy - Tôi nĩa mai.

_ Thôi nào, em có biết câu " Tiên học lễ, hậu học văn " không ? Năm cravat của thầy giáo như thế chẳng phải là vô lễ sao ? Nếu em muốn thầy chú ý thì cũng đừng thô bạo như thế chứ... Nếu cần, thầy sẽ chỉ cách cho ... - Hắn nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, tay này sửa cravat, tay kia rờ cảm tôi giờ giọng ngọt ngào.

_ Thầy ... - Tôi nghiêng răng.

Cả tiết học Tiếng Anh, tôi cảm thấy mình như lạc vào một xứ lạ, chứ không phải trong lớp 10A1.

Giờ thì tôi đã hiểu cảm giác của Alice [2] trong " Alice in the Wonderland " rồi...

Tất cả đều im lặng, như để nhường chỗ cho giọng nói du dương của tên thầy giáo ấy.

Hắn tay cầm viên phấn, tay nâng cuốn sách.

Bộ vest đen lịch lãm bóng bẩy thật nổi bật.

Đôi môi hơi cong lên của hắn phát ra từng từ anh ngữ cực kì chuẩn, từng câu từng câu hắn nhấn mạnh và thả lỏng đều rất kĩ lưỡng.

Cái giọng khàn khàn mà âm ấm ấy, nghe thật quen tai !

Hắn y hệt Ryan, từ cử chỉ đến phong thái, cả giọng nói đều " giống giống ".

Liệu trên đời này có hai người giống nhau đến thế sao ?

Không phải Ryan vẫn đang học cao học ở Anh quốc ?

Chúng tôi rất ít khi liên lạc, tôi chẳng hề đã động đến điện thoại, vì chính tôi còn chẳng biết nó đang ở đâu nữa. Hồi ở Canada, chỉ có bố mẹ và Ryan là gọi điện cho tôi, nên tôi cũng vứt xó cái con dế của mình luôn.

...

Ồ, trùng hợp quá, mình cũng từng ở Canada đấy ! - Phương Đan cười.

_ Bạn đã từng học ở đâu ? - Tôi cũng mừng vì có một cô bạn cũng ở Canada, thế là có thể làm bạn rồi...

_ Great Lakes College [3]

Hà ?

Trường đó... ở Toronto mà ? [4]

_ Bạn ở Toronto à ? - Tôi ngạc nhiên.

_ Ừ!

...Và đó cũng là trường Ryan từng học.

_ Như thế năm nay bạn... 20 tuổi ? - Tôi nhầm tính, như thế tức là Phương Đan lớn hơn cả tôi !_ Chết ! Vậy phải gọi bằng chị rồi, ôi em xin lỗi ! - Tôi lúng túng.

Phương Đan cười khúc khích, khoát tay :

_ Không sao đâu, cứ gọi bằng bạn đi cho thân thiết ! Dù sao cũng học cùng lớp mà !

_ Ủa vậy tại sao Đan lại học lớp 10 ? Đã 20 tuổi ... - Tôi ngập ngừng.

_ Vì mình muốn hưởng thụ cảm giác được làm nữ sinh một lần nữa.

Vì muốn hưởng thụ cảm giác được làm nữ sinh nên học lại trung học ? Woa, đúng là một cô gái kì lạ !

Tôi và Phuong Đan trò chuyện rất nhiều. Cô ấy rất đáng yêu, dịu dàng và thông minh. Thật hoàn hảo.

Bất kì cô gái nào cũng có thể ghen tỵ với cô ấy, tất nhiên là kể cả tôi !

Bố của Phuong Đan là một thương gia có tiếng ở Mỹ. Cô ấy cũng đã giành nhiều giải thưởng ở các cuộc thi về kiến thức lẫn nghệ thuật !

Chả bù với tôi, lúc nào cũng chỉ biết đọc tiểu thuyết tình cảm và hát theo nhạc rock đường phố.

Haizzz !

Cuộc trò chuyện diễn ra thật chóng vánh, với những câu hỏi bình thường mà bạn bè vẫn hỏi nhau.

...

Giờ nghỉ ồn ào làm cho không khí trở nên náo nhiệt hơn, 2000 học sinh ở trường Thành Khiết này đang bắt đầu với những trò hò hét la ó thường lệ trong sân trường..

_ Stella !

Giọng nói thân quen đan xen giữa hàng ngàn tạp âm, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra cái âm điệu háo hức ấm áp ấy.

Như thường lệ, tên Thiên Du vẫn bay qua lớp tôi kéo cho bằng được tôi vào nhà ăn.

Trước khi tôi kịp quay ngoắt đầu lại, hình như tôi thấy trên đôi môi xinh đẹp của Phuong Nhan là một nụ cười đầy vẻ bí ẩn ...

Gì vậy ?

Tìm đập cũng nhanh hơn, cảm giác như những thứ đang thật gần mà cũng thật xa...

_ Anh đến rồi à ?

_ Ủ, mau đi ăn thôi nào ! - Hấn bước nhanh đến chỗ ngồi của tôi, đôi môi vẫn sáng lên nụ cười hiền hòa như gió thu.

Gần đây, tôi cảm thấy không còn ghét hấn như trước nữa.

Thậm chí mỗi khi hấn có cử chỉ thân thiết, tôi cũng không kháng cự kịch liệt như mọi khi..

Khi tôi vừa đứng lên, gương mặt tươi cười của hấn bỗng nhiên dờ ra kinh ngạc, đôi môi hấn mấp máy run rẩy :

_ Đây là ...

Tôi liền đứng lên bước sang một bên, vui vẻ vỗ vai hấn :

_ Đây là bạn mới của tôi, Phuong Đan ! Hai người làm quen đi nha !

_ Phuong ...Đan ? - Hấn không thôi kinh ngạc.

Cô gái tóc đen dài nhoèn miệng cười, chớp nhẹ mắt dịu dàng nói :

_ Du, có nhớ em không ?

Hả ?

Tìm tôi đập mạnh khi nghe thấy câu nói ngọt ngào đó, ngơ ngác ngược lên nhìn gương mặt sững sờ của tên Thiên Du.

_ Cô ...

Cô bạn vẫn cười, từ từ đưa những ngón tay thon dài lên tóc vuốt nhẹ, để lộ vật chói sáng lấp lánh đang ngự trị trên nền tóc đen mượt.

Trong một giây, tìm tôi như ngừng đập khi nhìn thấy vật thể lấp lánh kia...

Nó...nó chính là ...

Chiếc kẹp tóc đôi cánh mà hấn đã tặng tôi !

Như một phản xạ, tôi cũng đưa tay sờ lên chiếc kẹp tóc trên mái một cách run rẩy.

Hai người họ quen nhau ?

Gương mặt tuyệt đẹp của hấn ngấn ra, cả thân thể cứng đờ tựa hồ như đã đóng băng, cả lời nói cũng trở nên lạnh lẽo từ lúc nào :

_ Đừng tùy tiện lấy thứ đó ra ở đây

Nụ cười trên môi Phương Đan thật nhạt nhẽo...

_ Chẳng phải anh cũng cho người khác thứ đó rồi sao ?

... Nói rồi, cô nhẹ nhàng vươn thân người nhỏ nhắn mỏng manh, tìm đến cần cổ rắn chắc của hấn mà ôm lấy thật âu yếm.

_ Thật sự, đã quên em rồi sao ? Anh đúng là một kẻ vô tình ... - Giọng cô trách móc nhưng vẫn ngọt lịm như viên đường đang tan chảy giọng vòm họng.

Cả thân người hấn cũng không có chút phản ứng gì với cử chỉ thân mật kia.

_ Tại sao lại tìm anh ? Hãy trở về nơi đó đi ... - Đôi mắt hồ phách mạnh mẽ ánh lên những tia đau khổ trong suốt như nắng chiều tà buồn bã.

Cả người tôi như mất hết ý thức, chỉ còn đôi mắt ngơ ngàng đón nhận lấy một màn tình cảm bất ngờ kia ...

Tự nhiên thấy hụt hẫng... chỉ là một chút thôi.

_ A... tôi có việc bận, hai người cứ tự nhiên đi nhé ! - Tôi cố vịn ra một nụ cười gượng gạo, bối rối cười nói.

Và nhanh chân bước ra ngoài.

Khi tôi vừa quay lưng toan bỏ đi, thì giọng nói kia vẫn vang vọng sau lưng :

_ Cô đi đâu ?

_ Ra ngoài.

...

Quả thực tôi cảm thấy thật xấu hổ, hấn và Phương Đan có mối quan hệ gì ?

Tôi lê bước dọc hành lang. Buổi chiều, những học sinh của trường Thành Khiết cũng vui chơi. Không khí bắt đầu trở nên vắng vẻ.

Cứ đi về phía trước, cảm thấy hành lang hôm nay dài thật !

Bất tận...xa mãi ...

Liệu tình yêu có là vĩnh cửu ?

Càng đi, tôi dần nghe thấy những tiếng động là đang vang vọng đâu đây...

Nó ngập ngừng nuôi tiếc, lặng lẽ du dương...

Những nốt nhạc hòa vào nhau, thành một bản nhạc thật quen... Theo tiếng đàn, tôi bước đến căn phòng đóng cửa im ỉm cuối dãy phòng học. Cửa khóa, chỉ nghe thấy tiếng đàn nhỏ xíu phát ra từ bức tường màu trắng sữa.

Tò mò, tôi tìm đường vòng ra sau. Nơi chiếc cửa sổ của căn phòng vẫn mở toang.

Trong căn phòng đầy nhạc cụ, trên tường là những bằng khen và huy chương sáng loáng bám đầy bụi trắng. Tất cả chúng đều im lìm, đều lặng lẽ khiêm nhường để lại khoảng trống cho chiếc đàn piano chiếm chỗ giữa căn phòng..

Chiếc đàn piano bằng gỗ nâu đen, phát ra những âm thanh nhẹ nhàng bay bổng.

Dáng người cao lớn sau chiếc đàn, say sưa lướt trên những phím đàn một cách trôi chảy...Những điệu nhạc thật ngọt ngào lưu luyến...

Nghe thấy rồi, và thật rõ nữa !

Gương mặt góc cạnh như được mài dũa một cách không tỳ vết hiện lên dưới nắng chiều tà màu cam nhạt, chiếc kính cận giấu đôi mắt màu ngọc bích dưới lớp tròng trong suốt...

Tôi có biết hân.

_ Thầy thất tình hả ? Sao lại đàn bài này ? - Tôi cất tiếng nói vọng vào.

Thầy giáo Thiên Nam từ từ ngược lên, đoạn nhạc cũng cứ thế mà dừng lại.

_ Em cũng biết bản này ? - Hân cười đầy thú vị.

_ Tất nhiên - Tôi sờ mũi _ Thầy ra đây chút đi, trong đó có vẻ hơi nóng nực đấy - Ngoắt tay ra hiệu cho hân, tôi quay lưng lại, bước ra vườn hoa sau trường.

Hân vẫn nụ cười tỏa sáng trên môi, từ từ tiến lại cửa sổ, một bước nhảy phốc ra vườn hoa làm tôi giật bắn mình !

_ Hiệu trưởng hư hỏng - Tôi bĩu môi mỉa mai.

_ Dù sao cũng chẳng ai phạt được thầy - Hân cười, ngồi xuống thảm cỏ xanh êm mượt.

Chúng tôi ngồi trên thảm cỏ sau trường, nơi đây có một vườn hoa hồng đỏ trải dài thật đẹp.

_ Mọi lúc em nói nhiều lắm mà, sao hôm nay kiệm lời thế ? - Hân quay sang.

Tôi thờ dãi, thẫn thờ nói :

_ Hôm nay không có tâm trạng, thầy có chủ đề gì không ?

_ Vậy bản nhạc lúc này thầy đàn là ... ?

_ Raindrops - Tôi trả lời không do dự, tay chạm lên một bông hoa hồng trong vườn _ Thật trùng hợp, trước đây em nghe bài đó suốt... Nhưng cũng lâu rồi mới nghe lại... Thầy cũng thích bản đó à ?

_ Đó là bản nhạc tôi thích nhất ... Dịu dàng nhưng buồn bã ... - Hân hết như đang bay đi nơi nào xa xăm, không hề có mặt ở đây...

_ Bản đó em nghe đến phát chán ... Anh ấy, lúc nào cũng chơi bài đó. Khi em hỏi thì anh ta luôn nói rằng " Vì anh thích ". Anh ta rất giống thầy đó ! - Tôi mỉm cười.

_ Nghe thú vị đấy, có vẻ anh ta đối với em rất ... ? - Hân kéo dài câu.

_ Ừ, rất quan trọng, rất đặc biệt, rất ngọt ngào ... Là tất cả mọi thứ tuyệt nhất trên đời - Tôi tưởng tượng về gương mặt của Ryan và bắt đầu huyền thuyên như mọi khi.

Anh ấy là đề tài muôn thuở của tôi, luôn được tôi nhắc đến bằng những tính từ hoa mỹ nhất.

_ Trong các loài hoa, hoa hồng được coi là đẹp nhất...nhưng cũng mau tàn nhất ... - Những ngón tay thon dài của hân chậm rãi tiến đến một bông hoa hồng nở bung rực rỡ.

Tôi dõi mắt theo từng cử chỉ nhỏ của hân, ánh mắt bất cần màu xanh kia vẫn hiện hữu.

Chỉ im lặng, lắng nghe âm thanh du dương hơn cả tiếng đàn ...

_ Sự hoàn hảo, cái đẹp hoàn mỹ...trên đời này chẳng có cái nào như thế cả ...

_ Điều đó là hiển nhiên, chẳng ai tuyệt vời đến mức chẳng một tí vết - Tôi nói.

_ Em biết đấy, có thể trong mắt em anh ta thật tuyệt ... Nhưng biết đâu sau vỏ bọc hoàn hảo đó là một trái tim thối nát từ bao giờ ?

Những lời đó chính là ưu tư của tôi trong suốt 10 năm qua ...

10 năm sống bước cùng anh, tôi chưa bao giờ chạm đến tận cùng trái tim ấy cả ...

Khoảnh khắc đó, tôi như nhìn ra được một mảnh khác trong con người kia ...

_ Thì làm người ai chẳng khát khao những cái tuyệt mỹ nhất, đó là đích đến thật xa, như chân trời vô tận... Chẳng ai có thể với tới nổi... Như lỗ đen vũ trụ ấy ... - Tôi cười nhạt nhẽo.

Bàn tay hân bắt đầu di chuyển trên những cánh hoa hồng, nhẹ nhàng ngắt từng cánh hoa một cách chậm rãi ...

_ Em biết nhưng sao vẫn còn ca ngợi anh ta như thế ? Có vẻ hơi tò mò chút nhưng ý tôi là nghe có vẻ như đối với em anh ta là người hoàn hảo nhất vậy,

tôi thật sự tò mò đó ...

_ Vì yêu, nên chẳng bao giờ nhìn thấy khuyết điểm của người đó, hay là do người đó quá hoàn hảo đi ? Hoàn hảo, chẳng là cái thá gì cả thầy giáo ạ ... Anh ấy lúc nào cũng cố gắng không ngừng để bằng một ai đó, chỉ để một lần được đứng nhất... Đến nỗi chẳng ai dám lại gần anh ấy, chẳng ai dám tự tin để sóng bước cùng anh ấy. Một mối, chán nản, tôi rất ghét nụ cười nhạt nhẽo đó. Anh ấy cũng như thầy ... cũng bước đi một cách cô độc... Đó là điều mà em luôn tò mò, luôn muốn khám phá tâm hồn của anh ấy ... - Tôi nói một cách tự nhiên, tuôn ra tất cả những gì mình đang nghĩ không do dự...

Khoảng cách giữa tôi và tên thầy giáo như đã bị xóa bỏ ...

Tên thầy giáo kia chỉ thấy im lặng, ngơ ngẩn nhìn tôi trần trời thật lâu.

_ Này, thầy cảm động quá bất tỉnh nhân sự à ? - Tôi hươ hươ tay trước mắt hấn.

Lát sau, hấn lại mỉm cười, nụ cười ấy trong suốt tựa như gió thoảng, nhưng ngây ngô tuyệt đẹp vô cùng ...

Đẹp thật ...

_ Vậy thì bây giờ anh sẽ cho em biết thêm được một bí mật về người con trai đó ... - Những ngón tay thon dài của hấn lướt trên gò má tôi, làm sắc màu của làn da chuyển sang đỏ ửng.

_ Thầy mau bỏ ... - Tôi bối rối vội cầm tay hấn gỡ ra.

Trong 3 giây, tôi chết lặng...

Đôi mắt màu ngọc bích lóe sáng...

Mái tóc nâu rối bù dưới gió đông...

Đôi môi cong lên thành vầng trăng khuyết, ảm áp.

_ Ry..an - Dường như tôi đã quên hết mọi từ ngữ, chỉ còn có thể nói được danh từ thân quen đó.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nghi Ngờ

Hôm nay quả là một ngày chả ra làm sao !

Gặp phải một cảnh tượng " khá là chói mắt " và nhận được một bất ngờ hạnh phúc !

Bây giờ tôi có thể chắc chắn một điều

Thầy giáo Tiếng Anh kiêm hiệu trưởng hào hoa phong nhã Trần Thiên Nam kia

...Đích thị là vị hôn phu siêu siêu siêu tuyệt vời của tôi - Ryan Ashley !

Thật không thể tin được là tôi đã từng ghét cay ghét đắng anh ấy !

Cũng phải thôi, Thiên Nam kia đáng ghét bao nhiêu thì Ryan lại phong độ bấy nhiêu mà ...

Tôi vẫn đang nghĩ đến một kết cục tốt đẹp cho chúng tôi. Một đám cưới hạnh phúc và cuốn tiểu thuyết tình cảm viết về tình yêu của chúng tôi...

...

Hình như tôi đã quên mất một cái gì đó ...

Tìm dao dắc khắp nhà, tôi mới nhận ra rằng mình đang thui thủi ở nhà một mình ...

10 giờ rồi ...

" Ợt ợt... " - Và cái bao tử đáng thương của tôi đang biểu tình kịch liệt !

Hắn đã biến mất ở chỗ quái quỷ nào thế ?!

Mọi hôm, hắn đều có mặt ở nhà, đều nấu cơm cho tôi ăn, chuẩn bị mọi thứ thật tươm tất.

Nghĩ tới hắn, là tôi lại nghĩ tới cảnh tượng hồi chiều ...

Hừ, anh tưởng anh có bạngái xinh đẹp còn tôi không có chắc, nói cho mà biết, Ryan của tôi tuyệt hơn anh nhiều !

Hừ hừ hừ ...

Chắc giờ này các người đang quán quýt lấy nhau rồi phải không ?

Nghĩ đi nghĩ lại, kệ hắn chứ ! Stella tôi đâu phải kẻ rồi hoi mà đi để ý chuyện thiên hạ ~

Phải phải phải, mối quan tâm lớn nhất của tôi chính là Ryan...Ryan...Ryan...

Lắc đầu kịch liệt xua tan những ý nghĩ tệ hại, tôi mới quyết định là sẽ nấu thứ gì đó cho bữa tối nếu không muốn thành con ma đói. Trong tủ lạnh chỉ còn một gói mì, một quả trứng gà và một ít hành lá.

Mì gói, là thực phẩm cứu đói cấp tốc ngon lành, ừ tôi công nhận ...

Nhưng đối với Stella tôi thì đó là cả một vấn đề ...!

Bỏ gia vị vào tô mì ... tôi lại làm cho nó vung *** ra khắp bàn.

Cắt hành ? Tôi đã cắt vào chính ngón tay của mình thì đúng hơn.

Nấu nước sôi ? Cái nồi đã khô cạn cả nước, khói bốc nghi ngút khắp nhà !

Thế đấy, tôi hận bản thân mình quá !

_ Oh my god ! - Câu này không biết tôi đã thốt ra biết bao nhiêu lần trong ngày rồi nhỉ ?

" Ông trời bận lắm, đừng làm phiền ông ấy ..."

Câu nói " bắt hủ" của hắn lại vang vọng bên tai.

Ừ, tôi kêu trời kêu đất đây, xin anh đừng ám lấy đầu óc tôi nữa Thiên Du tâm thần à !

Bữa tối thất bại, tôi lao vào các trò tiêu khiển " tổng hợp " mà lâu rồi tôi chưa đụng đến... Căn nhà gọn gàng mọi ngày đã biến thành bãi chiến trường bừa bộn !

_ " Phập ! " Anh chết đi, đi khuất mắt tôi luôn đi ... đồ tâm thần chết tiệt ...! - Tôi phóng thẳng chiếc phi tiêu vào hồng tâm, miệng thì lầm bầm ***** rửa hắn bằng đủ thứ ngôn ngữ.

Tên Thiên Du kia hiện đang chết ở xó xỉnh nào chứ ?!

11 giờ...11 giờ rồi đấy !

Tôi đã đi quanh nhà không biết bao nhiêu lần mà kẻ, đã ***** hắn không biết bao nhiêu câu từ nghiêm túc đến bậy bạ ... Haizzzz!

...

Mà, cần gì tôi phải lo lắng cho hắn ? Ồ, hắn đã 18 tuổi, tôi cũng chẳng phải mẹ hay bố hắn mà lo lắng..

Ngồi phịch xuống sofa, giữa đồng chiến trường bừa bộn mà tôi bày ra. Khẽ thở dài..

Đói, và mệt nữa.

Mất tôi sao chúng yêu thương nhau thế... cứ muốn nhắm tít lại thôi ...!

Tôi thực sự muốn gặp hắn...để mắng ***** thật nhiều ...

Cả thân thể của tôi rã ra như nước đá tan, nhẹ nhàng đáp xuống bề mặt ghế sofa vừa mềm vừa cứng kia. Trong những giây cuối cùng của ý thức còn sót lại, tôi chỉ nhìn thấy một bóng người cao lớn trong làn sương trắng ... Ánh sáng mờ ảo dần biến mất.

...

Bạn có biết trong mơ tôi đã thấy gì không ?

Những giấc mơ của tôi thường là về Edward Cullen[1] yêu dấu, hay là về cầu thủ Cristiano Ronaldo [2], hoặc là một anh chàng đẹp trai nào đó ... Như Ryan ?

Hôm nay không như thường lệ, thế giới của giấc mơ chỉ là một màu trắng toát.

Tôi bước đi về phía trước, thật cẩn thận, thật dè chừng, cảm giác có thứ gì đó đang lại gần ...

Những hàng cây dương xỉ rậm rạp dần hiện ra, chúng xanh mướt, và ẩm ướt. Tôi đứng giữa một khu rừng.

Không một tiếng động.

Vài giây sau, hai lỗ tai mẫn cảm của tôi nghe được những tiếng " loạt xoạt " đang lớn dần, đang gần hơn...gần hơn tiến đến chỗ tôi.

Tôi chỉ đứng im, như chờ đợi điều gì. Chính tôi cũng mơ hồ.

Là Ryan ?

Cái bóng cao lớn màu trắng nhanh chóng hiện lên trước mặt tôi. Anh vẫn thật đẹp, hoàn hảo như điều hiển nhiên của thế giới.

_ Ryan ...! - Tôi mừng rỡ gọi tên anh, bước đến bên thân thể vững chãi mà thật ảo mờ kia. Y

Đôi môi anh nở một nụ cười, sáng ngời như ánh trăng.

Khi đôi tay tôi chạm được đến lồng ngực trắng rộng rãi của anh, thì ...

Trong bàn tay kia, đang nắm chặt một con dao chói sáng những tia quỷ dị lạnh băng.

Tôi ngước lên gương mặt anh, đôi mắt mở to...

Nụ cười lấp lánh của anh, đã biến thành một nụ cười sáo rỗng và lạnh lùng.

_ Anh... - Cổ họng tôi như cứng lại. Đôi chân sợ hãi lùi về phía sau.

Thật nhanh, tôi đã nằm nhoài người ra giữa đồng lá dưới đất. Dưới thân anh, dưới con dao bạc ánh kim đang muốn giáng xuống. Tôi chỉ mở to mắt nhìn anh, gương mặt anh cứng đờ như tảng băng. Cả thời gian như lắng đọng.

Tôi từ từ nhắm mắt, như tốc độ của con dao đang từ từ hướng vào ngực tôi.

_ Stella ! - Trong không gian, vang vọng giọng nói khàn khàn, nhưng lại ảm áp thân thuộc lạ kì. Cái tên của tôi, cứ như có một chiếc loa thật to đang phát ra nó vậy.

Tôi bần thần ngước lên, trong mắt chỉ còn bóng dáng ấy. Cũng thật trắng toát.

Ánh sáng chói lóa màu cam hổ phách làm mắt tôi như mù đi ...

...

Bình tĩnh.

_ Cô làm sao thế ?!

Gương mặt đẹp hơn ma quỷ kia đang giãn ra đầy lo lắng. Hàng lông mày thanh tú cũng chẳng thể khá hơn.

Cả thân thể tôi đầy mồ hôi tuôn, nghĩ tới giấc mơ kinh hoàng kia ...

Nước mắt chẳng hiểu sao cứ rơi ... rơi đầy mắt mũi tôi ...

Mặt hấn cũng dờ ra theo những giọt nước mắt của tôi.

Trong khoảnh khắc, không hiểu sao khi tôi nhìn thấy gương mặt đó, lòng lại nhẹ nhõm lạ kì. Khóc nức lên, tôi sợ hãi choàng cả hai đôi tay run rẩy lên cần cổ đang kề thật gần kia.

Xiết chặt lấy hần, tôi khóc nức nở lên như một đứa trẻ.

_ Sao vậy ? - Hấn lo lắng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt trên lưng tôi.

Tôi chỉ nức nở, nhưng cũng nghèn nghẹn :

_ Đừng đi mà, đừng bỏ tôi một mình ... Tôi sợ lắm, van anh đấy, đừng bỏ đi nữa ... hức...

_ Được, tôi sẽ ở đây ... không đi đâu cả.

Tôi nhớ mình đã khóc rất nhiều, rất nhiều. Ướt đẫm cả chiếc áo somi của hấn.

...

_ Rốt cuộc cô đã nằm mơ thấy gì nào ... Hãy nói cho tôi biết đi ... - Tên Thiên Du kéo chiếc ghế ra, đặt cốc cafe lên bàn.

Tôi kéo chiếc cốc lại, sụt sịt mũi nhắm nháp một ngụm cafe. Rồi hít mạnh một hơi :

_ Chẳng có gì cả

Đôi lông mày nâu đen kia lại nhíu vào nhau.

_ Ừ thì tôi đã nằm mơ thấy Ryan ... - Tôi đành phải phun ra hết.

_ Ryan ? - Tên Thiên Du không thôi nhíu mày, tôi nhận ra là những ngón tay đang đặt gọn trên bàn của hấn đang dần dần nắm chặt lại. _ Ryan Ashley ?
Đúng không ? - Giọng của hấn khàn khàn.

Đây không phải là Thiên Du mà tôi quen.

Nhìn xem, đôi mắt hổ phách đánh lại, ánh lên những tia thâm trầm đầy lạnh lùng.

Hấn cũng biết Ryan ?

_ Đúng, Ryan Ashley... - Tôi lí nhí.

_ Hấn có quan hệ gì với cô ?

_ Ryan là hôn phu của tôi.

Lúc này, dường như sự tức giận bên trong hấn đang dâng trào.

_ Nằm mơ thấy vị hôn phu của mình mà toát mồ hôi hột ? Khóc nức nở ?

Tôi cúi mặt xuống một chút trước cơn giận chẳng hiểu lý do kia.

_ Vì đó là một cơn ác mộng ... hơi đáng sợ một chút. Ờ mà anh lo lắng làm quái gì ?! - Tôi nhớ lại chuyện lúc tối, sự tỉnh ngốc lên gần giọng.

_ Nếu tôi không lo lắng cho cô thì ai sẽ làm ? Hấn chắc ? Hừ ... - Hấn hừ lạnh, quay mặt sang một bên.

_ Hừ, không khiến anh phải lo lắng ! Đi mà lo cho bạn gái xinh đẹp của anh á ~ - Tôi lè lưỡi.

_ Cô ...- Hấn tức giận. Đôi môi mím chặt lại.

Rồi cả hai chúng tôi đều hậm hực bỏ ra ngoài.

...

_ Chào ... buổi sáng ... !

Tôi ngượng ngùng nhìn Phương Đan. Từ sau vụ hôm qua tôi đã cảm thấy chúng tôi khó mà làm bạn được.

Vì sao ? Vì tôi ghét hấn - Trần Thiên Du. Và cô ấy thì có vẻ thân thiết với hấn.

Đối lập nhỉ ?

Ờ, chuyện của hai người họ, tôi mắc gì phải làm gì đã cần mũi ?

Ôm thì ôm, hôn thì hôn, miễn là đừng làm trước mặt tôi !

Thình thoảng, tôi lại len lén nhìn Phương Đan, cô ấy đã trở nên vui vẻ hơn cả ngày hôm qua.

"Cạch ..." A! - Chiếc bút bi rơi lún lút xuống đất, nhanh chóng lún vào ngay chân của Phương Đan. Vội vàng cúi xuống nhặt lấy chiếc bút, bàn tay chậm chạp của tôi chưa kịp chạm lấy nó thì những ngón tay mảnh khảnh kia đã chạm lấy chúng từ lúc nào.

_ A...cảm ơn !

Nhận lấy chiếc bút từ tay Phương Đan, tôi ấp úng.

Cô ấy lại nở nụ cười đáng yêu, dịu dàng nói :

_ Có vẻ cậu rất thân với Thiên Du ?

Quen hơn 10 ngày có gọi là thân không nhỉ ?

_ Không ...không hẳn... Bọn mình chỉ là tình cờ được biết nhau thôi... - Tôi gãi đầu.

_ Vậy mấy ngày qua đã phiền cậu giúp đỡ rồi, thật ngại quá - Phương Đan nói.

Hả ? Phiền ?

_ Ý của cậu là ...?

_ À... không có gì đâu ... cậu đừng suy nghĩ nhiều quá - Cô ấy thoáng che miệng mình lại, rồi lại cười.

_ Đan là bạn gái của anh ta hả ?

_ Cũng không hẳn. Bọn mình chỉ là có một mối liên kết đặc biệt.

Đặc biệt ?

Tôi chỉ im lặng nhìn Phương Đan, bằng một đôi mắt hoài nghi đọng đầy.

_ Thời gian qua quả thực rất khó khăn đối với anh ấy ... - Phương Đan mỉm cười, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Những tia nắng nhảy nhót vào trong tấm kính trong suốt, lấp lánh trên áo dài màu trắng của những thiếu nữ xinh đẹp ...

...

Buổi chiều.

Tôi lết cái thân thể rã rời của mình ra khỏi cổng trường. Hàng trăm tà áo trắng đang lũ lượt lướt qua tôi.

Bãi đỗ xe. Bước những bước chậm rãi qua những cậu học sinh đang dắt chiếc xe đạp của mình, tôi ngó nghiêng tìm chiếc xe đạp cà tàng của mình...

Không phải của tôi, mà là của tên Thiên Du.

À kia rồi, tấm lưng rộng rãi màu trắng đang lúi húi cạnh cái xe đạp của tôi. Chắc là hắn rồi. Tôi nghĩ mình nên xin lỗi chuyện lúc sáng ...

_ Ê ! - Tôi vỗ vai hắn.

Tấm lưng trắng từ từ quay lại...

A...

_ Cô liêu nhi ? Dám vỗ vai mà kêu tôi kiểu đó sao ?

Thanh ... Thanh Nhân !

_ Hi ...hi lớp trưởng à, tôi chỉ nhầm người thôi mà ! - Tôi cười giả lả, phúi phúi vai hắn muốn xoa dịu.

Tên này là kẻ đáng sợ nhất lớp, là đại ma vương của lớp 10A1 !

Gã hư hỏng suốt ngày phanh ngực và cười khẩy !

Hắn hừ lạnh, lăm bằm **** rửa gì đó rồi quay lưng lại, cúi xuống chiếc motor đen cạnh chiếc xe đạp của tôi.

_ Xe hư à ? - Tôi tò mò hỏi.

_ Ai khiến cô quan tâm ? - Hấn vận vận mở mở gì đó bên cạnh chiếc xe.

Tôi cúi xuống ngồi xổm cạnh hấn, nhìn đồng động cơ xe đang bị mở toang ra.

Hình như có lần bố đã dạy cho tôi cách sửa xe moto ...

Nhìn hấn ta kìa, cứ lúng túng vận vận, chả biết cái gì !

_ Tránh ra, để tôi giúp ! - Tôi đẩy hấn sang một bên, giật lấy chiếc cờ lê xông vào lúi cúi sửa sửa mò mò.

_ Hư xe tôi là cô đền đó ...! - Hấn hậm hực nói.

_ Ù!

10 phút sau !

_ Xong ! Hahaha

Tôi phui phui tay, reo lên đầy thích thú.

Hấn tròn to mắt, cúi xuống cạnh chiếc xe xem xét.

_ Tạm được, cô cũng có nghề quá ha ? - Hấn cười khẩy.

_ Chứ sao ? Ai như cái thứ công tử bột như anh - Tôi lè lưỡi. _ Mau trả công cho tôi đi !

_ Trả công cái gì ? - Hấn nhú mày.

_ Tuỳ anh, hậu hĩnh một chút đi !

...

Lâu rồi tôi mới được vi vu trên chiếc Harley Davison [3] xịn như thế này đó !

Từ khi nào nhỉ ? Ryan cũng có một chiếc, nhưng từ khi anh ấy sang Anh thì tôi không được đi motor nữa...

_ Xe của cậu thích thật đó ! - Tôi trầm trồ khen ngợi.

_ Chứ sao - Hấn đắc ý, rồ ga tiến lên phía trước.

Trời đêm thật đẹp, đen muọt mà trải dài khắp thành phố. Trong đêm, những toà nhà cao vút phát ra những ánh sáng trắng xanh từ cửa sổ, tô điểm cho khung cảnh huyền ảo ở thành thị.

_ Chúng ta đi đâu đây ? - Tôi ló đầu lên hỏi.

_ Ăn. Sau đó về nhà cậu một chút ... - Hấn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nguy Hiểm

_ A ... tới nhà tôi rồi ...

Tôi đã cùng với tên Thanh Nhân cao ngạo ấy dùng bữa tối, bạn có tin nổi không ?

Cái kẻ đã dùng rắn rết nhát tôi, hôm nay lại rút hầu bao mời tôi ăn tối ở một nhà hàng 5 sao.

Haha, hấn cũng biết điều đó chứ !

Nhờ tôi đã " ban phúc", sửa cho hấn chiếc xe Harley quý giá kia.

_ Xuống mau đi, cậu mà ngồi trên chiếc xe yêu quý của tôi thêm một phút giây nào nữa thì tôi sẽ giết cậu đấy ... - Hấn càu nhàu.

_ Hừ, đồ vong ân bội nghĩa - Tôi mắng hấn, bực bội nhảy phốc xuống xe.

_ Haha, dù sao tôi cũng đã đãi cậu ăn cơm, cũng nên mời tôi vào nhà chứ nhỉ ? - Hấn chỉ tay vào căn nhà tồi tàn của tôi.

Nhắc mới nhớ, trong suốt bữa tối hấn cứ y hệt như đang hỏi cung tôi ấy...

" Nhà cậu có bao nhiêu người ? "

" Cậu đang sống cùng với ai ? "

" Tại sao cậu lại đến Việt Nam ? "

Blah blah blah ...

Tôi vừa nhai nhồm nhoàm mà vừa phải đáp lại những câu hỏi tò mò quá đáng kia ...

Dĩ nhiên là tôi đã cẩn trọng trong ăn nói, không để hấn biết là tôi đang sống cùng cái tên Thiên Du chết tiệt kia ...

Chuyện này mà lan ra khắp trường, thì thanh danh và thân xác tôi đều bị thảm hại bởi những đứa con gái bám riết lấy hấn !

Cả Ryan yêu quý của tôi nữa ...

Ê nhưng mà, hình như tên Thiên Du kia cũng quen biết Ryan thì phải ?

Khi tôi còn đang ngẩn ngơ đứng đực ra trước cửa, thì kẻ tò mò đáng ghét kia đã hăm hở xông vào nhà tôi như một con rắn ...

_ Ê ... ê ...! - Tôi vội theo.

Cửa nhà không hề khóa...nghĩa là ...

Tên Thiên Du đang có mặt trong ngôi nhà này...

Vậy chuyện gì sẽ xảy ra chứ ?!

_ Nhà cậu nhìn tồi tàn như thế này nhưng bên trong cũng gọn gàng gọn ... - Thanh Nhân giật giật cổ áo ra vẻ nóng nực, nhòai người ra sofa.

_ Ủ... hi hi ... Cậu ngồi yên đó nhé, tôi đi lấy nước cho cậu uống... - Tôi cười giả lả, toan bước đi kiểm cái kẻ hâm dở kia thì bị giọng nói khàn đục sau lưng làm cho giật bắn mình.

_ Nhưng bình nước ở đây cơ mà ?

_ À ...à ... Tôi nhầm... tôi đang định đi lấy gì đó cho cậu ăn ...! - Tôi nhìn gương mặt có vẻ khó đoán kia một cách sợ sệt, vờ cười nói vui vẻ bao biện.

Hấn đích thực là một kẻ nguy hiểm !

Chỉ thấy hấn nhún vai, rồi cũng bình thân nói :

_ Tùy cậu ...!

Phù...

Thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tôi bắt đầu bước nhanh vòng trong tìm kiếm cái kẻ điên khùng hiện đang cư ngụ tại đây.

Anh đang ở chỗ quái quỷ nào thế hả ?

Phải mau mau tìm được hấn trước khi tên Thanh Nhân phát hiện !

Tôi bới tung cả cái nhà bếp ra, chẳng thấy hấn đâu. Chỉ còn một căn phòng nữa ...

Phòng ngủ của tôi ...

Đột nhiên, trí tưởng tượng vô bờ bến của tôi lại suy nghĩ ra những chuyện cực kì vớ vẩn như thế này :

" Nếu như tên Thanh Nhân biết được chuyện này, cậu ta sẽ dùng nó để uy hiếp mình sao ? "

" Muốn mình làm nô lệ hay bạn gái ? Y như trong truyện tranh đó sao ? "

Khôngggggg !

Mà với một tên đại ma vương như hắn thì có thể lắm chứ ?

Tôi bắt đầu hoảng, phóng nhanh vào căn phòng cuối hành lang. Quả nhiên, cửa đang mở toang.

_ Đây Thiên Du, anh có ở trong đây không ? - Tôi bước vào phòng, khe khẽ gọi.

Trong căn phòng tối, mập mờ sáng nhờ ánh đèn từ hành lang hắt vào, nó làm tôi hơi sợ một chút...

Bình tĩnh nào Stella ...

Tôi rón rén bước vào, cố gắng mò mẫm cái công tắc đèn trong bóng tối.

_ A... um ! - Đột nhiên, một cái bóng đen từ đâu vẩy lấy, cái miệng tội nghiệp của tôi đã bị bàn tay ấm nóng của ai đó bịt chặt.

Bắt cóc !

Hừ, người nhắm ngay Stella ta mà bắt cóc tổng tiền thì đã đến ngày xuống mồ của người rồi !

Tôi không chút sợ hãi, sự tức giận bắt đầu lần át liền cố gắng giãy giụa trong vòng tay của kẻ ***** kia. Miệng thì cứ luôn " um um " ra chiều bắt hợp tác.

Hắn không hề uy hiếp hay hăm dọa, ngược lại vòng tay kia thật dịu dàng ấm áp, khiến tôi suýt nữa không nhận được mà dựa vào lồng ngực rộng rãi kia.

Đáp lại sự giãy giụa của tôi, chỉ là một giọng nói nhẹ nhàng thả bên tai :

_ Tôi đây, làm ơn đứng im một chút.

Bàn tay đang bịt lấy miệng tôi đã biến mất từ lúc nào.

_ A...anh ... sao phải làm thế này chứ ? Tính bức tôi hết hồn chết sao ? - Tôi hơi bức bối, nhưng giọng nói cũng cố khe khẽ.

_ Cô nghĩ nếu ai đó biết chúng ta sống cùng nhau thì sẽ thế nào ?

Ờ ha, tôi với tên Thiên Du này đang cùng chung số phận mà.

Từng tiếng bước chân gần hơn, gần hơn... Hắn kéo tôi nấp sau cửa phòng, lúc ấy có tiếng gọi vọng vào của Thanh Nhân.

_ Cậu ở đâu thế hả Stella ? Tôi đã đợi lâu lắm rồi đây ! - Trong giọng nói đáng sợ kia, hắn có vẻ như đang nghiêng răng nghiêng lợi tức giận lắm thì phải ?

Thôi chết, nếu mà hắn điên lên thì ...

Hậu quả thật kinh khủng !

_ Um ...! - Bất giác tôi thốt lên một tiếng không chủ ý, tuy đã bị tên Thiên Du nhanh tay chặn miệng lại nhưng vẫn phát ra một tiếng khá to.

Biết tại sao không ? Là hắn... hắn bóp vào ng...ngực tôi !

Tên ...biến thái !!!

Tôi quay phắt sang trừng mắt nhìn hắn đầy ai oán, nhưng gương mặt kia vẫn thản nhiên như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Và thật nhanh, bước chân của Thanh Nhân đã đến ngay trước cửa phòng.

Chúng tôi chỉ cách hắn vài cm !

Tôi cảm nhận được một sự nguy hiểm kì lạ, như mình là một con mồi ngon lành đang bị săn đuổi vậy ...

Tên Thanh Nhân đứng ở đấy một lúc, rồi cũng bỏ ra ngoài ... Phù ...

Lúc này tên Thiên Du siêu biến thái kia đã thả tôi ra, nói khẽ :

_ Có lẽ cô nên ra ngoài đuổi hắn về ...

_ Lát nữa tôi sẽ xử tử anh ! Đồ biến thái ! - Tôi lăm lăm nắm đấm, giờ tay thành hình nắm đấm hăm dọa hắn.

Chút thiện cảm của tôi về tên này vừa mới nảy nở thì hắn đã giẫm nát !

Được thôi, tôi ghét anh suốt đời !

Cố lấy lại tỉnh tâm, làm bộ mặt " nghiêm chỉnh " thường ngày, tôi chậm rãi bước ra phòng cách, khi đi ngang bếp liền chụp ngay cái pudding để dành trong tủ lạnh ra, cắn răng cắn lưỡi nhin mà mồi tên lớp trưởng kia.

Phòng khách, nơi hắn đang nằm duỗi người ra xem TV.

_ Mời ... mời cậu ! - Tôi rụt rè lấp bắp đặt đĩa bánh xuống

Hắn đưa mắt xuống chiếc bánh, rồi cũng khinh khinh nói :

_ Thôi cảm ơn, cậu cứ giữ lấy mà ăn, tôi sợ nhà cậu không đủ thức ăn để cậu sống qua ngày thôi. Với lại tôi không ăn cái thứ rẻ tiền này ...

Cái ... cái đồ công tử bột đáng ghét !

Nể tình hắn là lớp trưởng, là bạn đồng môn với mình, với lại ngay lúc cần đuổi hắn về nên tôi cũng rặn ra một nụ cười giả là chưa từng có :

_ Cảm ơn lớp trưởng đại nhân đã quan tâm, thật chẳng trách cậu lại có cơ thể " thon gọn " như vậy !

Hề... tôi thật không nhin nổi, nên phun ra một câu sặc mùi mỉa mai kia.

Thanh Nhân trừng mắt nhìn tôi, nhưng rồi cũng đứng phất dậy.

_ Thật là, ngồi ở nhà cậu thôi mà tôi đã tốn đến 20 phút rồi, thật uổng phí thời gian vô bổ mà ...! - Hắn làm ra vẻ thất vọng nhìn đồng hồ đeo tay.

Grừ ...

_ Ô, dù sao cũng đã muộn rồi, cậu cũng nên về thì hơn ... - Tôi bẻ ngoài ra về tiếc nuối nhưng trong lòng thì tức muốn sôi gan !

Sau khi hắn dắt xe ra khỏi cửa, tôi bước vào trong toan đóng cổng, thì thoáng thấy ánh mắt khoái trá đầy ranh mãnh của hắn. Chỉ là trong chớp mắt, nhưng tôi thề là tôi đã nhìn thấy.

Tôi lại cảm thấy có chút quỷ dị kì lạ, thật khó hiểu.

Và tôi bắt đầu nhận ra, những điều bất ổn trong cuộc sống của mình.

Cho đến một ngày ...

...

_ Hà ? hẹn hò ? - Tôi suýt nữa thì phun hết soda trong miệng ra.

Ryan tươi cười nhìn tôi, đôi mắt ngọc bích long lanh kia đang chiếu vào tôi những tia hy vọng không ngừng.

Ai lại từ chối chứ !

Tôi gật đầu lia lịa đồng ý, cơ hội ngàn năm có một này mà tôi từ chối thì tôi cũng không phải Stella Glass rồi !

_ Được, vậy chúng ta sẽ hẹn hò ở đâu nào ? - Ryan mỉm cười, tay vẫn khuấy khuấy ly cafe đen trước mặt.

Để xem nào, nhà hàng ? Không không quá bình thường ! Hmmm ... khu vui chơi giải trí ? Cũng không phù hợp với người như Ryan cho lắm ...

_ Em cũng không biết là nên đến chỗ nào ... anh có ý tưởng gì không ? - Tôi gãi đầu.

Ryan vẫn nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời kia, cúi xuống lấy trong túi quần ra một thứ mà trong mắt tôi nó chói sáng rực rỡ không ngừng.

Breaking Dawn [1] phần I !!!

Mắt tôi căng hết cỡ, đầy thèm thuồng nhìn tấm vé trong tay anh, toan chớp lấy thì đã bị anh giấu lại sau lưng.

_ Hehe, dễ gì ... Em biết anh không phải là người dễ dãi mà, nếu muốn có nó thì ... - Anh đắc ý, cười ranh mãnh.

Aaaa ... biết ngay mà !

_ Được được được, bất cứ điều kiện gì em cũng đồng ý ! - Tôi vì ham muốn xem Edward yêu quý mà mắt sáng rỡ lên, gật đầu không ngớt.

_ Em vẫn tùy tiện như vậy, không biết là điều kiện gì vẫn đồng ý ? - Anh hỏi vặn lại.

_ Bất cứ điều gì ! Ryan vĩ đại... Ryan muôn năm ... mau nói đi ! - Tôi cầu xin anh.

_ Hãy chuyển đến sống cùng anh nhé ! - Ryan chạm lên tóc tôi, làm trái tim nhỏ bé khẽ rung lên những nhịp bồi hồi ...

Chuyển đến nhà Ryan ? Nghĩa là không sống cùng Thiên Du nữa ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Would You Stay With Me ?

* Hắc hắc, Ryan của chúng ta đã xuất chiêu rồi =))

Câu nói của anh, mãi lúc sau tôi mới tiêu hóa hết.

Đây là một tin vui mà, đúng không ?

_ Anh... anh nói gì vậy ? Sao đột nhiên ...

Ryan liền nắm lấy tay tôi, ánh mắt đầy tha thiết :

_ Em không muốn ở cùng với anh sao ? Em vừa mới về Việt Nam, chắc chắn sẽ không quen, ở khách sạn mãi cũng không được, ở cạnh anh không tốt sao ?

Thế này ai mà chịu nổi ...

Đáng ra tôi lại cảm thấy sung sướng, nhưng cảm giác này ...

_ Ừ ... ừm ... em - Tôi cứ áp úng mãi, chẳng dám đối diện với đôi mắt ngọc bích tựa hồ thu kia.

Đần đo quá !

Nhưng... việc gì tôi phải đần đo ? Thiên Du chỉ là một tên con trai mình vừa quen có gần một tháng, nói trắng ra là bảo mẫu mà mẹ mình cử tới để giám sát, còn Ryan là vị hôn phu của tôi..

Dĩ nhiên là phải chọn Ryan rồi !

Tại sao tôi lại nghĩ tới hần chứ ?

_ Vâng... tất nhiên... Nhưng mà ...

Tôi không thể nói rằng mình đang sống cùng Thiên Du được.

_ Nhưng sao ? Lại có lý do gì khiến em do dự đến thế ? Nói cho anh biết được không ? - Anh cười.

_ À...

Bỗng, từ sau lưng truyền tới một giọng nói thân nhiên đầy mang âm vực lạnh băng, khiến chúng tôi đồng loạt quay lưng lại.

Thiên Du, biết ngay mà.

Hần vẫn chiếc somi trắng đơn giản, dáng người mảnh dẻ nhưng không yếu ớt, ngược lại mang đến cảm giác vững chãi, đôi mắt đá hổ phách vẫn sáng lên đầy kiêu hãnh mà gần gũi trên gương mặt góc cạnh trắng như sứ...

Ryan cạnh tôi cũng đứng lên, bước một bước đến trước mặt hắn.

A... Hai người này ...

_ Thiên Du, gặp lại cậu thật mừng quá, đã 3 năm rồi nhỉ ? - Ryan chìa bàn tay ra, mỉm cười lịch thiệp.

Hai người con trai cao lớn mặt đối mặt, đều cao lớn hoàn mỹ, tuy thoát nhìn thật giống nhau, nhưng cả hai mỗi người mang lại một cảm giác khác nhau ...

Thiên Du nhìn xuống bàn tay Ryan chìa ra, cũng đưa tay lên nắm lấy :

_ Thầy giáo và học sinh, bây giờ mối quan hệ giữa chúng ta chỉ có thể... Thật không ngờ thầy giáo Thiên Nam lại là Ryan Ashley ngày đó ... Sự khác biệt giữa một chiếc mắt kính... - Hắn nói, nắm lấy bàn tay của Ryan cũng thông thả.

Nhưng mà ...

Họ đều mỉm cười, nụ cười trên đôi môi quyến rũ hồng hồng, thoát nhìn mê hoặc bao nhiêu, nhìn kĩ mới thấy ...

Đều toát ra sát khí đáng sợ !

Họ quen biết nhau ?

_ Hai người biết nhau sao ? - Tôi cũng đứng lên, không nhịn được đành hỏi.

_ Thiên Du là em trai của anh ... - Ryan dịu dàng vươn người kéo tôi sang đứng cạnh _ Cậu ấy là bạn thân của em sao ?

Hả ? Hả ? Hả ?

Em trai ?!

Mắt tôi giãn ra hết cỡ, mồm cũng cùng chung số phận mà ngoác ra.

Nhìn kĩ thì, họ...giống nhau thật... Đầu tuyệt mỹ cao ráo, gương mặt góc cạnh dưới mái tóc nâu suôn mềm. Phong thái đều toát ra vẻ cao ngạo khiến người khác phải ngẩng nhìn không thôi...

A... chỉ khác đôi mắt ...

Nếu Ryan là Prodeison [1] của nước ... Thì Thiên Du là Apollo [2] rực rỡ ánh mặt trời ...

_ Tôi là bảo mẫu của Stella Glass - Thiên Du vẫn nụ cười kinh người kia, chạm tay lên vai tôi kéo lại.

Ryan nhướn mày, nhìn tôi :

_ Em đang ở cùng với cậu ấy ? Không sợ anh ghen sao ? - Anh nói bằng một giọng điệu giận dỗi._ Thật trùng hợp, tôi là vị hôn phu của cô ấy ? Chắc cậu cũng đã biết ? - Anh lại ngược lên nhìn hắn thản nhiên nói, bằng cái giọng lúc nãy mà hắn nói với anh ấy ...

Oạch ...

Chúng tôi đều ngồi xuống chiếc bàn tròn trong nhà ăn, dưới ánh mắt ghen tỵ và ngưỡng mộ của toàn thể đám con gái trong đây ...

Trong nhà ăn náo nhiệt, tiếng cười nói xung quanh không những không giúp tôi thoải mái hơn, ngược lại còn phụ họa thêm cho không khí căng thẳng tại đây.

Khó khăn nuốt một ngụm khí sợ hãi, tôi lén lút ngược lên nhìn lần lượt hai nữ nam nghiêng nước nghiêng thành kia. Họ nhìn nhau, ánh mắt màu cam và xanh ngọc chiếu chòng chọc vào nhau, hai đôi môi hồng hào cong lên đều mỉm cười, nhưng lại khiến cho tôi kinh hãi thì đúng hơn.

_ Đá ... đá trong cafe sắp tan ra rồi, hai người không định uống cafe pha nước chứ ? - Tôi chỉ tay vào hai ly cafe đen trước mặt, giọng nói có một chút run rẩy.

Thật nhanh, Ryan đã cúi xuống ân cần hỏi han :

_ Em muốn uống ? Anh lập tức lấy ly khác đến cho em ... - Nói rồi, anh nhắc bổng khay cafe đã tan chảy hết ra do để quá lâu lên.

Lại một bàn tay nhanh công vươn tới ngăn chặn động tác của anh.

_ Stella, chẳng phải cô không uống được cafe ? Tôi đi lấy nước trái cây cho cô - Thiên Du mỉm cười.

_ Nhưng anh chưa bao giờ thấy em uống thứ đó... Với lại trong nước trái cây có thể có đường hóa học, ắt hẳn không tốt cho sức khỏe - Ryan nhanh miệng cắt ngang. _ Một ít trà làm ấm bụng, để anh ...

_ Trong trà chẳng phải có chất kích thích thần kinh ? Nó sẽ khiến cô mất ngủ. Thân là bảo mẫu, tôi phải đảm bảo đến miếng ăn giấc ngủ của cô, có phải không ? - Thiên Du lại cười, đáng vẻ cung kính nhưng không kém phần thân thiết.

Tôi thật sai lầm khi mở miệng ra mà !

_ Em ... em muốn đi WC, xin phép ... - Tôi run bần bật, hoảng sợ nghĩ ra cách tuyệt diệu này để chuẩn.

...

Ừ, tuyệt diệu nó là như thế này này ...

_ Các cậu có thấy hai anh chàng cực cool đang đứng trước cửa nhà WC không ? Nhìn quen quen ấy ! - Một giọng nữ reo lên vang khắp không gian ẩm ướt của nhà WC.

_ Quen chứ sao không ? Đó là thầy hiệu trưởng Thiên Nam và anh chàng hotboy Thiên Du của lớp 12A ~ Sao trên đời lại có người đẹp như thế không biết ... - Lại một cô gái mơ màng đây mà ...

_ Kể cũng lạ, tự nhiên lại dất nhau đứng trước WC nữ, chẳng lẽ họ muốn ... Gyahhhh ...!

Blah Blah Blah !

Tôi ngồi thẩn ra trên toilet, trong đầu đấu tranh tư tưởng, hai tai căng ra nghe ngóng tình hình từ các cô gái bên ngoài.

Ra ngoài ----> gặp hai người kia => bị đám con gái này cho lên thót !!!

Tôi cá là họ sẽ phục kích ở đây xem hai anh nữ nam kia đợi ai để ... xử !

_ Stella à, cô đã xong chưa vậy ? Chẳng lẽ cô lại bị đau bụng ? Hay là đến kì MC [3], nên không tiện ra ngoài ? Nếu có tôi liền mang tampon đến cho cô [4] (=))))))))) *** anh Du) - Từ ngoài kia, giọng nam quen thuộc truyền tới thật lớn, vang vọng

**** ! Tên này có biết hai chữ " ngược ngược " nghĩa là gì không ?!

Thiên Du !!! Tôi giết anh !!!

Cả người tôi như muốn nổ tung, chỉ biết thầm oán than trong lòng. Tiếng trò chuyện rôm rả trong nhà WC liền dứt, sau câu nói " ngây thơ hồn nhiên" của hắn, và tôi bắt đầu cảm thấy âm khí tỏa ra lạnh toát trong không khí.

Tôi thực sự run đến mức có thể làm người khác tưởng mình đang bị mang đến Nam Cực ướp lạnh rồi đây !

Được nữ nam quan tâm, quả thực hạnh phúc. Nhưng mà với tôi thì khác !

Cánh cửa trước mắt tưởng chừng an toàn lại trở nên mỏng manh lạ thường, tôi có cảm giác những ánh mắt đang đổ dồn về đây, và cả tiếng bước chân.

A ...

Tôi khúm núm co người, sợ hãi không dám đưa mắt nhìn dù chỉ một chút.

_ Haha, em làm gì mà sợ thế ? Anh có phải là ác ma đâu ? - Giọng nói trầm ồm mà thân thuộc kia lại lọt vào hai lỗ tai tôi một cách nhẹ nhàng tron tru, làm cả thân thể tôi giãn ra thoải mái.

_ Ryan ... - Tôi nhìn anh đầy cảm kích. _ Cảm ơn đã cứu em ~

Khi tôi cùng anh ló mặt ra, trong nhà WC chẳng hề có ai cả.

Phù ...

Ra tới bên ngoài, đã bắt gặp ngay một đám con gái vây lấy thân người cao 1m90 kia như đám kiến tìm đồ ngọt.

Haizzz... Cảnh tượng này tôi đã xem chán mắt.

Lười nhác đứng một góc quan sát tên Thiên Du, trước đám con gái kia hắn có vẻ hơi lúng túng vụng về, ngược lại với vẻ ngây thơ vô số tội biến thái khi ở trước mặt tôi.

Haha, xem hắn trốn đi được chỗ nào với họ ?

_ Cậu ta có vẻ thu hút con gái nhỉ ? - Ryan đứng cạnh tôi nhìn một cảnh, vẻ thú vị nói.

_ Haha, tuy vậy trong anh ta lúng túng, nhìn thật buồn cười - Tôi bật cười. _ Thật khác lúc ở với em ~

_ Em có vẻ quan tâm đến cậu ấy nhỉ ?

Ách ...

Không khí náo nhiệt hỗn loạn này không sớm cũng không muộn được thay bằng sự im lặng đáng sợ chỉ sau vài phút.

Chắc là thầy giám thị chẳng ?

Theo bản năng, tất nhiên tôi sẽ xoay đầu lại như mọi người ... A...

_ Trước nữ giới mà lại lúng túng như vậy, thật chẳng giống anh chút nào ...

Đám nữ sinh liếc nhìn nhau, ai cũng như nín nhịn mà cũng lặng lẽ né sang một bên. Trong sự im lặng nhưng không phải là tuyệt đối, tôi nghe thấy mấy tiếng nói khẽ thâm oán trách :

_ Cô ta tuy chỉ mới về trường, nhưng lại kiêu ngạo hách dịch, cứ bám lấy Thiên Du ...

_ Suyt im đi, không ả lại nghe thấy đó ...

Hà ?

Họ nói đến Phương Đan ?

Một thân áo dài như ai, nhưng toát ra vẻ thanh nhã tựa đoá lan trắng thuần khiết yếu điệu.

Cái người kia quả thật như chiếc hộp chứa đựng biểu cảm của cả thế giới, vừa nãy hấn bướng bình nạnh kệ cùng Ryan, nay lại lúng túng trước đám con gái, và giờ thì ...

Thật lạnh lùng

Phương Đan làm cho bao người phải ngấm nhìn mà không敢 ngăn khỏi cất tiếng trầm trồ, còn hấn chỉ lạnh lùng mà quay mặt né tránh.

_ Xấu hổ sao ? Haha, thật đáng yêu ! - Chậm rãi bước đến bên Thiên Du, Phương Đan cất giọng mắng yêu.

Thực sự cái cảnh này tôi khó có thể mà tiếp thu nổi ...

Bực mình, tôi quay sang một bên, bắt gặp chàng trai cao lớn đứng cạnh mình nãy giờ ...

Đôi mắt xanh của anh, thâm sâu ẩn hiện sự đau đớn thống khổ... Nó day dứt trong mắt anh, ẩn hiện trong đôi tròng trong suốt, như bị anh gằng xé từ sâu thẳm trái tim..

A...

Nhưng đôi môi anh vẫn mỉm cười, nụ cười như điêu khắc tinh xảo chung thủy khắc trên mặt anh. Nó nhàn nhạt, chưa xót.

Là gì ?

Theo tầm mắt anh hướng đến, tôi cũng được chứng kiến một màn ...

Thì như lần trước ấy, họ ôm nhau...

À chính xác là Phương Đan ôm lấy cái cơ thể đóng băng của hấn - Tôi tự an ủi bản thân.

An ủi ? Tại sao tôi lại phải an ủi ?

Dưới ánh sáng của bầu trời chiều tà, trầm buồn lặng lẽ rơi vào trên hành lang, vòng quanh đôi nam nữ tuyệt đẹp kia...

Không gian, thời gian ngưng đọng trong khoảnh khắc.

Họ thật đẹp đôi, nhỉ ?

Nụ cười, cảm giác này là sao chứ ?

Trái tim như bị ai đó hung hăng bóp nghẹt, khó khăn giãy đạp trong lồng ngực chật chội...

Bảo mẫu và vị hôn phu...

Sự lựa chọn tưởng chừng như dễ dàng, nhưng giờ lại khó khăn ...

_ Hai người giờ cũng đã được gặp lại nhau, thật may mắn ... - Một giọng nói trầm ổn mà tôi không hề ngờ tới lại vang lên, phá tan sự trầm lặng.

Phương Đan bước lên trước mặt anh, mỉm cười :

_ Cảm ơn, Ryan, cũng nhờ anh giúp...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Quyết Định

Hành lang, chỉ còn lại bốn người chúng tôi.

Tâm trạng này, tôi không thể xác định nổi. Nó rối bời, hỗn loạn.

Bên cạnh, một người con trai ... à không, chính xác là một người đàn ông trưởng thành, hoàn mỹ oai phong.

Và trước mắt, đôi nam nữ cũng không kém phần chói lóa xinh đẹp... hệt như thiên thần.

...

_ Bây giờ cũng đã gặp lại được nhau, hai người đã có kế hoạch gì chưa ? - Ryan cất tiếng hỏi đánh tan sự im lặng.

Tôi nhận ra cái ánh mắt bi thương lúc nãy của anh đã tan biến, hơi thở của anh cũng đã ổn định đều đều.

Ryan là kẻ che giấu cảm xúc rất giỏi.

_ Vậy là ... mọi người biết nhau ? - Tôi không nhận được bên ngược lên, cảm giác như mình là kẻ thừa thãi ở đây vậy.

Tôi ghét cảm giác này.

Ryan choàng tay qua vai tôi, mỉm cười :

_ Ủ, Phương Đan là bạn thời thơ ấu của anh, Thiên Du là em trai anh, tụi anh chơi thân với nhau từ bé. Do gặp một số chuyện nên Thiên Du bỗng nhiên mất tích, làm cả gia đình anh và Phương Đan phải đi tìm ròng rã 3 năm trời thật khổ sở... - Anh nhìn Thiên Du bằng một ánh mắt đầy oán trách, cười khổ.

Nhưng đôi môi của hắn lại nhếch lên, một nụ cười trào phúng.

Tại sao thái độ của hắn lại bất cần như vậy ?

Bạn thời thơ ấu ? Mất tích ?

_ Do Thiên Du bị tai nạn giao thông nên mất tích ... Giờ anh ấy trở về lành lặn như thế này thật mừng quá ... - Phương Đan nhẹ giọng, ánh mắt đầy yêu thương nhìn hắn.

_ Vậy ... vậy sao... - Tôi ngượng ngùng nói.

_ Thật trùng hợp ! Stella là vị hôn thê của Ryan, còn tớ là bạn gái của Thiên Du. Từ nay chúng ta sắp trở thành một gia đình rồi ! - Cô gái xinh đẹp reo lên đầy mừng rỡ, cánh tay mềm mại luồn qua cánh tay của hắn mà ôm.

_ Nhảm rồi, tôi và em đã kết thúc từ lâu, đừng làm cho người ngoài hiểu lầm - Thiên Du bây giờ mới cất tiếng, giọng nói trầm nhưng lạnh băng.

Tôi liếc sang nhìn hắn, từ nãy giờ chỉ cảm lạnh, gương mặt điềm tĩnh đến lạ thường, duy chỉ đôi lúc nhếch môi biểu đạt một nụ cười nhàn nhạt trào phúng.

Phương Đan nhìn hắn, nhúm mày. Nhưng rồi cô bạn cũng cười khổ :

_ Hi, do anh ấy lâu ngày mới gặp lại nên giận dỗi ấy mà. Còn anh và Stella chừng nào sẽ kết hôn ? - Cô bạn hỏi

_ Tụi anh chỉ có hôn ước chứ chưa đính hôn, nếu nói kết hôn bây giờ thì quá sớm, anh định đợi Stella 18 tuổi sẽ mang cô ấy về Canada chính thức ra mắt bố mẹ, đúng không bà xã tương lai ? - Ryan khẽ luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc tôi làm tôi khẽ run lên.

_ Đúng... đúng vậy ... - Tôi lí nhí.

_ Oa, vậy chúc mừng hai người nha ! - Phương Đan cười tươi.

Tôi chẳng thấy ... vui chút nào, thực sự.

_ Còn hai người thì sao ? - Ryan hỏi.

_ Chúng tôi định sẽ trở về Thiên ... à Anh tiếp tục học đại học, rồi sẽ tính chuyện kết hôn - Phương Đan ánh mắt đông đầy hy vọng, ngược lên cái thân hình cao lớn bên cạnh đợi chờ.

Kết hôn ? Trở về Anh ?

Tôi quên mất ... Thiên Du là em trai của Ryan, chắc chắn là người Anh.

Nhưng mắt của hấn ...

_ Chuyện tôi sẽ ở đâu, kết hôn với ai tôi sẽ tự quyết định, không phiền em phải bận tâm - Hấn lãnh đạm cắt ngang.

Trong đầu tôi, có thật nhiều câu hỏi tại sao.

" Tại sao mọi chuyện lại trùng hợp đến thế ? "

" Tại sao hấn lại cự tuyệt Phương Đan ? "

" Tại sao tôi lại cảm thấy nhức nhối thế này ? "

Tại sao ?

_ Thôi nào, các cậu cũng đừng căng thẳng quá, từ từ hấn gần tình cảm sẽ ổn thôi mà ... - Ryan phân bua _ Còn chuyện của Stella, cảm ơn em trong thời gian qua đã giúp đỡ cô ấy, tối nay anh lập tức đưa cô ấy về nhà mình, không phiền đến em nữa ... - Anh thay đổi xưng hô, giọng nói thâm tình thành thực cảm ơn hấn.

A...

Mọi chuyện sao mà nhanh thế ?

_ Đúng như Ryan nói ... tối ...tối nay tôi sẽ dọn đi, không phiền đến anh nữa ... - Tôi gượng cười, nhưng câu nói này cứ như tắc nghẽn ở cổ họng, thật khó khăn để nói ra.

Tôi biết làm gì với mối tơ vò này ?

...

Thật nhanh chóng, cánh tay của tôi đã bị cánh tay dài rắn chắc trước trước gắt gao nắm chặt, cứ một đà kéo đi về phía trước.

Hấn làm trò quái gì thế ?!

Cả người tôi bị hấn lôi xềnh xệch suốt hành lang, lướt qua các phòng học vắng tênh. Bước chân khập khiễng không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Mặc cho tôi giãy giụa, hấn chỉ kéo... kéo mãi.

_ Ê...anh làm trò gì vậy ?! Bỏ ra ... Đau quá ! - Tôi tức giận hét lên.

Tầm lưng của hấn quay về phía tôi, tuy không thấy gương mặt nhưng tôi biết là chắc hấn đang tức giận.

Mọi sự chống đối của tôi đều bị hấn bỏ ngoài tai, cứ thế chúng tôi lôi nhau ra phía sau trường, nơi vườn hoa hồng đỏ thắm rực sắc dưới ánh hoàng hôn.

Đến đây, hấn mới bỏ tay tôi ra, từ từ quay lưng lại trước sự tức giận đan xen khó hiểu của tôi.

_ Anh làm trò gì vậy hả !? Đau chết được ! - Tôi xoa xoa cổ tay, trừng mắt nhìn hấn.

Dưới ánh hoàng hôn, những tia nắng cuối ngày lướt trên mái tóc nâu sẫm của hấn, từng sợi khẽ sáng lên suôn mượt khiến người ta muốn vuốt ve, gương mặt thanh thoát góc cạnh như điêu khắc đầy đau thương ẩn hiện, đôi môi đẹp mím lại đầy bất mãn, lông mày cứ thế mà nhíu lại vào nhau.

Hấn đang giận hay đang đau ?

_ Tại sao lại muốn đến ở cùng với hấn ? - Thiên Du giọng nói khàn khàn đầy tức giận. Tôi bỗng nhiên cũng thấy bất mãn y hệt hấn, vặn lại :

_ Vậy tại sao không nói cho tôi biết anh là em trai của Ryan chứ ?

Hắn nghiêng răng, quay mặt sang chỗ khác.

_ Từ lâu tôi đã không xem hắn là anh em ruột rồi... Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi - Thiên Du một giọng bất cần, đầy phẫn nộ.

Tại sao thái độ của hắn lại thay đổi 180 độ như thế chứ ?

_ Tôi có quyền quyết định mình sẽ ở đâu và làm gì, anh có quyền gì mà can thiệp ? - Bây giờ tôi mới nhận thức được là chúng tôi đều đang giận, và chắc chắn sẽ cãi nhau tại đây.

Thực sự.

_ Nhưng tôi là bảo mẫu của cô ! Tôi là người giám sát của cô !

Trong mắt hắn, chúng tôi chỉ là quan hệ " chủ tớ " ?

Gi chứ, sao đột nhiên tôi lại ...

_ Còn anh ấy là vị hôn phu của tôi ! - Hắn có quyền quái gì mà ngăn cấm tôi chứ ? nực cười.

_ ...!

_ Anh xem, tôi đi chẳng phải là không phiền đến anh nữa ? Ryan là vị hôn phu của tôi, anh nghĩ là anh ấy sẽ làm hại tôi sao ?

Sao tôi lại có thể nói ra những lời này chứ ?

_ Vị hôn phu... vị hôn phu ... sao cô cứ nhắc đi nhắc lại cái danh từ chết tiệt đó thế hả ?! - Hắn dường như đang rất tức... rất tức...

_ Còn tôi và anh chỉ là bảo mẫu và cô chủ thôi, chẳng phải chính anh đã nói thế sao ? - Tôi nhìn hắn, cười lạnh.

_ Vậy ... ngoài cái đó ra .... cô không hề nghĩ gì khác ? - Hắn nhếch đôi môi đang mím chặt cong lên một nụ cười đầy lạnh lẽo.

_ ...

Tôi chỉ biết im lặng, trái tim không hiểu sao cứ giãy dụa, tại sao tôi lại cảm thấy hô hấp thực sự khó khăn đến thế ?

_ Tốt, dù sao cô cũng là một kẻ phiền phức, thoát khỏi cô tôi cũng thật may mắn, vậy đi ... Cô muốn thì cứ rời khỏi, hắn nhất định sẽ chăm sóc cho cô thật tốt ... - Thiên Du nói, trong giọng nói đã trầm ổn lại bình thường của người con trai mới lớn, nhưng sự chua xót không thể không che giấu trên gương mặt, nụ cười của hắn, vẫn hiện hữu.

Lời của hắn như muốn bóp nghẹt trái tim nhỏ bé của tôi, khiến nó cứ nhói lên một cách khó hiểu.

Cảm xúc này ...

_ Cảm ơn ... trong thời gian qua ... - Giọng nói của tôi nghèn nghẹn _ Tôi mong chúng ta vẫn là bạn tốt ... - Nín kẻo ? Tôi đang nói gì vậy ?

Rõ ràng là tôi rất rất ghét hắn, không hề muốn làm bạn với hắn cơ mà ?

Hắn trầm tĩnh, cảm lạnh, chậm rãi quay đầu.

_ Đó là nhiệm vụ của tôi, thực sự tôi không hy vọng chúng ta sẽ làm bạn ...

Chúng tôi đứng lặng dưới ánh hoàng hôn đang dần buông khỏi bầu trời...

Xung quanh ngập tràn hoa hồng đỏ thắm, chúng từ khi nào đã không còn kiêu diễm rực rỡ nữa ... Màu sắc tối dần, màu đỏ tươi dần chuyển thành đỏ sẫm đau thương ...

Lần thứ hai, tôi đứng ở đây ...

Thật khác ...

Lần đầu tiên, cùng Ryan, tôi đã tìm lại được anh ...

Lần thứ hai, cùng hắn - Thiên Du, tôi đã rời xa hắn ...

A... cảm xúc thật khác nhau ...

Người con trai trước mắt tưởng chừng như gần gũi, nay đã lạ lẫm đến lạ thường ...

Tôi nhớ đến năm mình 6 tuổi. Tôi đã đánh mất con búp bê mà tôi thích nhất, đó là quà của bà nội tặng cho tôi... Và như những đứa trẻ khác, tôi khóc rất nhiều, rất nhiều, làm cả nhà khổ sở suốt đêm... Sau đó, Ryan đã đến bên tôi, nhẹ nhàng dỗ dành... Anh nói rất nhiều điều mà với trí óc non nớt của một cô bé 6 tuổi tôi không thể nào hiểu hết được...

Anh đã nói một câu mà tôi không thể nào quên...

"Nếu em đã đánh mất nó rồi, đơn giản chỉ có hai điều này thôi... Một đó là em sẽ tìm lại được nó, hai là nó sẽ đến với một người chủ khác, đến một nơi khác mà em không thể tìm lại được. Đó là vận mệnh, là số phận, nó mang đến cho em hạnh phúc hoặc cướp đi hạnh phúc của em..."

Ừ, đó là số phận.

Số phận khiến cho mọi thứ trở nên đáng ghét như thế này đây.

Tôi ngước lên nhìn tấm lưng trắng kia, hấn đứng ở đấy, thật lâu.

Tôi cảm nhận được hơi thở đều đều của hấn, thật khiến người khác thấy bình tâm.

Hấn hít vào một hơi thật mạnh, rồi từ từ quay đầu lại với tôi :

_ Lát nữa cô hãy về nhà dọn hành lý nhé ! - Gương mặt đau thương đã biến mất, nụ cười chua xót đã tan đi ... Hấn lại trở về như Thiên Du mà lần đầu tôi gặp, đôi môi đẹp mím cười đầy dịu dàng...

A...

Hấn làm sao, lại có thể thay đổi cảm xúc nhanh như vậy ?

Không đợi tôi kịp trả lời, hấn đã nhanh chân bước đi, hướng phía cổng trường mà bước.

Chân tôi cứ như bị chôn dưới đất, cả cơ thể tựa hồ như chết lạng, cứ như không bao giờ có thể cử động được nữa.

Duy chỉ có đôi mắt cứ dõi theo từng bước chân chậm rãi của hấn, chúng chăm chú thu vào đáy mắt từng cử động nhỏ của hấn như muốn lưu luyến níu kéo...

Nhưng tôi làm sao có thể ?

Chúng tôi chỉ là ... Bảo mẫu và chủ nhân ...

Hấn đã có Phương Đan ... Tôi đã có hôn ước với Ryan...

Nụ cười, chúng tôi chỉ là mới quen hơn 10 ngày ... 10 ngày thôi ...

Và tôi ... yêu Ryan 10 năm...

Hốc mắt tôi nóng lên, nóng lên nặng trĩu đọng đầy trong mắt ...

A ... Nước mắt ...

Chúng chống lại sự gắng gượng của tôi, cứ thế mà âm thầm xâm chiếm lấy gương mặt của tôi, làm hai gò má tôi ướt đẫm...

Đừng mà !

Bỗng, có tiếng giày lộp cộp tiến đến, tôi vội vã quạt tay dụi đi nước mắt, làm bộ mặt tươi tỉnh quay đầu lại.

Tôi biết, đó là Ryan.

Vì anh luôn bước đi một cách chậm rãi, từng bước nhịp nhàng như một bản nhạc vui vẻ muôn thuở.

Nhưng nó không khiến tôi vui nổi.

_ Đã xảy ra chuyện gì ? - Anh lo lắng hỏi, bước đến bên tôi.

_ Không có gì đâu, chỉ là tên Thiên Du ấy muốn nói lời tạm biệt thôi, bị anh cướp mất công việc nên hấn bực mình ấy mà ... - Tôi có nặn ra nụ cười.

Ryan khẽ nhủ mảy, nhìn tôi chăm chú :

_ Quả thực là không có chuyện gì ?

Tôi lắc đầu.

_ Được, giờ chúng ta đi ăn rồi về nhà em dọn hành lý, được chứ ? Anh thấy hơi đói rồi - Anh nắm lấy tay tôi, mỉm cười dịu dàng.

Thật ấm, nhưng sao xa lạ đến ngạc nhiên.

Hay là tại vì lâu rồi không được nắm tay ?

Đâu có ... lúc nãy tên đáng chết kia cũng nắm lấy tay tôi cơ mà, còn rất thô bạo nữa chứ !

Gyahhhh ... đừng nghĩ tới hắn nữa, mày chỉ được phép nghĩ tới Ryan thôi !

Tôi lắc mạnh đầu, xua đuổi hắn trong tâm trí, sóng bước cùng Ryan tiến về phía trước...

Liệu chúng tôi có thể đi hết con đường này ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sorry, Its Too Late

Tôi bước xuống xe, ngoảnh đầu với Ryan đang đứng cạnh chiếc Harley cưng của anh :

_ Em vào một chút sẽ ra ngay ! – Tôi nói.

....

Căn phòng ngủ bé xíu, chỉ vền vền hơn 5m vuông, trong góc phòng là chiếc giường đã cũ, với tấm drap giường trắng toát ...

Giữa căn phòng, là chiếc cửa sổ lớn, lúc nào cũng mở toang, đón lấy gió, nắng và ánh sáng của những ngôi sao lấp lánh ...

Tôi bắt gặp mỉm cười, rồi cúi mình xuống giường, kéo chiếc balo to nặng của mình ra.

A...

Chiếc khóa kéo bị vướng một nút chỉ may màu đỏ tươi, cả chiếc túi bám đầy bụi trắng.

Con búp bê Thiên Thần vẫn một nụ cười xinh xắn, nằm gọn trong tay tôi [1]

Mấy ngày qua tôi tự hỏi nó đã biến đi đâu mất, thì ra là ở đây.

Tôi phúi bụi cho nó, rồi âu yếm ôm nó vào lòng, thì thầm :

_ Đành phải để mày ở lại đây thôi ...

Nuối tiếc xếp gọn lại đồ đạc, tôi đem con búp bê vải cũ nát kia đặt bên cửa sổ, để lại một tờ giấy ghi chú ...

" I will come back, please wait ... " (tôi sẽ trở lại, xin hãy đợi ...)

...

Khi tôi vừa bước ra khỏi căn phòng, thì hắn đã đứng đợi ở trước cửa nhà, ôm lấy một cái túi lớn.

Theo trí nhớ không mấy tốt đẹp của tôi thì, lúc này hắn đã rất giận, tôi xác định 100% như vậy. Nhưng nhìn xem, biểu cảm đáng ghét kia lại trở về trên gương mặt đẹp chết người của hắn ...

Tôi cảm thấy thật ghét nụ cười đó ... rất ghét ...

_ Gì vậy ? - Tôi chỉ tay vào chiếc túi.

_ Cái này coi như quà chuộc lỗi ... - Hắn nhỏ giọng, có vẻ ngượng ngùng.

_ Lỗi gì cơ ? - Tôi tròn xoe mắt.

_ ... Lúc này đã làm cô đau tay ... Còn trẻ con... tức giận với cô ... Xin lỗi - Thiên Du chậm rãi nói, xoa xoa đầu tóc rối bù.

_ Haha ... buồn cười quá ... - Không hiểu sao tôi lại cảm thấy buồn cười kinh khủng, cứ cười ha hả thật to làm hấn ngớ người, nhìn trần trần. _ Tôi không trách anh đâu ...

Hấn thật trẻ con ...

_ Đây là bàn chải và khăn mặt mới, bàn chải thay 3 tháng một lần, khăn mặt dùng xong nhớ giặt sạch - Hấn bắt đầu dúi vào tay tôi những vật dụng cá nhân mà hấn lôi ra từ trong chiếc túi.

_ Chewingum đủ cho cô ăn cả tháng, nhớ đừng nhả lung tung, Ryan hấn rất ghét như vậy. - Lại nữa ...

Blah blah blah ~

...

Tôi không nhớ mình đã nhận từ hấn bao nhiêu món đồ nữa, đến nỗi trong tay ôm đồm không xuể một đồng vật dụng cá nhân.

Thấy tôi khổ sở ôm đồng đồ, hấn khẽ cười trộm. Rồi tiến gần giúp tôi bỏ hết vào trong balo.

_ Này, anh đưa quà thì đưa hết túi được rồi, cần gì phải nói từng món, mất thời gian ... - Tôi bĩu môi.

Hấn đang kể sát thật gần, đứng phía sau lưng bỏ từng món đồ vào trong. Chỉ im lặng.

_ Tôi muốn được ở cùng cô lâu hơn - Hấn chậm rãi nói.

Bây giờ tôi mới để ý, từng động tác, từng câu nói của hấn đều chậm rãi...

Tôi không biết phải nên nói cái gì nữa...

Cảm nhận được cả hơi thở của hấn thật gần, mùi thơm thoang thoang từ cổ áo của hấn như mùi cây cỏ vậy, thật thanh nhã dịu nhẹ đến lạ ...

Nó không giống mùi nước hoa chút nào.

Ế ?

Hấn đang kể ... kể sát tai tôi !

_ Anh làm gì vậy ? - Tôi hơi run mình, nhìn hấn đầy ngờ vực.

_ Nhớ đừng để quần chip của cô cho hấn thấy, biết chưa ? - Hấn làm giọng đe dọa, khẽ nói vào tai tôi.

Cái tên này ... đùa sao ?

Biến tháiiiii !!!

_ Được rồi, cô mau đi đi, hấn đã đợi khá lâu rồi đấy ... - Thiên Du nhìn đồng hồ, thúc giục.

Đến lúc này tôi không thể chịu nổi nữa rồi, tên ngốc !

_ Tôi nói này ...

Thiên Du vẫn ngây mặt ra, vẫn cái nụ cười chết tiệt kia.

_ Anh đừng có thái độ đó nữa ... thật giả tạo ... Anh nghĩ làm vậy tôi sẽ vui vẻ mà đi sao ? - Tôi nhẹ giọng.

Hấn vẫn cười, như chẳng hề nghe thấy gì.

_ Mau đi đi, Ryan đang đợi ... Cô muốn hấn bị muỗi đốt đến đỏ tấy chân lên hả ? - Giọng hấn châm chọc, bàn tay to xoay người tôi quay lại. Đẩy tôi đi.

...

Khi tôi đã ra đến chiếc cổng trắng, hấn đứng bên cửa, lặng lẽ nhìn, không quên nở nụ cười thường trực.

Tôi nhìn hấn, cũng đáp lại bằng một đường cong nhẹ trên môi. Và xoay lưng bước đi.

Một bước ... hai bước ... ba bước ...

...

_ Would you ... stay with me ?

Sau lưng, đột nhiên vang lên tiếng nói âm trầm ấy .... Thật dịu dàng, thật ấm làm sao. Và cả những ngón tay thon dài đang nín lấy vạt áo làm tôi khẽ giật mình. Hé mắt nhìn phía sau, hắn đang ngồi bệt trên bậc thang thấp, nhìn tôi chăm chú, tha thiết.

A ...

Tôi ngước lên, bắt gặp ngay ánh mắt của Ryan đang nhìn mình đầy thương yêu, như từ trước đến giờ vậy.

Tôi biết, đó là con đường mà mình phải đi ...

_ I'm so sorry ...

Ngậm ngùi, tôi nói ngắn gọn như thế, không dám quay lại nhìn hắn lấy một lần, chạy đến bên cạnh Ryan.

Mùa đông, gió thật lạnh.

...

Chung cư XX - Căn hộ số 1038

Đó là nhà của anh.

Một căn hộ đúng nghĩa - hiện đại, gọn gàng và tiện nghi.

_ Hy vọng em sẽ thích chỗ này ... - Khi tôi vừa đặt chân vào sàn nhà mát lạnh của căn hộ, anh đã nhanh chóng cúi mình, xỏ vào chân tôi đôi dép ngủ màu trắng êm mượt bằng lông.

A ...

Mặt tôi đỏ ửng lên, tim đập rộn ràng vì động tác dịu dàng của anh.

_ C... cảm ơn ...- Tôi lí nhí.

Rụt rè theo sau anh vào trong căn hộ, tôi ngơ ngác nhìn chung quanh. Đây không phải là lần đầu tiên tôi vào một căn hộ cao cấp, nhưng vì đây là chỗ ở của anh nên tôi mới cảm thấy thật đặc biệt, và cả cảm giác hồi hộp.

Bày trí của nơi này cũng không cầu kì, nhưng mang lại cảm giác tinh tế. Một tông đen trên tường, và những bức tranh ấn tượng đa sắc dưới ánh đèn màu vàng hắt xuống. Giữa phòng khách là một chiếc sofa đỏ, có cả quầy bar và thư phòng riêng nữa.

Theo chân anh, dẫn tới một căn phòng ở cuối hành lang.

Anh mở chiếc cửa gỗ màu trắng đục, bật đèn.

_ Từ nay đây sẽ là phòng của em ~ - Ryan nói, không quên nở một nụ cười.

Nhìn xung quanh căn phòng, nó khiến tôi choáng ngợp. so với căn phòng lúc trước của tôi thì lớn gấp đôi ấy chứ ! Nhìn xem, chiếc giường mà tôi đang ngồi êm ái và cực rộng. Căn phòng một tông trắng đen đúng với sở thích của tôi, có kệ sách và chiếc bàn gỗ giữa phòng đặt một bình hoa hồng trắng...

Anh biết tôi thích hoa hồng trắng ?

Tôi ngạc nhiên, quay sang nhìn anh. Ryan tựa vào cánh cửa, cười nhẹ :

_ Em thích chứ ?

_ Rất ... rất thích ! - Tôi gật mạnh đầu.

_ Vậy thì tốt, mau tắm rửa đi - Anh nói.

...

Tôi thả mình trên giường, dán mắt lên trần nhà. Chẳng biết làm gì.

Thường thì giờ này, Thiên Du hẳn sẽ xem phim kinh dị ...

Ặc, hần luôn dọa cho tôi phát khóc với các thể loại phim kinh dị từ ma đến quỷ kia, nghĩ lại tôi muốn rùng mình ...

Hần luôn có những sở thích trái ngược với tôi ...

A! Sao lại nghĩ tới hần chứ ?!

Tôi bực dọc nhảy khỏi giường, gõ đầu mình thật mạnh để xua tan hần ra khỏi đầu.

Thế giới của tôi, chàng trai của tôi, chỉ có Ryan Ashley thôi.

Thả bước lòng vòng trong căn hộ đầy hào hoa của anh, tôi cũng cảm thấy hơi nhàm chán một chút, dường như ở đây thiếu thiếu cái gì đó ...

Xuống bếp, tôi định kiểm một chút đồ ăn vặt buổi tối.

Oạch !

Tủ lạnh nhà Ryan, quả nhiên... Toàn là đồ hộp, fastfood, đóng gói ,...

Ryan không biết nấu ăn, đó là điều mà cả thế giới thừa nhận, tôi suýt nữa là quên mất điều này.

Không biết anh đang ở đâu nhỉ ?

_ Hey ... - Đi lòng vòng một hồi, tôi mò được vào thư phòng, anh đang ngồi trên chiếc ghế xoay, chăm chú đọc sách.

Thư phòng hình như là phòng rộng nhất ở đây thì phải ...

Sách... sách ... sách ... Tôi nhìn mà hoa cả mắt.

_ Đã tắt đèn rồi à, lại đây ngồi với anh một chút nào ... - Ryan ngoắc tay gọi tôi.

Ngồi trước mặt anh, được ngắm nhìn dung nhan của anh thật gần, mắt tôi như mờ ảo đi trước những đường nét trên khuôn mặt kia.

Anh vẫn đẹp như vậy, nhưng lại mang một cảm giác xa lạ khó hiểu.

Đôi mắt xanh ngọc đang chăm chú từ cuốn sách đưa lên, bắt gặp ngay ánh mắt của tôi.

A ...

Bàn tay ấm của anh đang đặt lên mu bàn tay của tôi, xoa xoa nó thật dịu dàng, khiến tôi bối rối.

_ Đã bao lâu rồi nhỉ ? Lâu lắm rồi chúng ta mới có cơ hội được gần nhau thế này ... - Anh nhẹ giọng.

_ Thời gian cũng trôi qua thật nhanh, em cảm thấy ... - Tôi lí nhí.

_ Em cảm thấy gì nào ? - Bàn tay kia đã bắt được tay tôi, nắm thật chặt.

_ Chúng ta đang dần xa cách ... em... thấy như vậy ... Anh đã trưởng thành thật rồi ... - Tôi nhìn anh, nặn ra một đường trăng khuyết trên môi.

_ Ừ, anh cũng không muốn làm thế này, nhưng do bác Smith cứ nhờ mãi... Muốn anh làm hiệu trưởng ấy mà, nên anh cũng không từ chối được - Ryan cười khò.

_ Còn chuyện ... Thiên Du là em trai anh ... sao không nói cho em biết sớm chứ ? Rõ ràng khi mới vào nhập học anh đã biết em đi cùng ... anh ta ...

_ Anh chỉ muốn biết xem nó đang muốn làm gì thôi ... Thực sự thì điều đó khiến anh ghen đấy, biết không ? - Anh nói, bàn tay lại xiết chặt thêm một chút.

A...

_ Phương Đan ... thực sự là ... bạn gái của anh ta sao ?

Anh nhìn tôi một chút, rồi mới cất giọng :

_ Đúng vậy. Sao em lại quan tâm điều đó đến thế ?

Tôi khó khăn lắm mới có thể mở miệng trả lời :

_ Vì ... vì em tò mò thôi mà ...! - Mắt của tôi di chuyển sang chỗ khác.

Và tôi cảm giác không khí đang trở nên ái muội...

Gương mặt lăng từ kia đang chiếu đối diện tôi, và tôi cảm thấy nó đang rất gần ... đang nhích lại gần mình hơn, khiến tim tôi võ trống liên hồi ...

Bên tai, giọng nói khàn trầm của anh du dương như khúc nhạc đêm đượm buồn vang vọng.

_ Em có biết anh đã rất nhớ em không ?

Mặt tôi đỏ lên, tôi bảo đảm luôn.

_ Em.. em cũng vậy ...

Những ngón tay thon dài kia rời khỏi tay tôi, từ từ chạm nhẹ lên da mặt mẫn cảm của tôi, vuốt ve thật âu yếm.

Hơi thở của chúng tôi đều gấp rút, đều quện vào nhau như một hỗn hợp kích thích cảm xúc...

Chúng tôi đang kề sát, rất sát...

Đôi môi tuyệt đẹp mà tôi luôn ao ước kia nhẹ nhàng chạm vào môi tôi. A... thật mềm. Môi của chúng tôi quấn lấy nhau một cách nhẹ nhàng như cánh chuồn chuồn lướt trên mặt nước. Đúng, đây là nụ hôn mà tôi ao ước ...

Và tôi bắt đầu cảm thấy đầu lưỡi của anh chạm đến môi mình, từ từ liếm mát.

Một cảm giác tội lỗi xông lên tận óc ...

_ Ừm ...! - Bất giác, tôi vùng ra khỏi tay anh, vội vã dùng cả hai tay che môi mình lại.

Nếu như anh biết nụ hôn đầu của tôi đã bị tên chết tiệt Thiên Du kia cướp mất rồi thì như thế nào đây ?

Khoảnh khắc mà anh bắt đầu mãnh liệt xâm chiếm lấy bờ môi, trong đầu tôi lại dâng lên cái cảm giác khi tên chết tiệt ấy hôn mình !

_ Stella ... làm sao vậy ? Khó thở sao ? - Anh vẫn một giọng khàn khàn, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn tôi đầy mị lực.

Đôi mắt anh lúc này như biển hồ sâu thẳm, ngập tràn những tia mãnh liệt hướng chòng chọc vào tôi, say đắm.

_ A ... Xin lỗi anh ...

Ryan đứng lên khỏi chiếc ghế xoay, bước đến chiếc sofa rộng rãi mà tôi đang thả lưng, ngồi phịch xuống cạnh tôi. Tôi cảm giác được chúng tôi đang ngồi rất sát nhau.

_ Em cũng đang bắt đầu trưởng thành rồi đấy ... - Anh nói, xoa xoa mái tóc của tôi.

_ Thật vậy sao, em cũng rất mong mình lớn nhanh một chút ... - Tôi mỉm cười.

_ Tại sao ... ? Em chờ đợi ... đám cưới của chúng ta ? - Anh lại kề sát, đưa gương mặt góc cạnh trắng ngần dưới đèn vàng đầy mờ ảo tiến gần đến tôi một cách chậm rãi.

_ Có lẽ ...

_ Nhưng ... em làm cho anh còn mong chờ điều đó hơn em nữa ... em có hiểu anh muốn nói gì không ? - Hơi thở đầy mê hoặc của anh phả đều trên gương mặt tôi, khiến tôi khẽ run lên.

Nếu như hỏi tôi khi nào Ryan nguy hiểm nhất, thì chính là lúc này.

Tim tôi đang đập, tim anh cũng đang đập. Dồn đập.

Hơi thở đều mị hoặc đầy đưa vào nhau khiến không khí như bị nghẽn lại.

" Rìng rìng "

Môi cách môi 5cm

" Rìng rìng "

Môi cách môi 2cm

" Rìng rìng "

Mỗi cách mỗi 1cm

" RING RING"

_ E... em phải nghe điện thoại ! - Tôi gần như thốt lên, túm lấy cái điện thoại trong túi quần đứng dậy.

" Thiên Du is calling "

Cái tên phá đám này !

Tôi bực dọc toan cúp máy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng nên nghe.

_ Alo - Tôi thêu thảo một cách lười biếng trong điện thoại.

_ Cô đang làm gì ? - Hấn hỏi.

_ Hô... a nghe điện thoại của anh chứ làm gì ...ahaha

_ Thật không ? Tên Ryan kia đã chạm đến chỗ nào rồi ? Lúc này tôi quên mua nước tẩy rửa, ngày mai tôi mang qua giúp cô " thanh lọc cơ thể "

Cái quái gì ?!

_ Cái người cần tẩy rửa mới là anh á ! Đi mà tẩy cái não đen như mực của anh đi ! Chào !

Tôi cúp máy, tức điên lên được !

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Em Sẽ Thế Nào Nếu Thiếu Anh Đây ? Cô Gái Ngốc

Đêm.

Chiếc cửa sổ lớn vẫn mở toang, ngoài kia là màn đêm vô tận đen kịt, điểm vài ngôi sao nhỏ lấp lánh ...

Tôi không ngủ được.

Lăn lộn trên chiếc giường lớn, tôi cứ trần trọc mãi, không thể nào đi vào giấc ngủ dễ dàng như mọi khi. Quái, tôi thích ngủ lắm mà ?

Hay là tại lạ chỗ, ngủ không quen ?

_ 101 con cừu ... 102 con cừu ... 103 con cừu ... - Không biết tôi phải đếm bao nhiêu con cừu nữa mới ngủ nổi đây ?

...

Bỗng, tôi nhớ lại cảnh ngọt ngào lúc này, bắt giấc sờ lên bờ môi mình ...

A ... Vị nóng bỏng ngọt ngào của đôi môi tuyệt đẹp kia vẫn còn dư âm ấm nóng trên môi ...

Tạm thời cứ coi như đây là nụ hôn đầu đi, bỏ qua cái nụ hôn chết tiệt của tên khùng kia ! Haha.

Chắc giờ này hẳn đang ngủ ... hừm ...

Dám ngủ ngon lành khi tôi đang trần trọc thế này, thật tức chết ~

_ Không ngủ được sao ?

Đột nhiên, trong không gian tĩnh mịch của màn đêm, giọng nói trầm ổn vang lên đánh vỡ những suy nghĩ miên man trong đầu của tôi.

_ A ... Ryan à ? – Theo phản xạ, tôi liền quay đầu lại, thấy anh đang chậm chậm tiến vào phòng ngủ của tôi.

Giường hơi rung một chút, anh ngồi bên cạnh tôi. Tôi định bò dậy thì anh đã khoát tay bảo tôi nằm xuống.

_ Anh cũng không ngủ được à ? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

_ Ừ... có lẽ anh hồi hộp lo lắng vì có một cô gái trong nhà của mình ... lần đầu tiên – Anh cười khổ.

A ... anh mà cũng có lúc thế này sao ?

_ Haha, lần đầu tiên em nghe anh nói một câu kiểu như thế, thật hiếm có – Tôi cười.

_ Tại sao ?

_ Vì Ryan trong mắt em luôn kiêu hãnh tự tin, sẽ khó có thể nói ra một câu như thế được ! – Tôi không suy nghĩ liền trả lời.

Ryan mỉm cười, rồi than nhẹ :

_ Em sai rồi ... Nếu như anh không phải người như vậy thì sao ?

Ánh mắt ngọc bích nhìn tôi chăm chú, như chờ đợi câu trả lời từ kẻ tầm thường thiếu suy nghĩ này.

_ Hmmmm ... Nếu không phải như em nghĩ, thì thôi vậy ... Chỉ cần là anh, em nghĩ em cũng sẽ thích anh như từ trước đến giờ vậy ... - Xoa xoa mũi, tôi ngượng ngùng nói.

_ Thật vậy ? Em thích anh đến mức độ nào ?

Tôi cứng họng, thực sự thì từ trước đến giờ ... Tôi cứ định ninh rằng mình thích Ryan rất nhiều, anh luôn giỏi hơn tôi về mọi thứ ... Mẫu mực hoàn hảo khiến tôi không cảm long được mà yêu thích anh ...

_ ...

Bàn tay to tiến đến tóc tôi mà vuốt ve như những ngày nào, thật nhẹ nhàng.

_ Không trả lời được thì thôi vậy, anh không ép em ... - Anh nói.

Những ngón tay là lướt trên tóc tôi, dừng lại ở mái tóc.

_ Chiếc kẹp này ... - Tôi cảm nhận được ngón tay của anh đang chạm lên chiếc kẹp tóc kia.

_ À ... của Thiên Du tặng em đó – Tôi nhanh miệng trả lời.

_ Tặng em ? – Ryan ánh mắt hoài nghi, khẽ nhú mày. _ Anh thấy em kẹp nó suốt ...

_ Hừm, anh ta bảo là không được tháo ra, nếu không thì sẽ chọc ghẹo em đến chết – Tôi ngán ngẩm nói _ Dù sao em cũng rất thích nó ...

_ Vậy sao ? – Ryan nhếch môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

_ Sao vậy anh ? – Tôi hỏi.

_ Không có gì đâu ... - Anh lắc đầu _ Em cứ ngủ đi nhé, anh ra ngoài đây, không làm phiền em nữa ...

Kéo chăn lên cho tôi, anh hạ đôi môi nóng xuống vàng trán của tôi, làm tim tôi khẽ đập mạnh nhịp.

Khi anh chuẩn bị xoay mình bước đi, những ngón tay không tự chủ được của tôi hướng đến cổ tay áo của anh kéo nhẹ.

_ Dừng đi ... ở lại đây với em đi ... - Tôi thều thào.

Anh hơi ngạc nhiên, rồi cũng nắm lấy bàn tay tôi, ngồi xuống giường.

_ Dừng đi nhé ... anh hứa dừng đi đâu hết nha ... - Con buồn ngủ của tôi bắt đầu xông lên tận mắt, làm hàng mi cứ muốn khép vào nhau.

Không hiểu sao tôi lại làm điều này nữa...

_ Được, anh hứa, ở đây với em, sẽ không buông tay ra, ngủ ngoan nào ... - Giọng nói của anh nhẹ nhàng lướt qua lỗ tai, êm đềm như bản nhạc cuối ngày.

Tôi mỉm cười ngây ngô, yên phận nhắm đôi mắt lại.

...

Những hình ảnh bắt đầu hiện lên. Tôi nhìn thấy Thiên Du đang ngồi bên giường của mình, cũng nắm lấy bàn tay tôi, nở một nụ cười ấm áp như thường trực ...

Tôi cứ nhìn hần thật lâu ... tưởng chừng như không bao giờ rời mắt ra vậy ...

Bàn tay tôi đưa lên, xoa xoa nhẹ nhàng mái tóc nâu mềm của hần, a... thật sự là rất mượt...

Rồi đột nhiên, những giọt máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống chân trắng toát ...

Cả thân ảnh cao lớn từ đó xuống ...

Nụ cười tắt ngấm ...

Trên nền tóc nâu sẫm mềm mượt, những giọt máu không hiểu từ đâu cứ trào ra âm thầm, chảy lên gương mặt trắng như sứ ...

Bàn tay tôi dính đầy máu ... máu như rượu vang đỏ ... thật nhiều trên tay ...

Khôngggggggggg !

...

_ A !

Cổ họng khô khốc, cả gương mặt đầm mồ hôi ướt ...

Sợ hãi vây lấy đầu óc, khiến tôi hoảng loạn ...

Dao dác nhìn quanh căn phòng, tìm kiếm bong hình quen thuộc. Ryan đã đi rồi.

Tôi túm lấy chăn, cố gắng điều chỉnh nhịp thở dồn dập.

Rốt cục tại sao chứ ?

Tại sao tôi lại nằm mơ thấy hần ...?

Lại là một con ác mộng đáng sợ đến vậy ...

...

Tôi nhìn đồng hồ báo thức cạnh đèn ngủ. Mới chỉ 6h30 sáng.

Dù sao cũng không ngủ được nữa, đành dậy thôi.

Sau khi đã làm xong các “ thủ tục “ buổi sáng như đánh răng, tắm rửa, thay đồng phục blah blah blah. Tôi ngáp ngáp ngáp dài uể oải bước vào nhà bếp.

Quả nhiên, bữa sáng sẽ là sandwich, ốp-la và sữa.

Ryan biến mất dạng, cũng dễ hiểu. Anh ấy luôn đi họp sớm vào buổi sáng. Còn tôi ở đây chán nản gặm đồng sandwich mà anh “ ban “ cho, qua loa xong chuyện rồi đến trường.

Bao lâu rồi tôi không ăn bữa sáng kiểu thế này nhỉ ?

Nhớ lại, tên Thiên Du lúc nào cũng dậy sớm làm bữa sáng, toàn là những món bánh lạ mắt ngon tuyệt, tuy chúng tôi hay ăn mì gói nhưng tôi lại rất thích món đó.

Haizzz... đến trường thôi.

...

_ Cái gì ? Đã ngoại ? – Tôi mở to mắt nhìn đồng giấy tờ trong tay vừa được tên Thanh Nhân giao cho, quên luôn việc phải phát hết đồng này cho cả lớp.

_ Hoạt động thường niên của trường, cậu không biết sao ? – Thanh Nhân chán ngán nhìn tôi _ Tôi chả thích mấy vụ này chút nào, mau đi phát cho cả lớp đi ! – Hần xua tay thúc giục.

Lớp 10A1 đã trở nên “ bình thường ” hơn rồi, thật sự.

Sau khi cái tiêu chí “ không học ” được hủy bỏ, thì từ đó cái lớp này đã tiến hóa thành người thường một cách nhanh chóng. . .

Tôi chả hiểu cái cuộc sống này đang thay đổi theo cái kiểu quái nào nữa. Dù sao thế này vẫn tốt hơn.

_ Cửa cậu đây ... - Sau khi phát hết cho “toàn dân”. Tôi mới thở phào bước về chỗ ngồi trọn mắt ra mà đọc những dòng chữ trong tờ giấy thông báo.

THÔNG BÁO VỀ CHUYẾN DÃ NGOẠI LẦN THỨ 2 DO CLUB HOẠT ĐỘNG NGOÀI TRỜI TỔ CHỨC

...

Dã ngoại à, khi ở trường cũ bên Canada tôi cũng hay tham gia. Hắc hắc, tôi rất thích những hoạt động kiểu như thế này !

Không biết là ở trường Thành Khiết này thì có gì đặc biệt hơn không nhỉ ?

Trong lớp, mọi người đều xôn xao bàn tán, trông ai cũng tươi vui hào hứng y hệt tôi vậy.

...

Đã giờ trưa, chỉ còn mình tôi ngồi thẫn ra trong lớp học, mọi người đều đi ăn trưa cả rồi.

Hắn không tới như mọi ngày nữa ... Không tới dẫn tôi đi ăn trưa cùng.

Tên đáng ghét, dám bỏ nặc mình !

Hừ ... hừ ... hừ

Mắc gì phải chờ đợi hắn chứ ? Tôi đã có Ryan rồi mà ...

Đúng, không đợi nữa. Rủ Ryan đi ăn cùng !

Tôi lấy lại tinh thần, hùng hồn bước ra khỏi cửa lớp. Hướng phòng hiệu trưởng thẳng tiến !

Chàng hiệu trưởng đẹp trai của em ơi ~ Anh nhất định phải đi ăn trưa với em !

...

Khi tôi đang vèo vèo như ngọn gió bay vào phòng của ngài hiệu trưởng đáng mến Ryan thì tình cờ đi ngang dãy phòng học của lớp 12.

Lần đầu tiên tôi đến khối 12. vì từ trước đến giờ do lười biếng nên toàn rục mặt ngồi trong lớp thôi.

_ A ... Có phải Stella Glass đó không ? – Bỗng, từ sau lưng có một giọng nam lớn tiếng gọi, làm tôi chẳng bước dừng lại.

Từ xa, một chàng trai mảnh dẻ cao lớn chạy đến cạnh tôi.

_ Vâng, đúng rồi. Có chuyện gì vậy anh ? – Tôi nhìn phù hiệu của anh ta. Cao Minh lớp 12A1, vậy là tôi phải gọi anh xưng em rồi.

_ May quá, anh vào lớp em tìm không thấy, thì ra là ở đây – Anh ta gỡ gỡ mái tóc đen, cười cười nhìn tôi.

Thiên Du biến mất và hiện lên anh chàng này sao ?

Hơh, buồn cười nhỉ ?

_ Vậy anh tìm em có việc gì sao ? Em nhớ là em không biết anh – Tôi ngạc nhiên, chớp mắt ngây thơ.

_ A ... suýt quên mất, Thiên Du cậu ta gửi cho em cái này nè ! – Cao Minh dúi vào tay tôi một cái túi giấy ấm ấm.

_ Thiên Du ? Anh ta không đi học sao ? – Tôi nhú mày.

_ Lúc sáng cậu ta có đến trường, nhưng sau khi nhận giấy thông báo đi dã ngoại thì đã xin nghỉ sớm rồi vọt đi đâu mất rồi. Trước khi đi bảo anh gửi cho em cái này

_ Rồi anh ta có nói gì nữa không ?

_ Hừm, cậu ta chỉ dặn anh kêu em ăn hết cái đồng này thôi – Anh cười. _ Lúc trước cậu ta kể về em rất nhiều nha, giờ anh mới được gặp.

_ Anh ta nói cái gì ?

_ Cậu ta nói em hay ngủ nướng nè, khi ngủ toàn chảy nước miếng, còn phàm ăn tục uống, thích mắng ***** người khác. Đặc biệt còn nhấn mạnh là đồ lót của em chẳng quyền rũ chút nào, toàn là màu trắng làm cậu ta mất hứng – Cao Minh đẩy gọng kính, suy tư nói. _ Hai người sống chung với nhau sao ?

Những ngón tay của tôi nắm chặt lại, răng cũng nghiến kèn kẹt vào nhau.

Là do Cao Minh này quá thật thà hay do tên tâm thần lẻo mép kia quá nhiều chuyện ?

Tức chết mất !!! Cái tên tâm thần không có não này !!!

Tôi mà gặp chắc chắn tôi sẽ giết anh, Thiên Du !!!

Rốt cục là anh biến đi chỗ nào rồi hả ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lại Là Rắc Rối Gì Nữa Đây ?!

_ Ryan, dậy đi ...

Hôm nay, một ngày Chủ Nhật đầy sương mù.

Và bây giờ là 5h30 sáng.

Tôi đang ở đâu ? Xin trả lời là phòng ngủ của Ryan Ashley – Vị hôn phu hiện đang nằm ôm cái gối ngủ say sưa này đây.

Lý do gì khiến tôi lại dậy sớm hơn anh ấy ?

_ Anh muốn ngủ... hôm nay là Chủ Nhật mà, đâu cần phải đi dạy .... – Anh ngái ngủ nói, và tiếp tục vui mình trong chăn tránh lạnh.

_ Nhưng hôm nay đi dã ngoại với trường mà, anh không định đi sao ? – Tôi bực dọc nói, cố gắng lôi anh ra khỏi con buồn ngủ chết tiệt kia.

Xin nói thêm, Ryan thường ngày siêng năng chăm chỉ, nhưng khi tới cuối tuần thì sẽ hoàn toàn khác.

Anh ấy sẽ tận dụng mọi thời gian nghỉ ngơi chỉ để ngủ.

Ryan dường như không muốn nghe tôi, cứ nhắm tít mắt lại, bên môi nỉ non :

_ Anh già rồi, không hứng thú với mấy chuyện đó ... Xin tha lỗi cho ông già 22 tuổi này ... Oáp..

Tôi mím môi, xoa xoa gò má trắng nõn của anh :

_ Đi mà ... em muốn anh đi ... mau dậy chở em đi đi đi ... - Tôi chớp mắt không nhẽo, thực sự cái trò này tôi chẳng muốn làm chút nào, buồn nôn thật !

_ ... - Ryan mở mắt, nhìn tôi trân trân một lúc _ Được rồi, anh có một điều kiện

Lại điều kiện...

_ Điều kiện gì ?

_ Nói “ Em thích anh “ đi – Ryan cười đắc ý _ Mà không phải chỉ hôm nay đâu, mà mỗi buổi sáng đều như vậy

_ Cái gì ? – Tôi đỏ mặt.

_ Không thích ? Được rồi... - Ryan vừa nói, làm bộ mặt thất vọng, đắp chăn lên ngủ tiếp.

A .... Tôi muốn đi dã ngoại mà !

_ Okay ... Hừm .... Em thích anh ... được chưa ? – Tôi hít hơi lấy dũng khí, nói lớn.

Quả nhiên.

Ryan bật dậy, đeo mắt kính vào, nhìn tôi cười cười rồi vurun vai, nhanh chóng bước vào phòng tắm.

Y hệt như một người khác !

...

Lên xe, và lên đường !

Tâm trạng tôi cực kì hào hứng, quả thực mấy ngày qua tôi mong chờ buổi dã ngoại này lắm lắm.

Bổ sung thêm, là tôi đang bức tức vì “ cái tên kia ” đã biến mất dạng 3 ngày nay.

Tôi đang mong chờ được gặp hắn, rất muốn hỏi tội và đánh cho một trận !

Thôi, dẹp bức dọc qua một bên, dù sao hôm nay cũng được ở cạnh Ryan và cùng đi chơi nữa mà ~

Ngồi trên xe bus của trường, ừ thì được ngồi cạnh Ryan đấy, nhưng tôi phải trả giá bằng mấy cái ánh mắt liếc dọc liếc ngang của tất cả phái nữ đang ngồi trên xe, bao gồm cả các cô giáo thầm thương trộm nhớ anh.

Nếu như tôi tự mò đến ngồi cạnh anh thì có lẽ “ tội ” sẽ nhẹ hơn, nhưng anh lại tự tiến đến ngồi cạnh tôi mới chết !

Và cái ngu của tôi là không để ý Ryan cũng được yêu thích không kém gì tên Thiên Du tâm thần kia.

_ Mặt em làm sao vậy ? Hôm qua thức khuya nên bị méo mặt rồi sao ?

Cái người ngây ngô bên cạnh lo lắng hỏi han.

_ Anh ngây thơ thật đó – Tôi nhe răng cười nhìn anh.

_ Cảm ơn, anh còn nghĩ anh đen tối lắm – Ryan cười đắc ý.

_ Thật ... thật á – Tôi hơi run mình, vờ hoảng sợ nhìn anh.

_ À ... không tin sao ? muốn anh thể hiện ngay tại đây luôn hả ... - Giọng nói của anh trở nên ái muội, khoảng cách giữa chúng tôi dần bị anh thu hẹp.

_ Đừng đùa nữa ~ - Đỏ mặt, tôi đánh vào vai anh. _ Em cảm thấy anh như người khác ấy.

_ Vậy sao ? Thực ra anh muốn thay đổi một chút – Ryan xoa cằm.

_ Tại sao lại muốn thay đổi ?

_ Bí mật – Ryan nheo nheo mắt, chống tay lên bệ cửa kính.

Tôi cũng chẳng buồn hỏi nữa, đưa mắt nhìn ra ngoài. Ngoài cửa kính xe mờ mờ bám những hạt sương sớm, cảnh vật vùn vụt chạy qua mắt.

A... buồn ngủ quá ...

Tôi phải thừa nhận là dạo này tôi hay bị mất ngủ và thường xuyên mơ thấy ác mộng. Nói quá thể thôi chứ chính xác là 3 ngày nay.

Ác mộng rất kinh khủng, lại có máu và tiếng gào thét của một người đàn ông nào đó nữa.

Ngáp một cái, tôi dụi dụi mắt tránh đi cơn buồn ngủ đang dâng trào.

Ôi ... thực sự tôi chịu không nổi mà ~

...

_ Stella... dừng lại đi ! Dừng tiếp tục nữa !

A... tôi đang ở đâu thế này... sao xung quanh đều tối đen như mực ?!

Xung quanh vang vọng tiếng nói khan đục ấy ... thảm thiết ...

_ Stella, dừng lại đi... tôi van cô dừng đi nữa !

Cái gì vậy ? Ai đó ?

Tôi xoay mình khắp bốn phía, chỉ nghe thấy tiếng nói đó ...

Cái quái gì đang xảy ra vậy ?

...

Khi tôi chưa kịp hoàn hồn thì xung quanh trời đất y như ngã nghiêng, và trên mặt truyền đến một cơn lạnh đột ngột làm tôi sởn gai ốc choàng tỉnh.

_ What the ...? - Tôi la lên, bất giác sờ lên gương mặt lạnh ngắt của mình.

Thì ra tôi nằm mơ, cảnh vật đã rõ ràng trở lại.

Và cái người trước mắt đang cười ngạo nghễ nhìn tôi, cái người mà tôi không hề ngờ tới luôn.

_ Đúng là heo, đồ hám ngủ ! - Tên Thanh Nhân lăm bằm ***** rửa, tiện tay quăng vào người tôi lon soda.

_ Tôi chưa hỏi tội cậu cái vụ đã đánh thức tôi đó ! - Tôi chụp lấy, gân cổ cãi lại.

Hắn cười khẩy, giờ cái đồng hồ Rolex hàng hiệu ra chường trước mặt tôi :

_ Nhìn đi, mọi người đều đã xuống xe cả rồi.

_ Há ?! - Vội vã đảo mắt nhìn quanh, trong xe chẳng còn ai, và xe đã dừng lại. _ A... thật xin lỗi

_ Không sao không sao ... cậu cứ uống soda trước cho tỉnh ngủ - Thanh Nhân khoát tay, bên môi nở nụ cười.

Sao cái nụ cười ấy nó khác thường thế nhỉ ?

Tôi hơi nghi hoặc nhìn hắn, nhưng do quá khát nên đưa tay lên mở nắp lon soda.

" Phụt ! "

Một tiếng động giòn giã vang lên. Và chuyện gì đến cũng đã đến.

Tôi ngược gương mặt dính đầy nước soda lên nhìn hắn, mỉm cười. Hắn cũng mỉm cười lại với tôi.

_ Đồ chết tiệt ! Cậu đứng lại cho tôi !

Hoho, nói trắng ra chỉ là do tôi ngây thơ, mắc lừa cái tên khốn này.

Mặt tôi được rửa cho tỉnh ngủ bởi nước soda, tóm lại là vậy.

...

Núi XX.

Chúng tôi đi dã ngoại ở một ngọn núi ở ngoại thành, mất khoảng 3 tiếng đi xe bus.

Tôi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, cũng không ngạc nhiên mấy vì đây không phải lần đầu tôi đi leo núi. Bố tôi là một nhà thám hiểm cù bơ cù bất suốt ngày trên núi trên rừng, nên tôi cũng thỉnh thoảng được đi theo ông lên núi.

Ở đây hơi se lạnh, khiến tôi khẽ run mình.

Không lạnh như ở Canada vào mùa đông nhỉ ?

A... tôi nhớ tuyết quá ~ Chỉ tiếc là ở Việt Nam không thể nào có tuyết được.

_ Đang nghĩ gì vậy ? - Từ phía sau truyền đến một mảng ấm áp, chẳng mấy chốc bờ vai đang run lên của tôi được vây lấy bởi chiếc áo khoác.

_ A ...cảm ơn anh ... Ở đây không lạnh bằng Canada vào mùa đông đâu, đối với em chẳng là gì hết - Tôi vỗ ngực nhe răng cười nhìn Ryan.

_ Haha, vậy mà em lại run lên là sao ? Lời nói với cử chỉ thật khác nhau a - Ryan cười khê.

_ Hừm ... đó là cơ thể nó tự phản ứng với lạnh thôi chứ có phải miệng em nói ra đâu - Tôi bĩu môi.

_ Ngốc, cơ thể luôn thành thật hơn lời nói - Anh đưa tay cốc nhẹ đầu tôi.

Nhìn xung quanh, tôi thấy rất nhiều học sinh mà tôi gặp trong trường tụ tập ở đây, quả thực là... Khoảng 100 người thôi sao ?

Học sinh của trường Thành Khiết xấp xỉ 3000 người, vậy mà ở đây chỉ có khoảng 100 người thôi ?

_ Hey ... Ryan ... em hỏi này - Tôi đưa tay khều nhẹ anh.

_ Hừm ?

_ Tại sao ở đây chỉ có khoảng 100 người ? Em nghĩ dã ngoại thì sẽ có rất nhiều người tham gia cơ mà ?

_ À ... cái đó là do CLUB Hoạt động ngoài trời sắp xếp, hình như là chia ra khu vực ra tập trung thì phải ? Ở đây có 100 người thì chỗ khác sẽ có 100 người, rải rác khắp ngọn núi này. - Ryan xoa xoa mũi.

_ Ô vậy à ...

Tôi dò mắt xung quanh, hình như ở đây có cả lớp 10A1 của tôi luôn, chỉ thiếu có ...

Phương Đan.

Ừm, cũng dễ hiểu, cậu ấy là tiểu thư lá ngọc cành vàng, không phù hợp với những hoạt động như thế này chút nào.

Và theo chân của người hướng dẫn, cả đoàn chúng tôi di chuyển vào trong rừng.

Ở đây có rất nhiều cây lá kim [1], nhiều nhất có lẽ là thông và dương xỉ thì phải ?

Tôi chỉ hy vọng ở đây không có rắn các loại và thú rừng thôi...

Gió mùa đông ở đây không quá mạnh, nhưng cũng khiến người ta khẽ run mình. Sương mù đang dần tan đi theo thời gian đang trôi về buổi trưa, chúng tôi đi bộ cũng không quá lâu, mấy chốc đã đến một cái đầm lầy giữa rừng cây...

Ở đó cũng có rất nhiều học sinh.

Thì ra họ đều đến đây trước chúng tôi.

_ Được rồi, mọi người tập trung lại đây nào ! - Tiếng nói từ loa lớn của người hướng dẫn vang lên giữa không khí ồn ào hào hứng giữa núi rừng.

Tôi rất thích những hoạt động ngoài trời, thích nơi đông người và náo nhiệt.

Cùng mọi người tụ tập, tiếng nói oang oang từ chiếc loa trên tay của anh chàng hướng dẫn viên kia tôi đều thu vào tai một cách kĩ lưỡng.

_ Buổi dã ngoại năm nay của chúng ta, sẽ là một trò chơi cực kì hấp dẫn ~ - Anh ta nheo nheo mắt, ra vẻ thần bí khiến mọi người đều ồ lên. _ Đó là đi tìm kho báu ~

Lại là trò này, tôi đã chơi chán rồi.

Tuy hơi thất vọng một chút, nhưng tôi vẫn chăm chú lắng nghe, hy vọng sẽ có điều gì mới lạ.

_ Trò chơi tuy không mới, nhưng giữa núi rừng bát ngát này biết chuyện gì sẽ xảy ra ? Luật chơi thế này : tất cả mọi người sẽ phân đội, mỗi đội là 2 người, một nam một nữ... Và cùng cạnh tranh đi tìm kho báu trong bán kính 100m ở khu rừng này. Yên tâm là ở đây không hề có rắn rết hay thú rừng ác hiểm, mà chỉ có bầy do chúng tôi bày ra thôi ~ - Anh ta thao thao bất tuyệt _ Và chia ra làm 10 chặng, gợi ý kho báu đầu tiên sẽ được công bố sau khi các bạn chia đội, và sau đó cùng nhau băng rừng để tìm gợi ý kho báu ...

Cũng không có gì mới, ngoài chuyện chia cặp chia đôi kia.

Tôi nghĩ trò này nên tổ chức vào lễ Valentine mới đúng.

_ Kho báu chính là phần thưởng ... Và cặp đội về cuối cùng ... Sẽ bị phạt.

Mọi người bắt đầu hoang mang nhìn nhau.

_ ... Hình phạt là phải hôn nhau say đắm trước mặt bạn dân thiên hạ tại đây !

_ Aaaaaaaaaa - " toàn dân" đồng loạt kêu lên.

Hơ, hôn sao ?

Không biết tôi phải chung đội với ai đây ? Chẳng quen biết ai cả ...

Ryan ? Nhưng anh ấy là giáo viên cơ mà ?

Tiếng còi của người hướng dẫn viên vang lên, những đôi nam nữ bắt đầu tìm nhau để bắt cặp. Cả khu rừng tĩnh lặng trở nên huyền ảo bởi đám học sinh

của Thành Khiết...

Tôi vừa bước vừa nhìn quanh xem mình có quen biết ai để nhờ vả hay không, sao toàn mấy người lạ mặt thế nhỉ ?

Híc, do tôi suốt ngày ở trong lớp nên chẳng có ai quen biết mà ...

Mấy phút sau, mọi người đều đã có đôi có cặp, còn mình tôi lủi thủi đứng trong đám hàng ngũ cặp đôi thân mật kia ...

_ Còn bạn nào chưa có đôi không ? - Anh hướng dẫn viên nói lớn.

_ Tôi nè ! - Tôi bực dọc giơ cánh tay lên trước những ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn cười nhạo của mọi người.

_ Chỉ có mình cậu, làm sao đây nhỉ ? - Hướng dẫn viên gãi gãi đầu, suy tư một lúc.

_ Không sao, tôi không tham gia là được - Tôi thất vọng nói.

_ Vậy giáo viên có được tham gia không ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nghi Ngờ

Hơ hơ...

Cuối cùng thì tôi cũng đã tìm được bạn đồng hành cho cuộc tranh giành kho báu cực kì tẻ nhạt này ...

_ Giáo viên thì có được tham gia không ?

Thế đấy, chẳng ai dám từ chối chàng hiệu trưởng ngây thơ này cả.

...

_ Rốt cục là chúng ta đã đi về hướng Nam hay hướng Đông vậy ? – Tôi giơ tay lên trước trán xoay ngang xoay dọc như Tôn Ngộ Không [1].

_ Hừmmmm – Cái anh chàng hồn nhiên kia vẫn không rời mắt khỏi tấm bản đồ trên tay, làm ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Chúng tôi chậm rãi đi trong rừng, âm thầm vượt qua những tán cây nhọn...

Xung quanh cũng có vài đôi lẻ tẻ ở gần chúng tôi, nhưng chẳng mấy chốc họ đều biến đâu cả.

Là do này giờ chúng tôi vẫn chưa qua được chặng số 2 !

_ Ryan à, trời tối rồi đó ~ - Tôi ngán ngẩm nhìn bầu trời đang dần tối rồi quay lại nhìn anh đang chăm chú trên tấm bản đồ. _ Đừng nói là anh muốn kết hôn với tấm bản đồ đó luôn nha ?

Cái gọng kính đen ngược lên nhìn tôi trân trân, cười một cái rồi cúi xuống tiếp tục công việc

” tìm hiểu “

Hay là anh ấy mắc bệnh “ tâm thần đột ngột “ ?

Mà cũng là anh em ruột với Thiên Du, không lẽ họ có gene di truyền bệnh tâm thần ?

_ Ryan, đừng nói với em là anh bị lây bệnh tâm thần từ Thiên Du nha – Tôi không có chút đùa giỡn nào, nhìn anh ngây ngốc.

Anh lắc đầu, mắt vẫn không rời “ bảo vật ” trên tay.

_ Anh mắc bệnh nan y đột xuất à ?

Lại một cái lắc đầu.

_ Hay là anh đói bụng quá và muốn ăn ... cái tấm bản đồ đó ?

Một cái lắc đầu kịch liệt nữa.

_ ...

_ Ryannnnn , trời tối thui rồi đó ! – Tôi không nhịn được nữa, bèn la lớn lên.

_ Anh biết, vì vậy đêm nay chúng ta ở trong rừng đi – Bây giờ anh mới chịu ngược lên, thản nhiên nói.

Ở trong rừng đêm nay á ?

_ Ryan à, rốt cục là anh bị cái gì vậy ? – Tôi vừa buộc nút thắt dây thừng vào cọc vừa ca cẩm.

Anh đang gắn khung của chiếc lều, quay đầu lại :

_ Anh muốn thua cuộc

_ Hà ?

_ Anh muốn hôn em

Tôi đỏ mặt, rồi sừng cò lên :

_ Anh có bị gì không vậy ? Em và anh mà hôn nhau trước mặt mọi người thì scandal chết luôn á ! – Tôi la lên.

_ Có sao đâu, dù sao cái luật đó là do họ đặt ra, cũng đã chấp nhận cho anh chung đội với em, nên anh không sợ - Ryan vẫn tiếp tục chăm chú ráp khung lều, thản nhiên.

Trời ơi ~ Giờ tôi mới biết một điều ...

Anh em nhà họ Ashley này đều biến thái như nhau !

Nhắc mới nhớ, mấy ngày nay tên Thiên Du không hề đến trường, và buổi dã ngoại này hán cũng không tham gia ...

Hán biến đi đâu ấy nhỉ ?

Việc dựng lều đối với chúng tôi không hề khó khăn, vì bên Canada những hoạt động như thế này tôi rất hay tham gia.

Ryan nhóm lửa lên, còn tôi lục trong túi ra một gói ngũ cốc và hộp sữa ăn chống đói.

Trời đã rất tối...

_ Ngày mai chúng ta làm sao trở về đoàn đây ? – Tôi lo lắng hỏi.

_ Không sao, mặt trời lên và chúng ta có thể dùng la bàn để tìm phương hướng. – Ryan bỏ vào trong đồng lửa một khúc củi làm chúng kêu “ tách” một cái thật vui tai.

_ Ừm

...

Gió đêm trong rừng thật yên bình, thổi nhẹ nhẹ vào trong lều của chúng tôi ...

Và như những đêm gần đây, tôi không tài nào chợp mắt được ...

Không phải vì gặp ác mộng, mà là do cái người đang nằm cạnh tôi đây.

Ryan !!!

Nghĩ gì mà không mang theo lều dự trữ, lại còn chui vào đây nằm chung với tôi nữa chứ !

Còn ngủ ngon lành, không biết trời trăng mây gió gì cả ~

Nhưng mà ... tôi không nỡ đuổi anh ấy ra ...

_ Haizzz – Tôi liếc nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang chìm vào giấc mộng đẹp kia, khẽ thở dài một cái. Thôi tôi ra ngoài ngồi một chút cho khuây khỏa vậy.

Ngồi trước đồng lửa, tôi thảnh thơi lại ngược lên nhìn xung quanh, có cảm giác như không phải chỉ có một mình chúng tôi ở đây vậy ...

“Loạt xoạt “ – Một tiếng động không hiểu từ đâu vang lên.

“Bộp “ – Lại một tiếng động va đập thật mạnh nữa.

“A! “ – Lần này là tiếng kêu của...ai đó.

M...ma ...ma sao ?

Tôi thất thần, hoảng sợ đứng dậy, đưa mắt run rẩy nhìn xung quanh, cố gắng mở to nhất có thể.

Mấy cái tiếng động đó cứ thay phiên nhau lặp đi lặp lại...

Và tôi nhìn thấy đám dương xỉ trước mặt hơi khẽ lay động.

_ Ai đó ? – Tôi hoài nghi, cầm cây gậy gỗ tiến đến đám dương xỉ lạ kia.

Tôi lấy cây gậy với đến đám cây bụi hươu hươu xem có cái gì trong đó hay không, nhưng nó khá xa tầm với của tôi, nên tôi đành phải bước lại gần hơn để xem

_ Á! – Tôi kinh sợ kêu lên, cả thân thể đột nhiên rơi vào một khoảng không !

“Rầm! “

Nằm bệt trên một bề mặt không quá cứng, tôi thấy may vì cái lưng của mình không bị chấn thương gì cả, và khi tôi định ngồi dậy thì ...

_ Haha, người dám bén mảng đến đây, quả thực là muốn tự sát mà ! – Giọng của một gã đàn ông thì phải ? Nghe có vẻ hơi đáng sợ ...

Với bản chất tò mò của mình, thì tôi liền cao hứng mà khẽ bò dậy xem xét.

Thì ra lúc nãy tôi đã té lên một cái thùng carton, ở đây có rất nhiều thùng carton lớn nhỏ khác nhau.

Nhưng làm sao giữa núi rừng mà tôi lại vào được một chỗ như thế này chứ ?

Tôi bèn ngược lên trên đầu, có một cái lỗ lớn ở trên đó. Thì ra nơi này là một cái “ căn cứ bí mật ” sao ?

Hêê, tôi rất hứng thú với mấy chuyện này đó nha !

Núp sau đám thùng carton, tôi hé mắt ra theo dõi cái đám người đáng ngờ kia. Ánh đèn vàng từ chiếc đèn dầu dưới đất hắt lên gương mặt người họ mờ ảo.

Có 5 người đàn ông mặc vest đen, đứng xoay lưng về phía tôi. Họ trông có vẻ lực lưỡng thật.

_ Hừ, người muốn chết thì ta cho người chết ! – Một gã có vẻ đang rất đắc ý, môi cười khinh khinh đá thật mạnh vào góc tường.

A... họ đang đánh nhau với ai sao ?

Rồi cả đám đàn ông kia lần lượt hạ thủ thật mạnh tay, họ cứ đấm đá vào một ai đó ...

Tôi cố gắng mãi cũng không thể nhìn thấy được, vì mấy người đó đã che hết tầm mắt tôi rồi ...

Không biết ai mà xấu số thế nhỉ ?

_ Các người cứ giết ta đi, miễn là đừng động đến cô ấy là được rồi ! – Một giọng nói nghe có vẻ yếu ớt, nghe như rên rỉ nhưng cũng thật cương quyết.

Nghe quen quen...

_ Thiên Thần, người muốn hại bọn ta kiếp sau không thể làm người nữa hay sao. Mà bọn ta cũng không có ý định giết người, chỉ muốn hành hạ cho người sống không bằng chết thôi ... - Một gã khinh bỉ nói, giọng điệu thật thâm độc ...

Họ đang nói cái quái gì vậy ? Thiên Thần sao ?

_ Ta...chỉ là một Thiên Thần bất tài ... trong vòng 3 năm vẫn không thể hoàn thành một nhiệm vụ ... hành hạ ta thì các người có ích lợi gì chứ ... a ... - Trong giọng nam tính ngắt quãng khàn đục kia, hình như đó là cái người bị đánh ...

_ Người nghĩ bọn ta không nhìn ra sức mạnh của người sao ? Tưởng là chỉ cần giả vờ như vậy thì sẽ che mắt được Hunters [2] bọn ta sao ? Người thao túng được cả Tứ Thanh Thiên Thần [3] thì không phải là kẻ tầm thường rồi !

_ Ta... không có ... thao túng bọn họ ... - “Nạn nhân” kia cứ tiếp tục rên trong đau đớn.

_ Chối cũng vô ích ! Mau giao nộp đôi cánh của ngươi ra đây ! – Gã kia hình như đang bắt đầu nôi khùng lên, hấn gầm lên oang oang làm tôi chói tai.

“Bình bộp bộp ! “

Họ lại tiếp tục đánh cái người tội nghiệp kia ...

Hừ, tôi không thể nào ngồi yên đứng nhìn nữa !

_ Haha, có rên rĩ cũng vô ích, chẳng ai đến cứu ngươi được đâu ! Kết giới [4] ở đây rất mạnh, con người không thể nào vào được !

_ Thế ... ông chưa từng nghe câu “ nữ hiệp cứu mỹ nam “ sao ? – Tôi hùng hồn đứng lên trên đám thùng carton, nhếch môi cười đe dọa nói.

_ Nhóc con ...sao ngươi vào được chỗ này !?– Một gã kêu lên, chỉ ngón trỏ vào tôi.

_ Haha, ta là Stella Glass, chuyện gì mà ta làm không được ? Các ông mau thả cái người kia ra cho ta !

_ Hahaha, một nhóc con vất mũi chưa sạch mà dám đối đầu với bọn ta ? Ngươi muốn tự tử thì tìm cách khác đi ... ahahah – Mấy gã đó ôm bụng cười phá lên.

_ Dám nói ta vất mũi chưa sạch ? – Kim *** tức giận trong lòng, tôi nghiêng răng kèn kẹt. Liếc xuống dưới chân, chiếc gậy gỗ lúc nãy mà tôi mang theo nằm chổng chơ ở đó.

_ Nãy giờ ngươi đã nghe thấy hết những gì bọn ta nói ? – Tràng cười vừa dứt, gã đứng giữa ra dáng thủ lĩnh nghi hoặc nói.

_ Thì sao ? – Tôi cầm chắc cây gậy trong tay.

_ Vậy thì ngươi phải chết ... - Gã thân nhiên nói, và cả đám đàn ông ấy từ từ tiến lại đóng carton mà tôi đang đứng.

“Phốc ! “ – Tôi nhún mình lấy đà nhảy một phát bay qua đầu bọn họ, chạm đất ngay trước mắt kẻ tội nghiệp bị hành hạ nãy giờ kia.

Trò parkour [5] này lâu rồi tôi mới dùng đến đó nha !

_ Cũng nhanh nhẹn thật, nhưng ngươi nghĩ sẽ thoát khỏi bọn ta được sao ? – Gã thủ lĩnh đầy đe dọa trong mắt, gầm gừ.

_ Ta đâu phải chỉ có nhiều đó ? – Tôi cười khinh khinh quét mắt nhìn bọn chúng.

Chỉ cần hạ được tên thủ lĩnh này thì sẽ nắm chắc phần thắng ...

Hấn thật cao lớn, và lực lưỡng ...

Nhưng cái đó cũng là một điểm yếu...

Tôi liếc lên nhìn trần của nơi này, ở trên có vài đoạn rễ cây cắm sâu trong lòng đất lộ ra chằng chịt, trong này cũng khá rộng, được rồi ...

Bọn chúng tiến đến gần hơn, và tôi bắt đầu làm động tác nhún mình.

“Hấp ! “ – Khi tên đầu đàn giơ cánh tay to định tóm lấy tôi thì tôi đã nhanh chóng đu lên bề mặt tường đất, cố gắng với tay nắm lấy đám rễ cây to lớn trên đầu.

_ Các ông chỉ có nhiều đó thôi sao ? Để thua một đứa nhóc con thì nhục nhẽ lắm a – Tôi lè lưỡi châm chọc, một tay nắm lấy rễ cây, cả người đu đưa trên cao.

_ Xuống đây ! Không thì biết tay ta ! – Gã kia tức tối ngược mắt gào lên.

_ Thả người kia ra nếu không ta sẽ không nể mặt các ông là người lớn tuổi mà ra tay đó !

_ Ta mới có 35 tuổi , không phải người lớn tuổi ! Ranh con ~

_ Hahaha ~ - Tôi cười lớn, rồi đưa chân ra sau tường đất, đẩy vào đó một cái lấy đà, buông tay khỏi rễ cây nhảy xuống.

Độ cao 5m.

Và ...

“Rầm ! “ – Gã thủ lĩnh 35 tuổi kia ngã nhào xuống đất, và tôi ngồi trên người hắn.

Chưa kịp để hân hoan hẳn, thì ...

_ Ngủ ngon nha ông lão 35 tuổi – Tôi nói giọng ngọt ngào, đưa tay ra sau cổ hân ấn huyệt.

Xiu ~~~~~

_ Sao, mấy người có muốn ngủ ngon đêm nay luôn không ? – Tôi phui phui tay, quay ra sau nhìn đám người còn lại.

_ Người ... người dám ... - Bọn chúng cũng tức rồi ... Ô hô...

Khi tôi kịp đứng lên chuẩn bị tư thế sẵn sàng đánh nhau thì ....

“ Bốp ! Bốp ! Bốp ! “ – Ba tiếng động thực lớn vang lên, cả 3 gã ngã rầm xuống.

Và sau khi 3 cái chướng ngại vật kia nằm yên vị dưới đất, trước mắt tôi là một thân hình cao gầy, mảnh dẻ thân thuộc...

Áo somi trắng phau giờ đã đầm máu tươi đầy đau thương...

Hơi thở hân hồng hộc... dồn dập khiến người đối diện cũng cảm thấy bất an ...

Trên tay, chiếc gậy gỗ của tôi ban nãy được hân cầm bằng cả hai tay ...

_ Thiên Du ...! – Khi tôi vừa ngạc nhiên kêu lên, thì gậy gỗ đã bị buông ra, lăn lóc dưới đất. Cả thân người thảm hại kia ngã xuống.

Tôi thất thần bàng hoàng chạy lại bên cạnh hân, đỡ hân ôm vào trong lòng.

_ Tại sao anh lại ... - Tim như bị ai đó giẫm đạp thật mạnh, dường như tôi cũng thổn thức cùng một nhịp hỗn hển của hân ...

_ Cô...đến đây làm gì chứ ? a ... - Hân ôm bụng rướm máu rên rỉ kêu lên.

_ A... đừng nói nữa ... nhiều máu quá ... - Tôi đỡ lấy cái mái tóc nâu sẫm đã dính đầy máu...

Máu chảy trên gương mặt hoàn mỹ... nhiều như rượu vang đỏ ...

Con ác mộng ... ngày hôm đó đã thành sự thật ...

_ A... - Tôi vô tình chạm vào vết thương trên đầu làm hân rên lên.

_ A... xin lỗi ... xin lỗi – Bị tiếng kêu làm cho giật mình thoát khỏi suy nghĩ miên man, tôi vội vã buông tay ra. _ Anh cố gắng chịu đau, tôi sẽ tìm cách để leo lên tìm Ryan cứu viện... trước hết phải cầm máu đã ... - Tôi nhìn quanh xem có cái gì để buộc vết thương không. ..

Có gì đó kì lạ ...

Đám đàn ông kia ...đã biến mất !

_ Họ... họ biến đâu ...hết rồi ? – Tôi run run, chỉ tay vào mặt đất trống không.

_ Chúng chạy thoát... rồi

Không thể nào, bị đánh như thế mà vẫn chạy thoát được ? Mà bọn họ là ai cơ chứ ?

Thật đáng ngờ ...

Nhưng phải cứu người trước đã ...

“ Roạt ! “ – Tôi cầm một góc áo somi của mình, xé toạc ra làm băng.

Tôi cúi người xuống gần hân, cầm một miếng băng vải hướng đầu hân quần lên.

_ Cố gắng chịu đau một chút ... - Tôi nói, vừa mạnh tay buộc miếng băng lại cho thật chắc.

“ Phụt ! “ – Đột nhiên, tên Thiên Du ôm mặt quay sang chỗ khác. Những kẽ tay của hân chảy ra những giọt máu.

_ A... anh bị làm sao vậy ? Ói ra máu hả ? – Tôi lo lắng tiến lại gần.

_ Tránh ...ra xa một chút .... Áo lót của cô ... - Hân quay mặt sang né tránh tôi, dường như hai gò má đang ửng hồng.

_ Á ! – Tôi theo phản xạ liền cúi xuống.

Áo somi rách tuộm, để lộ áo lót ren trắng dưới cổ đầm mờ hôi. Tôi vội lấy hai tay ôm ngực.

Ngượng ngùng ... chúng tôi để lại một mảng im lặng, không ai nói gì nữa.

_ X..xin lỗi ...tôi chỉ ... - Hấn ngập ngừng phân trần.

...

Không khí tiếp tục im lặng.

_ Anh/cô ...

Chúng tôi đồng loạt mở miệng.

_ Được rồi cô nói trước đi

Tôi bắt đầu nhớ lại toàn bộ chuyện lúc nãy, máu tò mò dâng lên. ...

_ Tại sao anh lại ở đây ? – Tôi hỏi.

_ Thật trùng hợp, tôi cũng định hỏi cô câu đó – Hấn cười.

_ Trả lời đi ...

_ Tôi muốn đi du lịch riêng vài ngày nên vào đây, không may bị đám giang hồ kia chặn đường

_ Anh nói dối, họ nói chuyện với anh rất tự nhiên, chẳng giống như là vừa mới gặp cả. ...

_ Cô không tin thì thôi.

_ Anh nghĩ là qua mắt được Thám tử Stella tôi sao ? – Tôi nhếch môi.

_ Nói nghe thử xem ...

_ Thứ nhất, anh biến mất mấy ngày nay không lý do, bỗng dưng muốn vào rừng đi du lịch một mình, lại còn bị đánh đến thâm hại đến thế này... vết thương trên người cũng không mới ....nên tôi đi đến một kết luận .... – Tôi xoa cằm.

_ Kết luận ?

_ Anh đi vay nợ bọn ăn lời cắt cổ nên bị dằn mặt !

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đồ Ngốc !

“ Rốt cục thì tên Thiên Du này là ai ? “

Tôi tiếp tục băn khoăn về câu hỏi này một lần nữa. Lần đầu tiên gặp hấn tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều về điều này.

Cái vụ “ đòi nợ dằn mặt ” mà tôi nói cũng không đùa đâu đấy nhé ! Quả thực là tôi đã nghĩ như vậy.

Bạn biết đấy, tên Thiên Du chẳng có vẻ gì là người có tiền. Suốt ngày ăn mì gói, có 10 cái áo somi trắng thay đi thay lại và ở một căn nhà rách nát, đến trường bằng xe đạp có từ thời ông nội. ...Hầy...

Có lẽ tôi sẽ suy nghĩ về điều này sau, điều quan trọng bây giờ là phải leo lên trên mặt đất cái đã.

Tôi đã lọt xuống một cái hố, nói đúng hơn là một cái sào huyết đầy thùng carton và ở cùng một nữ nam đang rướm máu đầy mình. Nghe cũng khá thú vị đấy, ai biết được bạn và anh ta sẽ làm cái quái gì trong này chứ ?

Hoho, hấn mà làm gì tôi sẽ đập chết hấn hoặc ấn huyết sau cổ như “ lão già 35 tuổi “ lúc này.

Nhìn Thiên Du ngủ say sưa, tôi nhếch môi.

Không tài nào chớp mắt được, tôi muốn có người chơi cùng nên đưa hai tay nhắm vai hấn lay lay :

_ Dậy mau, cháy nhà rồi ! – Tôi làm giọng hoảng hốt.

_ Có nhà đâu mà cháy, đừng có gạt tôi – Hấn mở mắt một cách bình thường, không giống như vừa mới ngủ tỉnh dậy chút nào.

Cũng không vờn vai hay ngáp như Ryan, tôi nghĩ đàn ông ai cũng vậy mà đúng không nhỉ ?

_ Anh không ngủ hả ? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

_ Ừ, tôi không ngủ được – Hấn thần nhiên nói.

_ Tại sao ?

_ Có cô ở bên cạnh thì tôi làm sao mà ngủ được chứ ? Lỡ bọn chúng quay lại rồi làm gì cô thì sao ? – Đưa những ngón tay lên vết thương trên đầu xoa xoa một cái, hấn nói.

A ... Tim của tôi, không hiểu sao lại rộn ràng thế này nhỉ ?

_ Tại sao lại ... lo lắng cho tôi ? – Tôi cố gắng để bản thân không tỏ ra ngượng ngùng, quay mặt sang chỗ khác né tránh ánh mắt đầy chăm chú của hấn.

_ Vì tôi là bảo mẫu của cô – Hấn nói, đưa gương mặt lại gần, đặt đôi môi mỏng khẽ gọi kia lên trán tôi.

_ ... - Tôi cảm lạnh, ngoan ngoãn để cho hấn đặt môi ở đó khoảng 10 giây.

_ Tôi ... tôi có chuyện muốn hỏi anh – Sau khi hấn rời ra, tôi bắn khoăn mãi mới dám mở miệng.

_ Sao ?

_ Hãy nói cho tôi biết, thực sự anh là ai ?

_ Tôi là người ngoài hành tinh – Gương mặt hấn như nhin cười.

_ Nói thật đi

_ Tôi là Superman

_ Nói thật đi !

_ Tôi là Trần Thiên Du, cô tin chưa ?

_ Cái tên đàn này có chịu nói thật không hả ? – Tôi nổi khùng lên, giơ nắm đấm nên ép hấn sát vào tường ra thế chuẩn bị đánh.

Hấn không chút ngạc nhiên gì cả, cả người tựa vào tường đất, khiến vài hạt cát đất rơi xuống.

_ Nếu như tôi nói ... tôi là ...

“ Loạt xoạt “

Không hiểu từ đâu vang tới mấy tiếng động, hình như là tiếng cây cỏ bị ai đó nhổ bỏ ?

_ Stella ! – Tiếp theo là một tiếng gọi vang lên phía sau lưng, trầm ồm nhưng mang chút kích động.

Chúng tôi đều đồng loạt quay người lại.

...

Trời đã sáng từ lúc nào sao tôi không biết nhỉ ?

Chúng tôi tìm được đường về với đoàn du lịch của trường. “ Chúng tôi ” ở đây bao gồm tôi, Ryan và tất nhiên là có cả Thiên Du.

Rất may là Ryan đã kịp nghĩ ra một lý do hay ho để giải thích với mọi người vì sao lại có thêm anh chàng hotboy này ở đây. Anh ta vào rừng và không may gặp nạn, tình cờ gặp bọn tôi và được cứu rồi.

“ Về nhà anh sẽ hỏi tôi em “ – Cái này là Ryan nói.

Ryan lại trở về trạng thái 3 không : Không cười, không dễ thương và không nói chuyện.

Tại sao anh ấy lại giận chứ ?

Khi chúng tôi vừa trở về, cả đám con gái “ mắt chữ A mồm chữ O” vây lấy hai chàng đẹp trai. Tất nhiên là không quên lườm liếc tôi như muốn hỏi : “ Tội qua cô đã làm gì với hai anh ấy ? “

Và còn một điều mà tôi hoàn toàn quên lãng ...

_ Bây giờ chúng ta sẽ trao giải cho cặp đôi chiến thắng !

Chính là cái này.

Người chiến thắng tất nhiên không phải tôi và Ryan, vì anh ấy quá yêu tám bản đồ nên chúng tôi thua cuộc, nghe thật buồn cười.

Người chiến thắng hình như là lớp trưởng Thanh Nhân và cô nàng lạnh lùng cột tóc đuôi gà Thanh Tâm. Tôi tự hỏi sao họ có thể chơi chung với nhau được nhỉ ?

Hay là do tên cô cùng chữ Thanh nên ... ?

_ Và cặp đôi thua cuộc ... sẽ diễn một màn tình cảm hay ho cho chúng ta ở đây ... - Anh hướng dẫn viên với cái loa trên tay nháy mắt về phía tôi và Ryan.

Nụ hôn của kẻ thua cuộc.

Ryan nhìn tôi đầy ái muội, trong mắt mang một chút đắc ý hướng về Thiên Du.

Anh bước lại gần tôi, mắt tôi hơi ngượng ngùng nhìn anh, không để ý một điều là ...

_ Chụt !! – Một nụ hôn trên má, đúng phong cách ngây thơ luôn nha.

Ê ? Có gì đó không ổn ?

Tuy rằng tôi nhắm mắt, nhưng hai gò má lại cảm nhận được không chỉ một cái môi mềm mại, mà những hai... hai cái luôn nha !

Xúc giác của tôi không hề bệnh hoạn gì đâu, thực sự luôn đó !

Tôi mở mắt ra, nhìn hai bên.

Một gương mặt ở bên trái. Một gương mặt ở bên phải.

Ryan ... và ... và ... và Thiên Du !

_ Hai ... hai người làm cái quái gì vậy ? – Tôi ôm mặt đỏ bừng kêu lên trước sự hỗn loạn của bọn con gái.

_ Em làm gì vậy hả Thiên Du, đây là vị hôn thê của anh mà – Ryan nhíu mày, mặt có vẻ hơi không đồng tình nhưng cũng không hẳn là tức giận.

_ Anh ở với cô ấy nửa đêm, tôi ở với cô ấy nửa đêm. Chia như vậy là chuẩn rồi, mà cũng tại anh chưa môi không hôn lại đi hôn má, nên tôi mới có cơ hội ấy chứ - Thiên Du thần nhiên nói.

Tôi cá là đám con gái đang nghĩ : “ Sao người đó không phải là mình chứ ? “

Chỉ biết là ngày mai, chúng tôi sẽ lên báo tường của trường, với dòng tít : “ Cô nàng tóc vàng với nụ hôn của hai chàng hotboy “ Thế đấy, và tôi sẽ nổi tiếng.

Mặc kệ anh em nhà họ, tôi đi vòng quanh đám bạn đồng trang lứa đang lúi húi dọn lều, cũng khá là ồn ào ...

Tôi đi qua khu vực ở giữa, là chỗ đặt một đồng cùi lớn, hình như là đám lửa ngày hôm qua họ đốt.

Cô gái trong trang phục trẻ trung, áo thun – quần jean cơ bản, trông rất năng động đáng yêu, mái tóc dài đã được cột lên gọn gàng – Phương Đan.

Hôm qua cậu ta không hề có mặt ở đây, tôi nhớ là vậy.

Cậu ấy đang nói chuyện với một vài người nữa, hình như trong club hoạt động ngoài trời.

Theo lời Ryan thì anh ấy không rành tổ chức mấy chuyện này nên đã cấp kinh phí cho club để giúp tổ chức...

Nghe cũng hơi lạ, tôi thấy đáng ra nên nhờ công ty du lịch tổ chức hộ mới đúng ...

_ Hey ... - Tôi quyết định tiến lại bắt chuyện với Phương Đan.

Cô ấy theo phản xạ liền quay lại...

_ A ... - Từ cái miệng nhỏ đỏ mọng như quả anh đào kia gần như thốt lên. Trong đôi mắt đỏ kia hình như có chút kinh ngạc đầy hoảng sợ, cô ấy làm sao vậy ?

_ Cậu ... có sao không ? – Tôi lo lắng hỏi.

_ Không...không sao ... Trùng hợp quá, cậu ở cũng ở đây luôn à ? – Nét mặt kinh sợ kia thoáng chốc đã biến mất, thay vào là nụ cười tươi mỗi ngày trên mặt cô bạn.

Thái độ đó là sao ? Làm như tôi là quỷ vậy ?

_ Mình cũng tham gia dã ngoại mà, sao hôm qua mình không thấy bạn ? – Tôi hỏi.

_ À ... mình bận việc trong ban tổ chức nên hôm nay mới sang đây được ...

_ Ban tổ chức ? Cậu cũng ở trong club hoạt động ngoài trời ?

_ Ừ ... ừm

_ Hội trưởng, có chút chuyện cần nhờ cậu này ! – Đột nhiên, một anh chàng cao cao tiến lại vỗ vai Phương Đan.

_ Woa, cậu là hội trưởng luôn ! – Tôi kinh ngạc, không ngờ cậu ấy giỏi như vậy nha !

Đáp lại tôi, cô bạn chỉ mỉm cười, rồi quay đi tiếp tục công việc với anh chàng kia.

...

7h00 AM – Xe bus số 1 của học viện Thành Khiết.

Trên đường về nhà.

Tôi nhớ lại những sự kiện tồi qua mà chẳng thể nào hiểu nổi... Cuộc sống của tôi, đang trở nên... kì quái...

Bỏ qua điều đó một chút, mắt tôi liếc trái, rồi liếc phải.

Không khí sao mà nóng thế không biết, bây giờ mới chỉ là sáng sớm thôi mà ?

_ Hai anh ... anh có thể xích ra một chút không ? Chật quá ... - Tôi ngập ngừng nói.

Phải, tôi đang bị kẹt giữa hai nữ nam ích kỉ này đây. Anh em nhà họ Ashley.

_ Em nói cậu ta ra chỗ khác mà ngồi – Ryan vẫn một tay chống cằm trên bệ cửa sổ không nhúc nhích.

_ Thiên Du ... anh ra chỗ khác ngồi được không, tôi thấy chật quá – Tôi quay sang hấn, nhẹ giọng.

_ Vậy thì ngồi lên đùi tôi này – Hấn mỉm cười.

_ Anh mới phải là người nói câu đó mới đúng – Ryan liền quay phắt sang phản pháo.

_ Aaaaaa cho em xin ~ Bây giờ không ai chịu nhúc nhích đúng không ? Vậy thì em sẽ xuống đất ngồi – Tôi vừa nói vừa đứng dậy.

_ Không được – Hai giọng nam tính đồng loạt kêu lên, và đồng loạt đứng lên luôn.

Ồ hơ ...

_ Thôi thôi hai người ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn kia - 10 giây sau tôi đành phải lên tiếng.

Hai người họ, thật giống nhau, quả là anh em.

_ Stellaaaaa, anh buồn ngủ ... cho anh dựa chút – Ryan chớp chớp đôi mắt ngọc bích, làm giọng nũng nịu.

Mẹ ơi ...

Ryan chảy nước rồi, bà con ới !

Nói là làm, anh dựa cái đầu vào vai bên trái của tôi thiu thiu ngủ.

_ Stellaaaaaa , tôi buồn ngủ, cho tôi dựa chút – Cái người ngồi bên trái vừa dứt lời thì cái người ngồi bên phải cũng giọng điệu chảy nước y hệt, dựa ngay luôn vào vai bên phải của tôi.

Chật và nặng. Tôi chỉ có thể dùng hai từ đó để miêu tả hoàn cảnh của mình bây giờ.

A... Nhưng tôi không muốn đánh thức họ tý nào...

Ryan vì tôi, đêm qua thức tìm tôi trở về. Thiên Du cũng vì tôi, đêm qua không dám chợp mắt.

Khi ngủ, họ đều tuyệt mỹ, gương mặt của hai chàng trai ngày thường đều trải qua hi nộ ái ố thật phức tạp, bây giờ đều yên bình như những đứa trẻ.

Khi bạn không có người thân ruột thịt bên cạnh, thì người yêu chính là người mà bạn yêu nhất.

Từ khi nào, họ đã trở nên quan trọng đến vậy ?

Hai anh em này ... như tô màu thêm cho cuộc sống vốn dĩ tẻ nhạt của tôi, khiến nó trở nên rực rỡ màu sắc.

Như nước với lửa, nhưng họ vẫn là anh em ruột.

Bất giác, tôi mỉm cười.

Chiếc xe bus vượt qua những địa hình hiểm trở, khe lác lư nhẹ nhàng. Tôi nhìn ra ngoài, cảnh vật chạy vùn vụt qua mắt, khiến tôi cảm thấy buồn ngủ ...

Hmm... chắc tôi nên chợp mắt một chút ...

...

Buổi tối.

_ Hôm qua đã xảy ra chuyện gì ? – Chuyện gì đến cũng đã đến...

Ryan không phải người nói xong là quên, anh luôn nhớ rõ những điều mình nói.

_ Thì ... hôm qua em gặp anh ta trong rừng, ý em là Thiên Du đó ... và nhìn thấy anh ta bị thương nên cứu ... vậy thôi – Tôi ngập ngừng.

Nếu như nói hôm qua chúng tôi bị bọn vô lại kia ... thì anh sẽ giết tôi mất.

_ Đừng nói dối anh, Stella. Nhịp thở của em không được bình thường – Ryan nhắc tách trà lên nhâm nhi, vẫn trầm tư không đổi.

_ Bọn em vô tình ... bị một đám người vây lấy... họ đánh Thiên Du ... - Tôi nhìn vào đôi mắt ngọc bích kia, cảm thấy thực đáng sợ.

Ryan giống như có thể xé toạc tâm tư của người khác ra vậy, tôi nghĩ anh ấy nên theo học ngành tâm lý học thay vì sư phạm.

_ Họ như thế nào ? Ý anh là bề ngoài ấy ? – Ryan vứt đi cái vẻ mặt điềm tĩnh, ngược lên nhìn tôi sốt sắng hỏi.

_ Họ... là một đám đàn ông...mặc vest đen...Úm, trông có vẻ cao to... và họ có vẻ như biết rõ Thiên Du thì phải ? – Tôi cố gắng lục tìm trí nhớ của mình.

_ **** ! (chết tiệt !) – Đột nhiên, Ryan đứng phắt dậy, miệng văng tục lòi điện thoại ra, như ngọn gió lao ra ngoài ban công.

Thái độ của anh ... làm sao vậy ?

Quả thực những người này ...

Ryan nói chuyện điện thoại, vẻ mặt chẳng có tý nào gọi là điềm tĩnh hay vui vẻ, lần đầu tiên tôi thấy anh như thế...Hình như họ đang tranh cãi.

Tôi trở về phòng ngủ, mang theo một bụng hoài nghi đang trên con đường tìm câu trả lời.

Mắt tôi dán lên trần nhà.

Thái độ của tất cả ... tất cả những người xung quanh tôi đều kì lạ...

Trần Thiên Du là một kẻ kì lạ, tôi không thể nào không nghi ngờ hắn được.

Từ khi hắn xuất hiện, cuộc sống của tôi bắt đầu trở nên kì lạ...

Tôi nhắm mắt, cố lục lọi trong trí nhớ của mình những dữ liệu về hắn.

...

Ừm, đầu tiên là ngày gặp tên Thiên Du lần đầu. Nhớ rồi, trên máy bay.

Hắn đã nói gì nhỉ ? Hắn tên Trần Thiên Du, trên đường sang Việt Nam do bị bắt sang ... muốn học ở Việt Nam một thời gian ...

Sau đó thì sao ? Chúng tôi đến hiệu café Last Time của tên Tuấn Anh – Mà hắn nói là bạn duy nhất ở đây. Tên này có cái quán tồi tàn không chịu được nên tôi cứ nhớ mãi.

Thực sự thì mọi chuyện chỉ trôi qua gần một tháng mà thôi.

Tên Tuấn Anh đó giúp đỡ cho hắn nhiệt tình một cách đáng ngờ, những gì họ đã trao đổi trước mặt tôi chỉ xoay quanh vấn đề nhà ở và trường học cho tên Thiên Du.

Chết tiệt ! Giữa chừng của cuộc nói chuyện đó thì tôi lại bỏ đi mới chết !

Và sau đó, Thiên Du nói với tôi rằng hắn là bảo mẫu mà mẹ tôi cử đến để giúp đỡ, tôi chỉ vì sợ bà ấy mà vội vàng tin ngay. Phải nói là một sai lầm khi tôi cứ nhìn bề ngoài mà phán hắn là người tốt, ai ngờ lại là một tên siêu cấp biến thái. Chắc, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Tiếp theo, chúng tôi ở trong căn nhà mà tên Tuấn Anh kia cho mượn, cũng tồi tàn.

Học viện Thành Khiết, và lớp 10A1, cũng đáng ngờ không kém. Lớp trưởng Thanh Nhân, một kẻ kiêu ngạo mang đây về nguy hiểm.

Thái độ khi cậu ta đến nhà tôi cũng nói lên điều đó, cậu ta đã tỏ ra thù vị. Chẳng ai lại thích đến nhà kẻ mà mình ghét cả, trừ phi muốn tìm hiểu điểm yếu của đối phương – Mẹ tôi nói như vậy.

Bốn gã mĩ nam lạ mặt gặp trên đường, họ tuy không quen nhưng đã định ra tay giết tôi, bằng dao. Tôi nhớ như in, nghĩ lại đúng là phát khiếp.

Họ nói tôi là Thiên Thần, và cái “ thiên khỉ” quái quỷ gì đó.

Còn phải nói thêm về chiếc kẹp tóc trên đầu tôi – Nghĩ tới đây, tôi bất giác đưa tay sờ lên nó.

Tên Thiên Du bảo rằng không được tháo nó ra ...

Phương Đan, cô gái mắt đỏ xinh đẹp. Cũng là bạn gái của hắn. Cô ấy cũng từng kẹp chiếc kẹp tóc y hệt tôi ...

Cô ấy có vẻ như rất yêu thương hắn, ánh mắt lúc nào cũng nhìn hắn đầy âu yếm. Và cô ấy ôm hắn một cách tự nhiên nữa ...

Phương Đan, 20 tuổi. Học lớp 10.

Phải chăng là vì đi tìm hắn nên cô ấy mới phải vào đây làm một nữ sinh 16 ?

Và còn một điểm đáng lưu ý, Ryan và Phương Đan nói rằng ...

3 năm trước Thiên Du bị tai nạn, và mất tích.

Tại sao hắn không về ngay nhà của mình ở London, mà lại đi khắp nơi và cuối cùng đến Việt Nam ?

Tôi lấy giấy bút, ghi ra toàn bộ những điều mình suy nghĩ ... Bút cứ chạy trên giấy một cách trôi chảy, như đang tái diễn lại trí nhớ của tôi.

Trần Thiên Nam chính là Ryan.

Quả thực lúc đầu tôi đã không để ý, rõ ràng là anh ấy biết tôi và Thiên Du, tại sao ngay lúc gặp mặt còn không nói ra mình là Ryan ? Lại còn hóa trang làm một người khác hoàn toàn ?

Ryan cũng đáng ngờ.

Tôi bắt đầu thấy sợ với những điều mà mình nghi ngờ.

Cả người mà tôi tin tưởng nhất, Ryan, cũng lừa dối tôi sao ?

Suýt quên, cái hình xăm ...

Đúng, hình xăm đôi cánh màu đen trên lưng của Thiên Du ... Một hình ảnh đã ám ảnh tôi ...

Nó ám chỉ cái gì ? Thiên Thần ?

Nghi ngờ...nghi ngờ... nó đang lẩn chiếm lấy suy nghĩ của tôi... khiến tôi bồn chồn...

Tại sao xung quanh tôi lại có rất nhiều điều kì lạ trong khi tôi lại không hề bận tâm chứ ?

Tôi nằm mơ thấy ác mộng, với một tần suất nhiều đến đáng ngờ...

Aiiiiizz...

Và dữ kiện gần đây nhất, chuyến dã ngoại.

Dã ngoại bình thường thì phải do nhà trường tổ chức, nhưng họ lại giao cho club hoạt động ngoài trời. Hội trưởng cũng là một gương mặt không hề xa lạ - Phương Đan.

Lúc sáng, cậu ta gặp tôi, với một thái độ kinh sợ... Cứ như nhìn thấy ma vậy.

Và buổi tối hôm qua...

Cái sào huyết đáng ngờ ngay trong rừng, chính xác là đã được ai đó sắp đặt trước. Một cái hố lớn như thế phải mất rất nhiều thời gian mới có thể đào xong.

Những gã đàn ông mặc vest đen lực lưỡng

Thiên Du nói, đó là những gã giang hồ tình cờ chặn đường...

Khoan đã !

Trong rừng mà có cả giang hồ ?!

Trời ơi ! Tôi thực sự là ngu ngốc mà !

Thiên Du mất tích 3 ngày... Và trước đó thì...

Cao Minh.. đúng rồi Cao Minh, anh ta nói hẳn vừa xem xong giấy thông báo đi dã ngoại đã chạy vọt ra ngoài. Nghỉ học 3 ngày.

Quay trở lại với cái đêm dã ngoại, hình như họ có nói vài điều gì đó...

Những gã vô lại đã đánh hấn một cách mạnh bạo, và y hệt như là một cuộc tra khảo vậy.

“Haha, ngươi dám bén mảng đến đây, quả thực là muốn tự sát mà ! “

“Các người cứ giết ta đi, miễn là đừng động đến cô ấy là được rồi ! “

“Ta...chỉ là một Thiên Thần bất tài... trong vòng 3 năm vẫn không thể hoàn thành một nhiệm vụ... hành hạ ta thì các người có ích lợi gì chứ... a...”

“Ngươi nghĩ bọn ta không nhìn ra sức mạnh của ngươi sao ? Tưởng là chỉ cần giả vờ như vậy thì sẽ che mắt được Hunters bọn ta sao ? “

“Chối cũng vô ích ! Mau giao nộp đôi cánh của ngươi ra đây ! “

“Haha, có rên rỉ cũng vô ích, chẳng ai đến cứu ngươi được đâu ! Kết giới ở đây rất mạnh, con người không thể nào vào được ! “

Những lời nói như có ai đó thì thầm lại bên tai, lướt trong não tôi như một hồi chuông dài vang vọng khiến tôi bàng hoàng thất thần...

Những vết tích trên người hẳn, không hề mới... Vài vết bầm tím và miệng vết thương đã âm ỉ máu, khô dần trước khi tôi đến cứu hẳn...

Những dữ kiện như cuộn băng hình, chạy trong trí óc tôi như muốn cho tôi thấy được...sự thật.

Cả người như cứng đờ...

Là do tôi chỉ là một con bé 15 tuổi ngu ngốc tri độn hay do mọi chuyện diễn ra quá nhanh ?

Trái tim tưởng chừng như đang ổn định như mọi khi, đột nhiên như có dòng điện chạy xẹt qua làm nó tê liệt, khó khăn vỗ nhịp...

Trần Thiên Du...

“Tôi là Thiên Thần đó, cô không tin sao ? “

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hạ Màn Rồi, Chàng Thiên Thần Ạ ...

Sau hàng giờ suy luận, lục lọi trí nhớ...

Tôi đi đến một kết luận...

Trần Thiên Du, là một Thiên Thần.

Đó không hẳn là kết luận, vì tôi không tin những gì mà khoa học chưa xác định được.

Bây giờ, tôi như một Stella khác. Stella 15 tuổi chỉ nín thở đồng hồ trước thiếu suy nghĩ, cười nói ngây ngô... chẳng hề quan tâm đến những việc xung quanh...

Chỉ đơn giản là vì tôi quá ngốc.

Tất nhiên là đêm nay tôi sẽ không tài nào ngủ được, và tôi phải kiểm chứng những nghi ngờ của mình.

Đầu tiên, người gần tôi nhất, Ryan Ashley.

Bước vào thư phòng, không chút rụt rè hay ngại ngùng. Tôi nhìn người đàn ông mà tôi thầm thương trộm nhớ bấy, trong lòng không ngăn nổi sự nghi ngờ mà tiến lại gần, muốn hỏi anh rất nhiều điều.

Anh vẫn ngồi trên chiếc ghế xoay, chỉ có điều là gục mặt trên bàn. Hình như anh đang ngủ.

Tôi tháo chiếc áo khoác đang choàng trên vai, đắp cho anh.

Bây giờ không hỏi được, thì tôi sẽ đợi ngày mai để hỏi vậy...

Đảo mắt nhìn quanh thư phòng, trong này rất nhiều sách... Những chiếc kệ cao hơn tôi tầm 50cm chứ không ít.

Trên tường có rất nhiều bức tranh vẽ Thiên Thần.

Ở trong góc của chiếc kệ gần tôi nhất, đặt một bức tượng Thiên Thần bằng sứ nhỏ khiến tôi chú ý. Tôi bèn tiến lại gần, đưa tay chạm lên những gáy sách dày cộm.

Không có bụi...

Những cuốn sách đặt ở trong góc thường rất hay bám bụi, và những người chủ thường hay bỏ quên chúng...

Thay vì bám đầy bụi, chúng lại được xếp rất gọn gàng.

Tôi lướt qua những tựa sách ngay chỗ kệ đó, và dừng lại ngay một cuốn sách...

“Angel’s Diary” – Cái tựa đề trên gáy một cuốn sách bìa trắng đập vào mắt tôi.

Rất nhanh, tôi lôi ngay cuốn sách ấy ra, cẩn thận xem từng trang...

Cuốn sách... à không cuốn sổ bìa cứng màu trắng rất đẹp, in những hoa văn đầy tinh tế.

Nó khá dày cho một cuốn nhật kí thì phải?

Những trang đầu tiên, vàng ố màu thời gian. Những nét chữ nguệch ngoạc của trẻ con lướt qua mắt tôi...

Ngày 12/1/1997

Mình và em trai Willam đã tìm được một cửa hàng đồ lưu niệm có rất nhiều vật dụng về Thiên Thần... Đẹp tuyệt !

Nó và mình đã góp tiền mua một bức tượng Thiên Thần bằng sứ, và chúng mình đã thỏa thuận là sẽ bày nó trên kệ sách để hai đứa cùng nhìn !

Đọc tới đây, tôi ngược lên chiếc kệ sách trước mặt, nó có bày một bức tượng Thiên Thần bằng sứ...

Đây là nhật kí của Ryan sao ?

Ngày 5/3/1997

Angie và William đã cùng đi học và bỏ mình đi sau một mình .... Aaaa thật là bực mình mà !

Thôi kệ, nhường nó một ngày, ngày mai mình sẽ mời Angie đến nhà xem tàu lượn mà hôm qua mình lắp ráp...hehe.

1997, hình như năm đó Ryan khoảng 7 tuổi.

Còn Angie ...

Tôi tiếp tục lật những trang tiếp theo... Xem nhật kí của Ryan quả là thú vị a...

Ngày 11/5/1997

Mình, Angie và William đã đứng đầu lớp về số điểm tổng kết ! Nhưng Willam thì được 100 điểm cơ đấy, mình chỉ có 98 điểm. Và Angie đã đồng ý cùng đi chơi công viên giải trí với nó...

Mình phải cố gắng hơn nữa mới được !

Ngày 20/6/1997

Đã đến mùa hè ! Trời dường như đang nóng lên thì phải ? Và chúng mình sẽ được ba mẹ dẫn đi công viên nước ! Huraaaaa

Mình sẽ tặng cho Willam một cái phao nổi để giúp nó học bơi, nó thực sự suốt ngày lóng nhông ngoài đường, không chịu học thể thao gì cả... hmmmm

William, hình như tên Tuấn Anh gọi Thiên Du như vậy.

Ryan đúng là một cậu bé dễ thương ~

Những trang giấy với những dòng chữ của trẻ con qua đi ...

Giấy cũng trắng và mới hơn ...

Ngày 15/11/2002

Bác Glass dẫn một bé gái tóc vàng đến và bố mẹ bảo với mình rằng đó là vị hôn thê của mình ~

Không thể nào ?!

Đó là một cô bé nhỏ con xinh xắn, tóc vàng, nhưng mắt lại màu nâu, nhìn thật lạ.

Aaaaaa... thú thực thì mình không thích bé ấy T_T

Còn Angie thì sao chứ ?

Ngày 30/11/2002

William sau khi gặp Stella – Vị hôn thê tương lai của mình, thì liền tỏ ra rất bực mình, vì Stella đã chọc ghẹo nó là “ đàn ông mà mặt như con gái chẳng khác nào đồng tính luyến ái “ Làm mình không nhịn được cười.

Nó còn kể là đã tra đũa bằng cách cố tình lấy vòi tưới cây xịt vào con bé trong lúc nó đang ngắm hoa hồng ...

Ngày 20/12/2005

Stella tuy mấy năm nay cứ bám lấy mình, nhưng cô ấy rất ngoan ngoãn...hmmmm mình thích những cô gái ngoan ngoãn...

Cô ấy nói 4 ngày nữa là sinh nhật 9 tuổi của cô ấy.

Tặng gì đây nhỉ ? Angie nói các bé gái rất thích gấu bông và kẹo sữa, tặng cái đó có ngu ngốc quá không nhỉ ?

Ngày 7/1/2005

Huraaaaa, mình bắt đầu hẹn hò với Angie, cô ấy nói thích mình, thích mình !

Nhưng còn Stella thì sao ?

...

Ngày 20/3/2009

Mình đã cãi nhau to với bố mẹ về chuyện kết hôn, đùa sao... Mình không yêu Stella, làm sao có thể lấy cô ấy chứ ?

Angie đã an ủi mình, và cô ấy khóc, mình không muốn nhìn thấy cô ấy khóc.

Phải kiên quyết lên, chàng trai.

Ngày 15/4/2009

Không thể nói được gì nữa, tim mình như ngừng đập vậy.

William và Angie, họ hôn nhau ngay trước cửa nhà. Khi mình cần lời giải thích thì Angie đã nói lời chia tay, đó là điều kinh khủng nhất mà mình được nghe.

Mình biết William và mình cùng thích Angie, và bọn mình đã hứa là sẽ cạnh tranh công bằng.

Ngày 28/6/2009

Đã đau khổ, rất nhiều. Mình tự hỏi mình có thua kém gì William chứ ?

Thậm chí bọn mình còn rất giống nhau, cùng một sở thích cơ mà ?

Sau này mình sẽ trở thành Thiên Thần, đó là ước mơ của mình và William.

Ngày 29/6/2009

William đột nhiên kết thúc sớm học kì ở United Kingdom. Nó nói rằng sẽ rời khỏi đây, và lập đi lập lại với mình rằng : “ Thực sự là em không có gì với Angie cả, lần đó là do vô tình bọn em mới ... Hãy tin em, Ryan... Em nghĩ Angie chỉ là nhất thời lạc hướng tình cảm...”

Mình đã cãi nhau với nó, và không tin nó.

Ngày 30/6/2009

Mình đã hỏi lại Angie một cách nghiêm túc, về tình cảm của cô ấy. Và Angie khẳng định là đã hết yêu mình...

William nhắn tin rằng nó đã lên máy bay đi Canada. Nó không muốn xen vào chuyện giữa mình và Angie, nó sẽ bỏ cuộc.

Stella đã thấy mình tức điên lên, và con bé không chút sợ hãi, tiến đến an ủi mình, làm mình cười đau bụng với cái trò diễn hài mà Stella học được trên TV.

Ngày 4/9/2009

Dường như đây là lần thứ hai trái tim mình gần như ngừng đập.

Người ta báo tin cho mẹ mình biết rằng William đã bị tai nạn xe ô tô ... và nó qua đời.

Mình đau đớn đến phát khóc.

Tại sao nó lại phải chết chứ ?

Ngày 11/10/2009

Mùa thu, lá rơi cây ... và Angie...

Cô ấy không chịu nổi cái chết của William, bước ra ngoài đường và bị ô tô đâm.

Angie quá yếu, cô ấy không thể qua khỏi ...

Tìm mình... gần như ngừng đập lần thứ 3...

Mình nghĩ mình không thể viết tiếp được nữa ...

Mất tôi như mờ đi theo từng dòng chữ trên nhật kí của anh ...

Ryan, rốt cục thì anh... đã chịu bao nhiêu đau khổ chứ ?

Thì ra ... anh không hề yêu em... từ trước đến giờ ...

Còn Angie đó là ai ?

_ Em đã biết hết mọi chuyện ?

Giọng nói du dương ấy vang lên sau lưng bất ngờ, làm tôi khẽ giật mình.

Tôi cố lấy lại bình tĩnh như trước khi chưa đọc những dòng đó, nhưng không thể.

_ Ryan ... - Tôi run rẩy gọi tên anh, từ từ quay lưng lại.

_ Anh xin lỗi vì đã lừa dối em ... thực sự thì anh đã muốn nói điều đó từ lâu lắm rồi ... - Anh về mặt khổ sở nhìn tôi.

_ Tại sao hả ?! Tại sao anh không nói cho em biết chứ ?! Anh nghĩ em là trẻ con thì sẽ xem thường em sao ?! Rốt cuộc thì hai người tính lừa tôi những gì nữa chứ ? - Tôi kích động, gần như gào lên.

_ Xin lỗi Stella, hãy để anh giải thích ... - Ryan nắm lấy bàn tay tôi bằng hai tay, hôn lên nó đầy dịu dàng.

Khi chúng tôi đã yên vị trên sofa trong thư phòng, anh bắt đầu trầm mặc nói :

_ Anh nghĩ đã đến lúc nên nói cho em biết mọi sự thật rồi ...

Tôi im lặng lắng nghe.

_ Từ nhỏ anh và William... ý anh là Thiên Du đó ... cả Phương Đan, chính là Angie mà em đọc trong nhật kí... chơi rất thân với nhau, bọn anh đều có chung một ước mơ là được làm Thiên Thần. Em biết đó, điều này thật phi lý, nhưng cả 3 đứa đều cứ hy vọng mãi, bọn anh sưu tập rất nhiều đồ dùng về Thiên Thần ... - Ryan mắt nhìn về xa xăm, tựa như đang trôi theo dòng kí ức.

Anh và Thiên Du đều yêu thích cô ấy, rất thích ... Phương Đan tuy không xinh đẹp, nhưng cô ấy mộc mạc đáng yêu, khiến bọn anh mê mẩn... Nhưng không may bố mẹ anh lại đặt ra hôn ước giữa em và anh, khiến anh cực kì khó xử - Anh đẩy gọng kính. _ Lúc đó anh còn nhỏ nên không nghĩ gì nhiều, đến khi anh 19 tuổi mọi chuyện mới bắt đầu rắc rối... Angie biết được chuyện anh đã có hôn ước với em liền tức giận, và sau đó anh bắt gặp ... em biết đấy, Thiên Du và cô ấy hôn nhau ...

Sau đó thì anh đã cãi nhau to với cô ấy, Angie ... ách ... ý anh là Phương Đan đã tức giận, nói rằng đã không còn yêu anh nữa, cô ấy nói cô ấy đã đem lòng yêu William.

William đã giải thích với anh rất nhiều về điều đó, rằng cậu ấy không hề yêu Angie. Nhưng do anh quá tức giận nên đã không tin, mặc dù trong lòng anh rất muốn tin em trai của mình. Nó đã rất tức giận, và William bỏ nhà đi sang Canada...

_ Sau đó anh ta bị tai nạn ? - Tôi nói.

_ Đúng vậy, William mất tay lái lao xe xuống vực sâu và mất mạng...

Đây mới là mấu chốt của câu chuyện.

Thiên Du đã bỏ mạng 3 năm trước, vậy mà bây giờ lại trở lại là một chàng trai khỏe mạnh ?

Tôi thoáng thấy run người.

_ Và Angie do quá đau khổ cũng bị xe ô tô đâm chết ... - Giọng nói của anh chua xót nghèn nghẹn.

Người tôi như bị ngấm vào nước lạnh vậy, nhào ra.

Phương Đan cũng mất mạng 3 năm trước rồi ?

_ Chuyện anh ta tai nạn mất tích 3 năm bây giờ đột nhiên trở lại là anh gạt em ?

_ Không hẳn, vì khoảng mấy năm trở lại đây anh đã bắt đầu nghi ngờ William còn sống. Vì có một người bạn ở Canada tình cờ chụp được hình ảnh của nó ở Toronto, và anh đã rất kinh ngạc. William không thể nhầm lẫn với người nào khác được, vì nó có đôi mắt màu cam rất lạ ... - Anh vẫn một mảng

trầm mặc, hồi tưởng. _ Và sau đó thì Phương Đan đột nhiên đến tìm anh, anh gần như đã muốn ngất đi khi gặp cô ấy... Vì đáng ra cô ấy phải ở dưới lòng đất mới đúng ...

_ Cô ấy nói cô ấy đã là Thiên Thần, và William cũng vậy ... Họ hiện đang làm nhiệm vụ ở đây, và cô ấy bị lạc mất William ...

_ Nhiệm vụ của anh ta ... chắc hẳn là có liên quan đến em ?

_ Anh nghĩ William sẽ giải thích rõ cho em về điều đó ... Anh không thể nào quên được Angie, và đã giúp cô ấy đi tìm William, đến khi bác của anh nhờ anh tiếp quản trường Thành Khiết, và thật may mắn gặp được em và William ..

_ Tại sao anh không hề ngạc nhiên khi gặp em và anh ta ?

_ Vì Angie đã biết trước em là người mà William sẽ gặp nên đã bảo anh đến Việt Nam ...

Những mảnh ghép lần trong thời gian hiện dần lên, và chúng tìm lại nhau, khít vào nhau thành một bức tranh đầy những uẩn khúc còn đang chờ người giải đáp ...

Mục đích của hắn ta là gì chứ ? Tại sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối như thế này ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chạy Trốn Liệu Có Là Cách Tốt ?

Những ngày cuối đông ...

Gió dường như lạnh hơn một chút, tư vị cũng có một chút chua xót ...

Có lẽ vì tâm trạng nên mọi thứ xung quanh cũng có cảm giác thay đổi theo ?

Trên đời, chẳng ai hoàn hảo, chẳng ai không một lần nói dối ...

A... Lời nói dối này liệu có cảm giác nhẹ nhàng như lông vũ bay trong gió, hay như không khí lọt thỏm vào phổi bình tĩnh hô hấp ?

Muốn khóc, cũng không thể khóc ...

Bây giờ, tôi cảm thấy khóc là một việc thật khó, tại vì tôi đã cười quá nhiều sao ?

Hay từ bao giờ, tôi đã thành một con búp bê vô tri vô giác, chỉ ngồi im trong tủ kính để người ta bốn cột đùa giỡn ?

...

Đến trường, như bao ngày.

Từng bước chân của tôi trên đường chậm hơn, đã bao lâu tôi không ngắm nhìn những điều xung quanh mình ?

Con đường trải nhựa, với những ngôi nhà nhỏ kế tiếp, kế tiếp nhau... Tựa như số phận, con đường dài mãi đến tận cùng của sự sống mỏng manh ...

Cũng như tình yêu, tưởng chừng như vĩnh cửu... Nhưng thực ra chỉ mỏng manh như bong bóng xà phòng thôi sao ?

Đột nhiên, những bước chậm của tôi dần nhanh hơn, nhanh hơn. Tôi chạy thực mạng đến trường, dù còn rất sớm ...

Tôi muốn xé toạc sự thật này...

Hắn phải nói cho tôi biết lý do ...

Tại sao lại làm thế với tôi ?

...

Lớp 10A1 ...

Những nụ cười xuất hiện trên gương mặt những cô cậu thiếu niên trẻ măng...

Từ khi nào, họ đã trở nên bình thường như vậy ?

Phải chăng là do tôi đã nhìn họ bằng ánh mắt kì thị ích kỉ, nên họ cũng dần méo mó trong mắt tôi ?

Tôi cứ ngẩn ngơ nhìn những người bạn đồng môn thân thuộc. Thanh Nghĩa tóc bạch kim đã được cậu ta nhuộm lại một màu đen nhánh đầy hiền lành, Thanh Tâm đã bỏ đi cái kiểu trang điểm đậm “kính dĩa” mọi ngày... Hương Lan mà nữ đã trở thành một thiếu nữ trong sáng xinh đẹp...

_ Này, cậu sao thế ? – Một bàn tay bỗng nhiên chạm lên vai tôi làm tôi thoáng giật mình.

_ A... lớp trưởng... Chào... buổi sáng ? – Tôi nở một nụ cười gượng gạo.

Nét mặt tự cao hàng ngày của Thanh Nhân đột nhiên tan đi đâu mất, đôi lông mày đen nhánh của cậu ta khẽ nhíu vào nhau :

_ Cậu lạ lắm, có chuyện gì rồi à ?

_ Không... không có gì đâu. Sao đột nhiên lớp trưởng đại nhân lại quan tâm đến tôi như vậy a ? – Tôi hỏi.

_ Hừ, ai mà thèm quan tâm tới cậu chứ, đừng có nghĩ vớ vẩn ! – Cậu ta hừ lạnh, gương mặt lại hắt lên như mọi khi.

_ Ngại sao ? – Tôi tỉnh nghịch châm chọc.

_ Cái con khi mốc ! – Cậu ta bực bội ***** rửa, rồi nhanh chóng bước về chỗ ngồi.

Tôi lắc đầu cười nhìn theo dáng đi nghênh ngang của Thanh Nhân, cũng vào chỗ ngồi cuối lớp của mình.

Bắt gặp ánh mắt của Phương Đan đang nhìn mình, tôi thoáng giật mình. Nghĩ tới chuyện cậu ấy “không phải người” tôi cũng cảm thấy hơi sợ một chút, một chút thôi...

Lâu nay tôi vẫn luôn ngưỡng mộ cậu ấy, vì Phương Đan xinh đẹp, lại giỏi giang...

Khi ở cạnh cậu ấy tôi luôn cảm thấy tự ti...

_ Stella... - Giọng nói trong trẻo cất lên vang bên tai tôi.

Tôi quay sang, có đôi chút ngại ngừng nói :

_ Sao vậy ?

_ Cậu... có chuyện gì sao ? – Phương Đan nhẹ giọng lo lắng hỏi.

_ Mình vẫn bình thường mà – Tôi làm ra vẻ “bình thường” như lời nói, mỉm cười.

_ Nói cho mình biết đi, không lẽ Ryan làm cậu buồn sao ? – Cậu ấy vẫn cố gắng hỏi khiến tôi không thể không thoái thác...

_ Ryan không làm gì mình cả, chỉ là mình cảm thấy tâm trạng không tốt thôi... - Tôi đưa mắt nhìn sang chỗ khác, né tránh ánh mắt đầy lo lắng quan tâm kia.

_ Vậy chúng ta đi xả stress, được không ? – Phương Đan vui vẻ đề nghị.

_ Xả stress ?

_ Đúng vậy, Chủ Nhật này mình muốn mời cậu đi uống cà phê cùng... được chứ ?

Cà phê sao ? ... Có lẽ tôi không nên từ chối cậu ấy...

_ Được, hẹn cậu vào Chủ Nhật – Tôi gật đầu.

_ Quán Last Time nhé !

Last Time ? Chẳng phải đó là chỗ của tên Tuấn Anh đó sao ?

Anh ta chắc chắn biết chuyện của Thiên Du, sao tôi không nhân cơ hội này để hỏi anh ta ?

Những tiết học trôi qua lững lờ trước mắt...

Hắn đang bị thương, nên nghỉ phép ở nhà... Không biết có sao không ?

...

Tôi muốn nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ đáng ghét ấy, muốn đánh hắn một trận thật đau, mắng **** và hỏi hắn liên tục ... Phải khiến hắn lung tung thừa nhận mọi chuyện ...

Có lẽ điều đó sẽ giúp tôi thoải mái hơn ...

Và đến nhà hắn là một cao kiến ngay lúc này, chỉ có cách này mà thôi.

Hít vào, thở ra. Tôi cố lấy sức mạnh và dũng khí hùng hực, bước nhanh tiến vào cửa nhà hắn.

“ Ding dong “

Trong lúc đợi hắn ra mở cửa, tôi đảo mắt nhìn xung quanh ngôi nhà tôi tàn quen thuộc. Cũng không thay đổi mấy, những rêu phong bám xanh mịn trên tường sờn sùi toát ra một mùi hoa cỏ thoảng qua cánh mũi ... Chúng dẫn lên cửa sổ đang mở toang, từng là phòng ngủ của tôi ...

“ Linh...linh...linh ... “ – Những tiếng kêu trong veo từ chiếc chuông gió lả lẩm trên cánh cửa sổ khiêu khích trí tò mò của tôi, khiến tôi cố gắng nhướn mình lên lắng nghe chúng ...

A... Tiếng chuông gió thật êm tai, vui thích làm sao ~ ♥

Cảm giác như gió đang hát, những tiếng linh linh leng keng trong trẻo như bài ca của mùa xuân... .

_ Cô đến đây làm gì ? – Một giọng nói như từ lúc nào truyền đến khiến tôi giật mình.

Thiên Du, hắn đứng ở cánh cổng, dáng vẻ vẫn tự do tự tại như ngày nào. Chỉ có điều trên vầng trán đã quán quanh một dải băng trắng. Nhưng đôi mắt kia, dường như những nét cười đã tan biến... . Thay vào đó là đôi môi mím chặt, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng như băng lãnh.

Tôi khẽ nuốt nước miếng sợ hãi trước bộ dạng ma quỷ trước mắt, không hiểu sao sự tự tin hùng hồn lúc này đã biến mất, thay vào đó tôi lại cúi mặt lí nhí :

_ Tôi đến thăm anh...không được sao ?

Hắn nhướn mày :

_ Cũng được, vào nhà đi !

...

Tôi đưa mắt nhìn căn nhà ngày nào, cũng không có gì thay đổi lắm, vẫn ngăn nắp và gọn gàng tinh tươm như vậy. Mà tôi cũng phát hiện được sự thú vị là Ryan không...gọn gàng bằng hắn ta.

Vì Ryan lúc nào cũng bận bịu công việc nên thời gian dọn dẹp hầu như không có. Tôi thấy vậy nên thỉnh thoảng cũng giúp anh dọn đồng giấy tờ bừa bãi mà anh quăng trên bàn hay giúp anh rửa chén, làm những điều mà khi ở cạnh Thiên Du tôi không bao giờ đụng tay tới.

Tại sao thế nhỉ ? Do hắn quá cưng chiều tôi sao ?

_ Tôi đẹp trai lắm hay sao mà cô cứ nhìn trân trân vậy ? – Hắn cất giọng, vẫn lãnh băng, đủ khiến tôi toát mồ hôi. (tự tin quá a Du ạ =)))

Bàn tay tôi rụt rè tiến đến tách trà định uống một ngụm. Nhưng thật nhanh, tay của hắn đã nhấc tách trà lên, bên môi vang lên giọng nói nam tính khan trầm :

_ Không được uống trà, để tôi lấy nước lọc cho mà uống. Nhìn mắt cô kia, thâm quầng hết cả, chắc là cái tên kia lại dồn cho cô một đồng cà phê có phải không ?

Hắn ... tuy ngoài giọng lạnh lùng như thế...Nhưng vẫn quan tâm ân cần ...

Cái tên này là đàn ông tiền mãn kinh à ? Sao tâm trạng thay đổi thất thường thế ?

Tôi quên bég luôn là phải tra hỏi hắn cái vụ kia ...

_ Không, không có đâu... Do có chút chuyện nên tôi thấy khó ngủ ... - Tôi ngập ngừng gọi chuyện.

_ Chuyện gì ? – Lẫn trong tiếng lách tách của nước chảy vào ly thủy tinh, giọng của hắn đều đều.

_ Tôi .... tôi ... - Quái, sao từ ngữ cứ mắc kẹt trong họng thế này ?!

Cứ nghĩ tới những sự thật kia ... những thứ ...

Hắn là Thiên Thần... không phải là người... Cái người đang ngồi trước mặt tôi đây.... Gần gũi làm sao nhưng cũng thật xa xôi quá ...

Hắn sẽ có đôi cánh như những Thiên Thần khác, và một ngày nào đó hắn...hắn sẽ giương đôi cánh bay vào không trung vô tận...

Những hình ảnh hiện lên trong tâm thức tôi, day dứt ngắt quãng...

Hốc mắt đột nhiên truyền đến một làn hơi ẩm lan tỏa, dần dần tỏa ra khắp mặt

_ Tôi...tôi... - Tôi ngược đôi mắt đầy nước lên nhìn hắn, không dám chớp mắt vì sợ những giọt nước mặn chát kia nặng trĩu rơi xuống...

Gương mặt lạnh lùng kia vẫn hiện diện trước mặt tôi, không vì nước mắt của tôi mà đổi sắc.

_ Cô... biết hết mọi chuyện rồi sao? - Hắn vẫn một mảng điềm nhiên trầm tĩnh.

Tôi chưa xót gật đầu.

Giọng nói lãnh băng của hắn truyền vào tai tôi, biến thành những cây kim châm nhẹ nhàng mà tàn nhẫn đâm vào tim, khiến tôi khẽ nhói lên...

_ Tại sao... không nói cho tôi biết sớm chứ? Tại sao anh không thể... tìm một cô gái khác ngoài tôi? Tại sao khiến cho tôi rơi bời thế này chứ? - Tôi nấc lên nghẹn ngào, đau đớn gặng hỏi hắn.

Đôi môi khô gợt lại cong lên một nụ cười nhàn nhạt sáo rỗng:

_ Tại sao? Tại vì tôi muốn trêu đùa cô một chút... Từ nhỏ tôi đã ghét cô rồi, không nhớ sao? Tôi đây chỉ là một Thiên Thần rồi hơi chán việc muốn tìm trò giải trí, muốn thử xem thái độ của cô như thế nào... Muốn làm cho cô yêu tôi, để rồi tàn nhẫn đá văng cô... Cho cô biết cái cảm giác đau khổ là như thế nào thôi. Stella ạ, cô còn ngây thơ lắm... - Thiên Du trào phúng thủ thi bên tai tôi, những ngón tay trêu đùa lướt trên gương mặt tôi vuốt ve mon trón.

Tên này?!

“Chát!” - Hệt như một cổ tức giận truyền đến khắp thân thể tôi, khiến nó nóng lên đầy lửa giận phun trào, bàn tay từ lúc nào đã bị lửa giận điều khiển, tìm đến gò má trắng mịn trước mặt mà giải tỏa, in lên đó năm ngón tay đỏ lựng.

_ *****, tôi chưa từng nói yêu anh! - Tôi phẫn nộ gằn giọng, nước mắt cũng trào xuống càng nhiều, nhiều đến nỗi lem nhem hết gương mặt của tôi từ lúc nào không hay.

_ Vậy a, tôi không tin... để tôi kiểm chứng một chút... - Hắn vẫn giọng nói ấy, nhưng pha thêm vào chút ái muội, thân thể cao lớn áp sát tôi vào tường.

_ Tránh ra! - Tôi hét lên, trừng to mắt nhìn hắn.

_ Cô nghĩ tôi dễ dàng buông tha cô sao? - Gương mặt Thiên Du càng ngày càng tiến gần khiến nhịp tim tôi hỗn loạn.

_ Nếu như anh không tránh ra... tôi.. tôi sẽ...

_ Sẽ làm sao hả? - Hắn gằn giọng.

_ Phương Đan sẽ hiểu là...a..um! - Đôi môi run rẩy của tôi bất ngờ bị cánh môi quyến rũ nóng bỏng kia nhanh chóng phủ lên, hắn tham lam nuốt trọn khiến tôi khó khăn hít thở...

Cả người tôi xụi lơ đi, bị cái sức nóng từ người hắn đốt cho tan chảy ra...

Nụ hôn của hắn lúc nào cũng thô bạo mãnh liệt, không ngừng lan tỏa trong vòm họng...

Bàn tay của tôi vẫn còn chút lý trí, tìm đến ngực hắn cố gắng đánh thật mạnh nhưng lại bị hắn mạnh mẽ ôm lấy.

_ Ừm...tránh...ra... - Khi môi hắn rời ra một chút, chỉ còn nhẹ nhàng bao phủ lấy môi dưới... Tôi run rẩy cầu xin...

Vòng tay của Thiên Du kia rất chặt, khiến tôi không thể nào cử động được.

Hắn thở hổn hển y hệt tôi, những ngón tay đang bị ép vào ngực hắn cảm nhận được nhịp đập rối loạn từ lồng ngực rộng rãi kia.

_ Cầm cô nhắc tới cô ta trước mặt tôi nữa - Hắn nhấn giọng lạnh lùng cảnh cáo.

_ Hừ, anh cũng đùa giỡn với cô ấy?

_...

_ Vậy tôi nói là đúng ? – Tôi nhếch môi cười nhạt...

_ Nó không như cô nghĩ đâu ... - Hấn lãnh đạm nói.

_ Công nhận anh đúng là một tiến sĩ hóa học có tương lai đó, nhưng tôi nghĩ anh nên học ngành diễn xuất rồi trở thành một tài tử nổi tiếng ở Broadway [1] hoặc Hollywood [2] thì hay hơn – Tôi trào phúng nói, trên môi vẫn một nụ cười khinh bỉ... A tôi quên mất, chẳng phải đáng ra anh đã không còn là con người nữa rồi sao ? -

_ Cảm ơn đã có lời khen cho vai diễn của tôi

Tôi trừng lớn mắt.

_ Sao ? Cô có phải là nuôi tiếc không muốn kết thúc màn kịch này ?

_ Anh... - Nghiến chặt răng, bàn tay tôi nắm lại thành nắm đấm

_ Nếu không có chuyện gì nữa, mời cô về cho ... Tôi còn đang bận chút việc – Hấn rời ra khỏi người tôi, tiến đến cửa.

Tôi bước hục hặc ra khỏi cửa, bên môi lẩm bẩm vút lại một câu đủ cho hấn nghe thấy :

_ Anh đúng là không xứng làm Thiên Thần ...

...

Thiên Du, anh là tên *****.

Đây là cảm giác hụt hẫng sao ? Vì sao nó lại chua xót như thế này ?

Tất cả... thực sự đều là như vậy sao ?

Hay là do tôi đã quá hy vọng hão huyền ? Không!

Bước chạy của tôi tưởng chừng như nhanh đến nỗi không bao giờ chịu dừng lại, sai chân của tôi nặng nề trải trên đường lộ trải nhựa.

Trời đã tối, ngoài đường xe cộ qua lại đầy nhộn nhịp, tiếng còi xe lọt vào tai tôi biến thành tiếng gào thét trong lòng... Còn mắt thì mờ đi theo những ánh đèn đủ sắc...

Đèn xe ô tô rơi vào mắt tôi chói lòa, khiến nó như mù mịt đi ... Chỉ còn phủ một màn sương trắng...

Bước chân của tôi dường như chậm dần, sững sờ trước bánh ô tô lớn đang lao vút tới...

Xe cộ qua lại vùn vụt tạo ra những đợt gió chớp nhoáng vụt qua thân thể, bỗng chốc khiến cả người tôi nhẹ tênh...

Ô tô vẫn lao tới như một ngọn gió ngông cuồng, không thể kìm hãm...

Gió vẫn thét gào...

Không khí như ngưng đọng trong khoảnh khắc ấy...

Bàn chân như bị chôn chặt dưới đất, tựa hồ như vĩnh viễn không dịch chuyển nữa...

A... Tôi không muốn chết...

Chưa xót nhắm mắt lại, khi ý chí sống còn kéo tôi ra khỏi sự ngây ngốc thì đã quá muộn...

Bánh xe ô tô lớn thật gần rồi, gần rồi...

...

Bỗng nhiên cả thân thể đón lấy một mảnh ám áp vòng quanh...

Êm quá...

Và thần trí tôi tắt lịm... không còn sức để tiếp tục do dự với cái chết...

Bên tai động lại những tiếng thét gào, và sự ồn ào hỗn loạn của thành phố...

Chỉ biết rằng, có thể tôi đã chết. Nhưng sao lại nhẹ nhàng thế này ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chỉ Còn 6 Ngày Nữa

Mùi ête xông lên mũi, dây dưa.

Khó chịu thật.

Cảm giác được toàn thân ê ẩm, không tài nào nhúc nhích nổi. Tôi lười biếng nhếch mí, chỉ thấy một màn sương mờ mờ phủ trên mắt. Một màu trắng toát.

A... Tôi đang ở Thiên Đường hay Địa Ngục đây ?

Một cơn đau truyền đến trên cánh tay, khiến tôi khẽ run lên mà giật mình mở mắt.

_ A ... - Tôi không ngăn được tiếng rên.

Hình như có tiếng bước chân, tiếng lạch cách va chạm ...

_ Em tỉnh rồi sao ? - Bên tai, vang lên giọng nói trong trẻo của phụ nữ.

Tôi từ từ mở hai đôi mắt mơ hồ nhìn khung cảnh, a ...

_ Tôi đang ... ở đâu đây ? - Nhìn cảnh vật trắng toát lạ lẫm, tôi ngây ngốc tự hỏi. _ A...

_ Em đang ở bệnh viện, chịu đau một chút... Chị sẽ thay bình nước biển ... - Những tiếng lạch cách lại vang lên khiến tôi phải quay lại nhìn.

_ Bệnh viện ?

Trước mặt tôi là một cô y tá mặc váy trắng, trông có vẻ trẻ tuổi...

Vậy là tôi chưa chết ?

_ Đúng vậy, em thật may mắn ... Bị xe đâm sát như vậy mà vẫn còn sống sót như thế này. Chỉ là em do quá sốc mà ngất đi thôi ... - Chị y tá vừa treo bình nước biển mới lên móc, vừa nói.

_ Ai ... đã đưa em vào đây ? - Giọng của tôi yếu ớt, tôi cảm nhận được cổ họng của mình đang khô khốc.

_ Mọi người ở hiện trường đấy, họ có gửi lời hỏi thăm cho em ...

_ Ngoài họ ra ... không còn ai nữa sao ?

Tôi nghĩ tới hân ...

_ Không, nhưng mà có một chàng trai đang đợi em ở ngoài ... Cậu ta mặc đồng phục giống của em đấy ... - Chị y tá chỉ tay ra ngoài cửa.

Thiên Du sao ?

Tôi rướn mình cố gắng nhìn ra ngoài khe cửa hơi hé ra... Và chiếc cửa cũng từ từ mở ra, kèm theo tiếng giày bước trên sàn đá hoa cương ...

_ Thanh Nhân ? - Tôi thoáng ngạc nhiên, nhưng thú thực cũng có chút hụt hẫng.

Cậu ta từ từ tiến lại, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta như vậy ...

Ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ hắt vào căn phòng trắng toát đầy buồn bã, Thanh Nhân bước lại gần tôi bằng những bước thật chậm. Dưới ánh sáng trắng đầy hào quang thanh nhã ấy, cậu ta trong bộ đồng phục nghiêm chỉnh hơn mọi ngày, làn da màu bánh mật sáng lên ẩn hiện dưới cổ áo không chút nếp nhăn... Chỉ có điều, gương mặt lại buồn, mà trông thật khó coi a....

_ Lần đầu tiên tôi thấy cậu đẹp trai thật sự a ... - Tôi không nhận được bèn cất tiếng khen, kèm một nụ cười.

Chẳng mấy chốc cậu ta đã ngồi bên giường bệnh, nhăn nhó trách móc :

_ Cậu làm cái quái gì mà để bị tai nạn thế hả ?

Tôi ngây ngốc nhìn cậu ta một chút, rồi cười trừ :

_ Có gì đâu, chỉ là do bất cẩn thôi mà. Cậu xem, tôi đang khỏe mạnh như thế này còn gì ? – Tôi vỗ ngực.

_ Đồ ngốc ! Cậu có biết cả lớp lo cho cậu lắm không ? – Thanh Nhân bặm môi, cốc một cái nhẹ lên trán tôi khiến tôi ôm đầu vò đầu.

_ Aaaaa... Cậu có cần thô bạo vậy không hả ?

_ Hừ, có đau mới biết chừa chứ

....

Buổi chiều, tôi vác cái thân xác ê ẩm này ra khỏi bệnh viện, tất nhiên là cùng tên Thanh Nhân.

Cảm ơn Chúa vì tôi vẫn còn sống dưới bánh của cái ô tô lớn đó.

Đây không phải lần đầu tiên mà tôi bị tai nạn. Lúc nhỏ, hình như là khoảng 5 tuổi, tôi bị một chiếc xe đạp đâm phải, và té gãy chân.

Tôi nhớ như in cảm giác khi bị ngã xuống đường nhựa, thực sự là rất đau đớn.

Đầu của tôi bị va đập mạnh, và lúc đó nó nhức nhối kinh khủng, nhớ lại điều đó làm tôi thoáng rung mình.

Nhưng cảm giác lần này thì khác, trước khi ngất đi, tôi lại cảm thấy không hề đau nhức, ngược lại còn cảm thấy cả thân thể như được ngã vào một bề mặt mềm mại ấm áp.

Liệu xúc giác của tôi có vấn đề hay do tôi hoang tưởng đây ?

Đẹp đi, tôi chẳng muốn suy nghĩ gì nữa.

...

Đứng trước căn hộ nhà Ryan, tôi không vào vội mà đứng trước cửa kính chỉnh sửa trang phục, kiểm tra xem trên người có vết xây xước nào không. Nếu Ryan biết được chắc anh ấy sẽ " giáo huấn" tôi cả đêm mất.

Qua lớp kính mờ ảo nhìn vào trong nhà, tôi nhìn thấy bóng anh đang đứng cạnh chiếc sofa đỏ trong phòng khách, hình như đang nghe điện thoại.

Tôi chạm tay nắm cửa định mở cửa bước vào, thì bị tiếng nói của anh làm cho bất ngờ mà khựng lại :

_ Thiên Du, em nói còn 6 ngày nữa nghĩa là sao ? - Qua khe cửa nhỏ, Ryan tay cầm điện thoại, gương mặt anh tuần đầy lo lắng.

6 ngày ? 6 ngày là sao ?

Tôi núp ngoài cửa, chỉ dám mở hờ cửa để nghe lén. Nhưng tiếng Ryan thì nghe được đầy, còn tiếng trong điện thoại thì tôi gắng nghe thế nào cũng không được.

_ Không thể nào, đáng ra thời gian của em ... phải nhiều lắm cơ mà ? Tại sao chỉ có 30 ngày ? Rõ ràng Phương Đan nói ... - Giọng nói của Ryan ngày càng sốt sắng.

Ryan đang nói chuyện với Thiên Du ?

Cả người tôi dường như cứng dần theo từng câu mà Ryan nói ...

_ Em thích ... Stella đúng không ?

Tim tôi... đập mạnh một nhịp khiến tôi rối bời cả đầu óc, thẫn ra dựa vào cạnh cửa.

Thiên Du ... có 6 ngày nữa là sao chứ ? Còn cả " thích Stella" ?

Không lẽ họ còn chuyện gì nữa muốn giấu tôi sao ?

Tôi cảm thấy choáng váng đầu óc ...

_ 6 ngày nữa là sao hả ? - Tôi đẩy cửa bước vào, một giọng lạnh nhạt bất cần.

Ryan bị tiếng nói bất ngờ của tôi làm cho giật mình, rồi anh tắt điện thoại, từ từ quay lưng lại.

_ Em về khi nào vậy Stella ? - Anh tươi cười như không có chuyện gì, nhưng nụ cười cứng đờ của anh làm sao qua mắt được tôi chứ ?

_ Hai người nói 6 ngày nữa là cái gì hả ? Lại còn "thích Stella" là sao ? - Tôi gần như hét lên, cả đầu óc bắt giác trống rỗng.

_ Em nói gì anh không hiểu ? - Ryan nhú mồm, tiến lại gần tôi.

_ Các người đã quen sống dối trá từ khi nào vậy ? - Tôi vẫn một mực lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

Ryan đứng trước mặt tôi, cả thân thể cứng đờ, nụ cười tắt ngấm.

Rồi anh đẩy gọng kính, âm trầm nói :

_ Thiên Du ... chỉ còn 6 ngày nữa là ... - Giọng anh ngắt quãng đầy chua xót.

_ 6 ngày nữa làm sao hả ?!

_ 6 ngày nữa, Thiên Du bắt buộc phải trở về làm Thiên Thần ...Sức mạnh của cậu ấy chỉ có thể giúp cậu ấy ở trong thân xác đó 30 ngày thôi, và hôm nay là ngày thứ 24 rồi ...

Ngày thứ 24 ?

Mắt tôi như phủ lên những hạt tuyết ngày ấy, nhưng lại bỏng rất đau đớn.

_ Đây ...là một trò đùa... đúng không ? Trên đời này làm gì có cái gì gọi là "Thiên Thần" chứ ? Các người ...đang đùa đúng không ? - Tôi như ngây ra, nắm lấy hai vai của Ryan.

Anh quay mặt, mím môi trầm mặc.

_ Là mơ ? Đúng không ? Là một giấc mơ thôi đúng không ? Hấn ... chỉ là một con người bình thường, không có Thiên Thần... làm gì có Thiên Thần chứ ? Ryan à, hãy gọi em dậy đi ... - Đôi môi tôi bắt giác mỉm cười nhìn anh đầy cầu xin, mắt ướt đầm lệ...

Tôi ... không tin ...không tin mà !

_ Stella ... - Anh vuốt ve gò má tôi, thì thầm gọi tên tôi đầy ghen ngào. Đôi mắt anh đong đầy buồn bã như hồ thu mùa đông ...

Một cơn đau ập tới đầu tôi một cách bất ngờ, đầu óc tôi choáng váng, đôi chân cứ thế mà nhũn ra, mắt lại mờ đi không chú ý ...

A ...

_ Stella ! - Bên tai, thoáng nghe thấy tiếng hét của anh ...

Mọi thứ chìm vào bóng đêm tĩnh mịch buồn thảm..

...

Một thế giới màu đen, nhưng lại có mùi máu, lạnh tanh.

A...đây là đâu ?

Trước mắt dần hiện ra một căn phòng quen thuộc, một màu trắng tinh khôi, nhưng thực buồn làm sao.

Tôi bước vào căn phòng từng là phòng ngủ của mình, một cách chậm rãi ngồi lên chiếc giường đệm trắng ngà màu nhàn nhum ...

Từ đâu, bỗng nhiên là tả rơi xuống vài chiếc lông vũ trắng xinh , êm mượt như tơ ...

Lông vũ, phảng phất mùi hoa cỏ ... Như mùi trên cổ áo hấn, đầy nhẹ nhàng tinh tế.

Gió thổi nhẹ vào căn phòng, khiến lông vũ bay tứ tung..

Phía sau, cảm giác được một cổ ấm áp lạ thường, khiến tôi giật mình mà quay lưng lại..

Ánh sáng lấp lánh chói lọi khiến tôi chói mắt, nhưng thứ ánh sáng đó lại phát ra những hơi ấm, dịu dàng bao phủ lấy tôi.

Khoảnh khắc đầy những diệu kì, trên bề cửa sổ, cũng là một màu trắng, nhưng lại đặc biệt kì dị khiến người ta không muốn rời mắt.

Đôi cánh to lớn phủ đầy nắng sớm, vương lại vài giọt sương đông, khiến nó càng thêm phần xinh đẹp quý dị...

Nhưng nhìn xem, từ trong đôi cánh lại phát ra những tia sáng nho nhỏ...

Chạm vào chắc sẽ rất ấm và êm a...

Chiếc cánh càng ngày càng to ra trên tấm lưng trắng nõn, bờ vai rộng lộ ra một ít xương đầy cứng cáp...

Mái tóc nâu đen xen những hạt nắng nhỏ, khiến chúng lại đặc biệt hơn phần a...

Và đôi cánh đột nhiên lay động...rồi vỗ nhẹ ... nhẹ ... mạnh dần...

Ánh sáng ngày càng khiến tôi lóa đi ...

Lông vũ bay tấp vào mặt...

Đôi cánh xinh đẹp vỗ nhẹ nhàng nhưng thật khỏe khoắn, dần dần mang cả thân người cao lớn kia hòa mình vào không trung vô tận ngoài cửa sổ ....

Xa dần ...xa dần ...

Bỏ lại những chiếc lông vũ vô tri ... dần rơi xuống bất lực ...

...

A!

Thì ra, chỉ là một giấc mơ.

Vẫn là một giấc mơ kì cục như những ngày qua, nhưng sao lần này...

Tìm đột nhiên nhói đau, nhịp đập đau đớn như mỗi lần đôi cánh ấy vỗ trên bầu trời xanh mượt yên bình.

Yên bình, nhưng thật ... đau quá...

Tỉnh dậy, tôi đã nằm trên giường từ lúc nào. Trên bàn tròn trong phòng vẫn một chiếc bình hoa hồng trắng như mọi ngày...Nhưng hoa đã héo tàn ...

Tàn phai ... như lòng tin bị dối trá lu mờ ... Tàn nhẫn ...

Trên bàn ngoài bình hoa còn có thêm một khay thức ăn, và tờ giấy của Ryan :

" Anh có việc phải ra ngoài, cố mà ăn hết nhé. Buổi tối anh sẽ nói chuyện với em "

Ryan

Tôi đứng trước gương chải tóc, lơ đãng chạm tay lên chiếc kẹp tóc lấp lánh kia...

Hình ảnh của hắn lại hiện về trong đầu, đầy áp như những tấm hình cũ cất kỹ trong kí ức ...

Đôi mắt hổ phách đầy mạnh mẽ nhưng cũng thật dịu dàng gần gũi...

Làn da trắng như sứ của hắn...

Mái tóc nâu đen lấy nắng dịu dàng của trời đông...

Thân hình mảnh dẻ, nhưng thực rắn chắc ...

Nụ cười, như vệt nắng bình minh...

A... Từ khi nào, hắn đã khắc sâu vào tâm trí tôi như vậy ?

" Em thích Stella...đúng không ? "

Câu nói của Ryan lúc chiều đột nhiên trở về ập vào tai, khiến gương mặt tôi bắt gặp đỏ lên trong gương... A...

Cảm giác này, thật khác nha ...

" Ding dong ... " - Tiếng chuông đột nhiên vọng vào khiến tôi giật mình, vội vàng ra khỏi phòng.

_ Tôi đến đây ... - Tiếng chuông cứ vang lên vài lần khiến bước chân tôi nhanh hơn.

...

_ " Cạch " .... A chào ... - Trước cửa , lại là một gương mặt mà tôi không hề ngờ tới.

Nụ cười ngoác đến mang tai, đầy kiêu ngạo.

_ Lốp trường ? - Tôi thất kinh, mắt mở to nhìn cái kẻ ngông cuồng kia.

_ Aha... Thì ra cậu ở đây a.... - Cậu ta cười một cách gian xảo, nhìn tôi đầy ma mãnh.

_ Aaaaaa xin cậu đừng nói cho ai biết mà ... - Tôi méo mặt la to cầu xin cậu ta.

Nếu có ai biết tôi đang sống cùng hiệu trưởng chắc tôi sẽ chết mất !

_ Xì, thầy Nam nói với tôi lâu rồi ... Đùa cậu tí thôi

_ Phù ... làm tôi sợ chết đi được ... - Tôi thờ phào nhẹ nhõm _ Cậu đến đây làm gì ?

_ Thăm không được sao ? - Cậu ta lại nhún nhó, làm giọng đáng sợ. _ Với lại tôi muốn cậu đi với tôi một chút ...

_ Đi đâu ?

_ Ra ngoài chứ đi đâu. Nếu mà cậu không đi thì tôi sẽ tung tin cậu ở chung với thầy Thiên Nam ra khắp trường a...

...

Thế đấy, kinh khủng như thế đấy.

Huhu, tôi không thoát khỏi tay của tên ma vương này mà !

Chúng tôi cùng nhau đi trên phố, và cậu ta dẫn tôi đến chỗ nào thì tôi cũng không quan tâm.

Vì tôi chẳng còn đầu óc đâu mà suy nghĩ ba cái chuyện đó nữa rồi.

_ Cười lên coi, cái mặt cậu làm tôi phát nôn - Cậu ta cứ hai ba bước lại ca " bài ca con cá " này này.

_ Rốt cục là chúng ta đang đi đâu ? - Tôi ngây ngốc ngược lên hỏi.

_ Đi rồi biết.

Len lỏi qua những con phố nhộn nhịp, đi đến khi tôi mỏi chân cậu ta vẫn chưa tha... Trời ạ.

Và rồi chúng tôi mò đến một quán cafe trong hẻm, cái biển đèn neon ở ngoài đã khá cũ, mập mờ mấy chữ ...

Angel's cafe

...

Trong quán, thực dễ thương a...

Những chiếc đèn giấy đủ màu sắc trên trần, thay nhau chiếu sáng, khiến cho khắp gian phòng nhỏ trở nên vui vẻ ấm áp.

Những chiếc bàn nhỏ bằng gỗ cũng đã sờn phai, nhưng lại tạo cảm giác bình dị gần gũi, không chút xa hoa... Đồ vật đều cũ, nhưng xinh xắn đáng yêu ...
Khiến người ta thích thú...

Thật khác với cái tên ...

Trong đây không hề có ai cả...

Theo chân cậu ta, dẫn đến một căn phòng sâu trong quán...

Đến trước cửa căn phòng ấy, Thanh Nhân bất ngờ quay lại, nheo mắt :

_ Hãy chắc với tôi rằng cậu không bị bệnh tim

Tôi gạt đầu chắc chắn.

Chiếc cửa gỗ trắng ngà từ từ mở ra...Bên trong tối om...

Thanh Nhân đứng bên cửa, ngoắc tay mời tôi bước vào...

Tôi đi qua hần, chậm rãi bước vào, cảm giác cũng có đôi chút sợ hãi a...

Một...hai ...ba ...

" Tách "

_ HAPPY BIRTHDAY STELLA !!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ác Mộng Của Những Giấc Mơ

A...

Trước mắt là những bông giấy nhiều màu sắc, thật nhiều người ...

Những gương mặt quen thuộc...

_ Mọi người .... - Mất 10 giây để ổn định lại, tôi ngo ngác.

_ Chúc mừng sinh nhật cậu - Mọi người đồng thanh.

" Mọi người " ? Đó là lớp 10A1 của tôi..

Sao lại như thế này ?

Khi tôi còn đang ngây ngốc chưa hiểu ra sự việc, thì một bàn tay to ấm đặt lên vai tôi, kèm theo giọng nói thản nhiên :

_ Đừng nói với tôi là cậu không nhớ ngày sinh nhật của mình nhé ? Hôm nay là Giáng Sinh... Sinh nhật cậu vào ngày Giáng Sinh mà cậu cũng không nhớ ? - Thanh Nhân nhủ mảy.

_ Hả ? - Tôi há hốc mồm nhìn cậu ta. _ Hôm nay là sinh nhật tôi á ?

_ Cậu có muốn ăn đám không ? - Cậu ta giờ nắm đám lên bực bội nói.

Xung quanh rộ lên tiếng cười khúc khích, thật trong trẻo.

Lúc này tôi mới định thần mà quan sát xung quanh, cả lớp mọi người đều tụ tập ở đây. Có bánh kem, nến, hoa giấy, quà ... Thật nhiều màu sắc xinh đẹp.

Một cổ cảm động lan tràn khắp người tôi, khiến tôi khẽ run rẩy rung rung.

_ C...cảm ơn các cậu ... Minh thật sự rất bất ngờ...và hạnh phúc... - Tôi nghẹn ngào mỉm cười.

_ Thực ra bọn mình rất muốn xin lỗi cậu, 1 tháng qua đã làm nhiều việc khiến cậu phiền lòng, rất may là cậu không rời khỏi lớp... Nếu không thì bọn mình áy náy lắm..Thực sự là bọn mình không muốn làm như vậy ... - Cô bạn tóc đuôi gà với gương mặt lạnh lùng -Thanh Tâm, lên tiếng.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng nói của cô ấy, quả thực rất nhỏ nhẹ đáng yêu a.

_ Không không, mình mới phải xin lỗi, mình cũng từng rất ghét các cậu...- Tôi vội nói vào.

_ Đủ rồi, có gì nói sau... Bây giờ làm sinh nhật trước đã - Thanh Nhân bước đến chiếc bàn đầy quà và bánh.

Tôi cảm nhận được những ánh mắt ấm áp và trìu mến của tất cả các bạn trong lớp, khác hẳn với những ngày đầu khi tôi vừa vào lớp.

Thực hạnh phúc.

Chúng tôi đều ngồi vào bàn, và trước mắt tôi là chiếc bánh kem chocolate cắm 16 cái nến.

Phải, hôm nay tôi sẽ chính thức bước sang tuổi 16.

Tôi dần lãng quên sinh nhật của mình... Vì rất lâu rồi tôi không tổ chức sinh nhật...

Mọi người bắt đầu cất vang tiếng hát, bài hát "Happy Birthday" ngân vang trong căn phòng nhỏ ấm áp ngon nết, và còn ấm áp bởi trái tim của những người bạn mà tôi đã dần yêu quý trong lòng.

Thực ấm áp.

_ Mau thổi nến đi ! - Khi bài hát kết thúc, mọi người thúc giục tôi.

Hai mắt tôi trong veo nhìn vào những chiếc nến ánh vàng, chúng khiến mắt tôi lòa đi vì hạnh phúc.

_ Phù !

Và 3 điều ước ngày sinh nhật.

Đôi mi tôi khép nhẹ, thầm nghĩ 3 điều ước ...

Lúc tôi còn rất nhỏ, tôi ước có đồ chơi mới, học giỏi hay một điều ước ngớ ngẩn nào đó của trẻ con mà tôi nghĩ ra được...

Tôi ước gì bây giờ nhỉ ?

Khi tôi vừa nhắm mắt... Hình ảnh đó...

Hình ảnh chiếc cánh thiên thần trắng toát vô nhẹ trong gió...

Hình ảnh về đôi mắt hồ phách trong veo, đầy mạnh mẽ...

" 6 ngày nữa, Thiên Du sẽ trở về Thiên Đường"

A...

Tôi vội mở mắt, thì tự lúc nào hai mắt đã cay cay đầm lệ...

Tại sao ? Tại sao hình ảnh đó lại khiến cho tôi đau khổ sợ hãi như thế chứ ?

_ Cậu làm sao vậy Stella ? - Mọi người lo lắng hỏi khiến tôi thoáng giật mình thoát khỏi những hình ảnh kia...

_ Không...không sao ... Chỉ là mình quá cảm động thôi - Tôi vội dụi mắt, gượng cười cho các cậu ấy yên lòng.

_ Cậu đã ước gì vậy ? - An An - Cô bạn xinh xắn với giọng nói trong veo cất tiếng vui vẻ hỏi.

_ Mình ước ... ước - Tôi ngập ngừng bối rối, vì lúc này tôi chưa kịp ước gì cả.

Đột nhiên, hình ảnh đôi cánh thiên thần kia lại hiện lên trong đầu, khiến tôi lơ đãng nói :

_ Mình ước ... Trên đời này đừng có Thiên Thần...

Tất cả đều đồng loạt im lặng, khó hiểu nhìn tôi, rồi An An nghiêng đầu thắc mắc :

_ Tại sao ? Chẳng phải Thiên Thần mang đến hạnh phúc cho con người sao ?

Tôi mỉm cười nhẹ, nghĩ đến tên Thiên Du... lại bâng quơ nói mà không suy nghĩ :

_ Vì Thiên Thần luôn tỏ ra hoàn hảo trong mắt người khác, chẳng phải như vậy rất giả tạo sao ? Nếu như trên đời này toàn là Thiên Thần, toàn là những con người hoàn mỹ thì sẽ như thế nào ? Chắc hẳn sẽ rất vô vị ... Mình dám cá với các cậu là Thiên Đường chắc hẳn sẽ rất chán ... Họ mang đến hạnh phúc cho người khác, nhưng họ có hạnh phúc không ?

" Họ mang đến hạnh phúc cho người khác, nhưng họ có hạnh phúc không ? "

_ Hihi, cậu vui tính thật đó Stella ... - Mọi người đều khúc khích cười.

...

Buổi tiệc sinh nhật của tôi diễn ra với những nụ cười và kết thúc cực kì tốt đẹp. Tôi tạm gác lại những u sầu mấy ngày qua mà hòa đồng cùng vui vẻ với những người bạn tưởng chừng không bao giờ có thể trở thành bạn mà giờ đây lại thân thiết như thế này...

Tôi chắc chắn sẽ nhớ mãi ngày hôm nay...

Trên tay ôm đồng quà mà các bạn dồn cho, tôi khổ sở chấp chững bước đi làm sao cho chúng không rơi xuống, nhưng thực khó khăn a...

" Bộp... " - Một chiếc hộp quà rơi xuống đất khiến tôi phải đứng lại, định cúi xuống nhặt thì một cánh tay khác nhanh chóng nhắc hộp quà lên.

_ Để tôi cầm cho - Thanh Nhân giật lấy đồng quà trên tay tôi.

_ Ồ, cảm ơn - Tôi nói.

Chúng tôi sắp xếp lại những món quà, mau chóng rời khỏi quán Angel để tôi kịp về nhà sớm.

Khi ra đến cửa thì bất gặp 2 người bạn quen thuộc đã đứng đợi ở đó từ lúc nào.

_ Ủa hai cậu ... Chưa về sao ? - Tôi ngạc nhiên nhìn Thanh Tâm và Thanh Nghĩa.

Tôi đã từng rất sợ ánh mắt của bọn họ, nó khiến tôi sồn gai ốc.

Nhưng giờ cô gái xinh đẹp Thanh Tâm đã trở nên dịu dàng. Còn Thanh Nghĩa tuy vẫn lạnh lùng nhưng thái độ cũng đã trở nên cải thiện hơn lúc trước, chỉ có điều là cậu ta hơi ít nói.

_ Chúng tôi đang đợi cậu - Thanh Tâm nhìn tôi mỉm cười nói.

Để tiện nói chuyện, chúng tôi quyết định trở vào trong quán ngồi. Và hội bàn tròn giữa 2 nam 2 nữ bắt đầu với những ánh mắt chăm chăm của 3 người bọn họ.

Ặc, sao tôi thấy bất an thế này ?

_ Các...các cậu có gì mau nói đi - Tôi nhẹ giọng.

Thanh Nhân nhấp một ngụm cafe nhỏ, rồi điềm đàm mở lời :

_ Thực ra... có lẽ đã đến lúc cậu nên biết chuyện này ...

_ Chuyện gì ?

Thanh Nhân, Thanh Tâm và Thanh Nghĩa đưa mắt nhìn nhau, rồi Thanh Tâm chậm rãi nói :

_ Chắc cậu .. cũng đã biết Trần Thiên Du lớp 12A1 ... Hay nói cách khác là bảo mẫu của cậu ... Là Thiên Thần ?

Nhắc đến cái tên đó ... Tim tôi lại đập mạnh một nhịp...

Họ cũng biết hấn ta sao ?

_ Đúng vậy ... - Tôi nói.

_ Cậu đã từng nghe qua " Tứ Thanh Thiên Thần" chưa ? - Thanh Tâm tiếp tục.

Cụm từ này ... Hình như bọn người vô lại đó có nhắc đến.

Tôi theo phản xạ gật đầu.

_ Chúng tôi...chính là " Tứ Thanh Thiên Thần" ... - Thanh Nghĩa im lặng bấy lâu giờ lại cất tiếng lãnh đạm.

HẢ????

Bọn...bọn họ cũng là Thiên Thần ?!

Từ ...Thanh ?

Thanh Nhân, Thanh Tâm, Thanh Nghĩa...

Thì ra ...

Tôi tròn to mắt, kinh ngạc nhìn một lượt :

_ Các cậu...là Thiên Thần ?!

Bọn họ đồng loạt gật đầu.

_ Xin lỗi vì không nói cho cậu biết sớm... - Thanh Tâm áy náy nói.

_ Không ...không ... Chuyện đó mình biết các cậu cũng khó nói mà ...

Thanh Nhân chen vào :

_ Ngoài chuyện đó ra... cậu nên biết một chuyện này... - Cậu ta ngập ngừng.

Tôi cố gắng tập trung lắng nghe...

_ Thiên Du ... 6 ngày nữa phải trở về Thiên Đường ...

Tìm tôi nhói lên ...A...

_ Tôi...tôi biết mà ... - Đôi môi tôi run rẩy, những ngón tay xiết chặt lấy tách trà trên tay.

_ Nhưng mà ... cậu ta hình như không muốn ... Và có một sự rắc rối ở đây - Thanh Nhân tiếp tục một mảng điềm đạm e ngại.

_ Tại sao ?

Lại một mảng im lặng phủ lên bốn người chúng tôi.

_ Vì... hiện tại cậu ấy không có đôi cánh ... Cậu ấy không thể tự mình trở về được...

Hình ảnh đôi cánh trong giấc mơ hiện lên trong đầu tôi.

Thanh Tâm tiếp lời :

_ Chiếc kẹp tóc của cậu ... Chính là một phần đôi cánh của anh ấy ...

Hả ?

Những ngón tay của tôi như bị điện giật, bất giác sờ lên trên tóc.

_ Nhưng...tại sao.... - Tôi khó hiểu không nói nên lời.

_ Vì anh ấy không muốn lấy lại nó từ cậu .... Anh ấy sợ không ở bên cạnh cậu thì cậu sẽ gặp nguy hiểm nên đã đưa nó cho cậu ... - Cô bạn nhẹ nhàng nói.

Sợ tôi gặp nguy hiểm ?

Hắn...

_ Vậy ...nếu không có đôi cánh...và không thể trở về...Thì anh ta sẽ làm sao ? - Tôi run run nói.

Lại những ánh mắt e ngại nhìn nhau, im lặng.

_ Sức mạnh từ chiếc cánh của Thiên Du có thể giúp cậu ta hồi phục lại cơ thể của chính mình trong lòng đất một cách nguyên vẹn. Nhưng nó chỉ có tác dụng trong 30 ngày mà thôi...Nếu như quá 30 ngày mà cậu ta không ra khỏi thân xác đó thì ... - Thanh Nghĩa bình tĩnh mở miệng.

_ Thì sao ?

_ Thì... theo quy luật tự nhiên...Cơ thể của cậu ta sẽ tự động thối rữa như mọi cái xác khác...Nhưng điều quan trọng ở đây là ...

Thối rữa ?

Tôi run lên, khóe mi lại nóng lên đọng lại vài giọt sương.

_ Thì sao chứ ? Cậu mau nói đi ! - Tôi bắt đầu không giữ được bình tĩnh mà gào lên.

_ Nếu như...cậu ta không ra khỏi cái thân xác đó ... Thì linh hồn của cậu ta sẽ tự động rời đi...và biến mất mãi mãi..

Những giọt nước mắt rơi, dần dần khiến gương mặt tôi ẩm ướt.

Thanh Tâm nhìn tôi, rồi cậu ấy nhẹ giọng :

_ Nhưng một nửa chiếc cánh của cậu ấy ... Hiện giờ Phương Đan đang nắm giữ ...

Đúng rồi, cậu ấy cũng có một chiếc kẹp tóc y hệt tôi.

_ Chỉ cần yêu cầu cậu ấy trả lại là được mà ? - Tôi ngây ngốc.

Giọng nam trầm ấm điểm tĩnh nãy giờ của Thanh Nhân trở nên lạnh băng :

_ Đâu có đơn giản như vậy... Cô ta ... Dễ gì mà nhả nó ra chứ - Cậu ta nhếch miệng cười khinh bỉ.

_ Tại sao ? Chẳng phải cậu ấy cũng là Thiên Thần sao ? Lại còn là người...ách... bạn gái của Thiên Du mà ?

Thanh Nhân nhíu mày, nhìn tôi trân trân :

_ Ai nói với cậu cô ta là Thiên Thần ?

_ Tôi...tôi nghĩ vậy .... Với lại Ryan cũng nói như thế nên ...- Tôi ấp úng.

_ Chết tiệt ! - Thanh Nhân làm bầm ***** rủa._ Cô ta đã gạt hết tất cả các người rồi

Gạt sao ?

_ Cậu nói gì tôi không hiểu ?

Cô gái tóc dài Thanh Tâm gương mặt cũng trở nên lạnh băng, nhưng vẫn điềm đạm :

_ Cô ta không phải là Thiên Thần. 3 năm trước cô ấy chết không thể làm Thiên Thần...Và cậu biết đó, cô ấy là một hồn ma không thể siêu thoát ...

Hồn ma ?

Người tôi phút chốc lạnh đến xương sống.

_ Thiên Du lúc ấy vì quá tội nghiệp cô ấy nên đã chia sẻ 1 nửa chiếc cánh của mình cho cô ấy để cô ấy có thể trở lại làm người ... Vì cô ấy nói có những việc chưa thể hoàn thành ở trần gian ...

Thanh Nhân tức giận trào phúng thêm vào :

_ Ai ngờ con ả đó lại lợi dụng sức mạnh đó để trở thành một cô gái xinh đẹp... Rồi còn lẻo đẻo theo cậu ta nữa chứ !

Tôi cá kinh ...Phương Đan là người như vậy sao ?

Cô gái lâu nay tôi thầm ngưỡng mộ ghen tỵ ...

_ Vậy ... sao các cậu không đòi lại chiếc kẹp tóc ? - Tôi hỏi.

_ Sức mạnh của chiếc kẹp tóc đó ... Chỉ có một mình Thiên Du có thể lấy nó từ cô ta thôi... Nhưng cậu ta giờ vẫn không chịu quan tâm đến việc đó, cứ bảo chúng tôi kệ đi ... Nhưng làm sao chúng tôi có thể để cậu ấy vĩnh viễn không thể hồi sinh được chứ ... - Thanh Tâm ghen ngào, chua xót nói.

Hắn không quan tâm ? Tại vì cái gì mà không quan tâm ?

Đáng ghét ! Đến chính số phận của mình mà cũng mặc kệ sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Liar Angel

Tôi, Stella Glass, 16 tuổi.

1 công dân mang quốc tịch Canada bị đẩy sang Việt Nam bởi người mẹ cực kì " vui tính" của mình.

Và gần 1 tháng trôi qua cùng tên bão mẫu biến thái, cuộc sống của tôi trở thành một câu chuyện cực kì huyền hoặc huyền ảo.

Thiên Thần, những con người thánh thiện chết đi, có cánh và luôn giúp đỡ con người.

Họ bây giờ đang hiện diện bên tôi, mang đến muôn vàn những điều rắc rối.

Đầu óc tôi rối bời, tôi biết làm gì bây giờ ?

Tại sao hán lại làm như thế chứ ?

Thích tôi ? Bảo vệ tôi ? Lo lắng cho tôi ?

Những điều này ... khiến tôi càng thêm rối bời ...

A... Muốn né tránh... nhưng khó thật...

Chỉ biết là ... Hán sắp biến mất mãi mãi, nếu cứ như thế này...

Nhưng nghĩ đến chuyện hán ra đi mãi mãi, tim tôi lại quặn thắt nhói đau...

Không lẽ...

" Rìng rìng " - Chuông rung khiến tôi bất dậy khỏi giường, lười nhác mở điện thoại.

_ " Alo ? "

_ " Bé Stell, mẹ đây " - Giọng nói cực hớn hờ trong điện thoại vang lên khiến tôi tỉnh ngủ.

Mẹ ?

_ " Sao..sao mẹ... " - Những từ ngữ gần như kẹt trong cổ họng tôi.

_ " Chúc mừng sinh nhật cực cung của mẹ ! "

Hơơ, cái bà này ...

_ " Vâng, thật lạ khi mẹ còn nhớ sinh nhật của con, quả là hiếm có "

_ " Xi, làm như mẹ tẻ lắm ấy, mà cũng nhờ có papa đáng yêu đẹp trai của con nhắc mẹ mới nhớ. Ông ấy vừa hoàn thành cuộc thám hiểm ở Amazone [1] về đây ! "

_ " Vậy sao ? Thế ông ấy có mang về rắn rết hay loài động vật nào mới không ạ, mẹ yêu ? - Tôi châm chọc nói.

_ "Tất nhiên là có, cá Piranha [2] đấy con gái yêu ạ "

_ " Cái gì ?! Cá Piranha ??? Ông ấy có bị điên không mà mang về cái con quái thú ấy ?! " - Tôi la toáng lên.

_ " Hehe, mẹ đùa thôi mà... Hôm nay mẹ có chút chuyện muốn nói với con... " - Giọng của bà trở nên nghiêm túc dịu dàng.

_ " Vâng ... "

_ " Mẹ muốn con trở về Canada "

_ " Tại sao ?! Con đang sống rất ổn ở đây ... Có Ryan và cả bảo ..."

_ " Bảo mẫu ? Ý con là Tuấn Anh sao ? Chẳng phải con bảo là đã có Ryan ở cạnh nên đã bảo cậu ấy không cần làm việc nữa sao ? - Giọng của mẹ trở nên ngạc nhiên.

Tuấn Anh ? Bà ấy nói cái quái gì vậy ?

_ " Mẹ à ... Bảo mẫu của con tên là Trần Thiên Du mà ... Là William Ashley ...Mẹ có nhớ nhầm không ? Con có bảo là không cần anh ta nữa đâu ? "

Chắc là mẹ tôi lại nhớ nhầm, bà ấy hay quên lắm mà ...

_ " Con nói cái gì vậy ? Thiên Du nào ? Mà Willam là ai ? "

Tìm tôi như muốn ngừng đập...

Tuấn Anh...Thiên Du...

_ " Chẳng phải là mẹ đã bảo anh ta đến chăm sóc cho con trong khoảng thời gian ở đây sao ? Mẹ nên xem lại đi, anh ta là Thiên Du chứ không phải Tuấn Anh ... " - Tôi cố gắng tìm kiếm những tia hy vọng cuối cùng.

_ " Mẹ đã hỏi trợ lý Carlos rồi, cậu ấy có cả hồ sơ của cậu Tuấn Anh đó mà ... Cậu ta chỉ có một cái tên gọi đó thôi ... "

_ " ... "

Dối trá...

Anh là một Thiên Thần dối trá ...

_ " Stella ... con ổn chứ ? " - Mẹ trở nên lo lắng.

_ " Vâng ... con rất ổn ...Con đang sống cùng Ryan ở đây, mẹ đừng lo... Con nhất định sẽ sớm trở về Canada ... "

_ " Ủ, mẹ chắc hẳn trải nghiệm này ở đây con đã rất vui "

_ " Vâng...Rất ...vui ạ... Mẹ ngủ ngon ... Con phải cúp máy ... "

_ " Con gái ngủ ngon "

...

Tại sao anh lại xuất hiện ?

Tại sao anh lại làm Thiên Thần mà không phải là Ác Quỷ ?

Nếu như anh là Ác Quỷ, liệu anh có độc ác như cái lốt Thiên Thần mà anh đang mang trong người không ?

Bí mật ... trên đời này không hề có cái gì gọi là bí mật...

Tại sao khi bí mật được tiết lộ...lại khiến cho con người ta bàng hoàng đau đớn như thế này ?

Chỉ biết rằng, tôi cần phải hỏi hấn.

Những lời nói dối này ... khiến cho tôi ...càng muốn dần thân vào thế giới huyền bí của hấn...

Hừ... tất cả đều là dối trá ...

...

_ Stella ...

Cánh cửa hé mở, anh bước vào với một phong thái đĩnh đạc như mọi ngày, nhưng gương mặt lại phảng phất nét u buồn.

Cánh môi ngọt ngào của anh, gọi tên tôi như những ngày hạnh phúc ấy...

Nhưng ... cảm giác của tôi đã không còn háo hức mỗi khi được anh gọi tên, mà lại bình thản đến lạ thường.

Tôi đã thay đổi nhiều như thế sao ?

_ Vâng ... - Nặng trên môi một vệt cười, tôi đứng dậy đến bên Ryan.

_ Em ổn chứ ? - Anh e ngại hỏi.

_ Rất ổn ...

_ Có lẽ thời gian này ... thật khó khăn đối với em... Ừmmm hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của em, chúc mừng sinh nhật - Ryan lướt những ngón tay thon dài trên gò má tôi, vuốt ve.

_ Cảm ơn anh - Tôi mỉm cười.

Hình như tim của tôi đã không còn nhịp nhàng mỗi khi được anh vuốt ve nữa... Tại sao vậy ?

_ Anh có chuyện muốn nói với em ... - Ryan dẫn tôi ngồi lên giường.

_ Chuyện gì vậy anh ?

_ Stella, hãy nghe những gì anh nói sau đây... Và phải trả lời thật, suy nghĩ thật kĩ nhé - Anh một giọng nghiêm túc.

_ Được rồi

_ Em... thích Thiên Du đúng không ?

Thích ... Thiên Du ?

Tôi cảm giác được gò má của mình đang nóng lên.

Không thể ! Làm gì mà có cái chuyện nực cười như thế chứ ?!

_ Anh ...anh đùa à ... Làm sao mà có chuyện đó được ? - Tôi cố dời mắt sang chỗ khác, tránh né ánh nhìn chăm chú của anh.

_ Stella, nhìn anh này... - Hai bàn tay to của Ryan kéo mặt tôi lại đối diện anh._ Cảm xúc của em... em là người hiểu nhất ... Hãy lắng nghe trái tim của mình ... Và đừng vội vã trong những quyết định của bản thân ... - Anh dịu dàng nói.

Lắng nghe trái tim ?

Bàn tay tôi bắt giác sờ lên ngực trái của mình, đôi mi khép lại..

Trong tiềm thức, hình ảnh của hấn lại hiện lên...

Con tim vỗ nhịp đầy rộn ràng..

_ Em ...em - Tôi bối rối.

_ Có thể bây giờ em chưa nhận ra... Chưa bao giờ là muộn cả Stella à...

Quặn thắt...

Thiên Du - là Thiên Thần, hấn không thể sống ở đây mãi được.

_ Không... không đâu... - Tôi thăm lăm bầm trong miệng.

_ Tình yêu... một ngày nào đó em sẽ hiểu ra nó thôi... - Ryan hôn lên trán tôi đầy dịu dàng.

Trong khi tôi đang ngơ ngác nhìn thì anh đã nhanh chóng rời khỏi phòng tôi, bỏ lại tôi một mình với những rối bời trong tim..

Mùa đông sắp kết thúc.

Tôi nhận ra rằng cảm giác của mình với Ryan đã thay đổi.

A...

Thích ... Thiên Du...

Hấn là Thiên Thần ở Thiên Đường, còn tôi là con người bằng da bằng thịt ...

Hấn phải trở về nơi đó, nơi thuộc về hấn...

Nơi mà chỉ có cái chết mới có thể mang tôi đến cùng với hấn...

Nhưng tôi ... hình như tôi không muốn ... mất hấn..

Hấn đã dần xâm chiếm lấy trái tim tôi... tự lúc nào.

Nếu như hấn ở lại đây, thì hấn sẽ chết sao ?

Đột nhiên, trong phút giây ấy, những hình ảnh đáng sợ lại hiện lên trong đầu tôi. Hấn xuất hiện, và tan biến như bụi mờ lẫn vào không khí trong suốt...

Không...tôi không muốn mà !

Không muốn hấn chết...

Cho dù vì cái suy nghĩ này ... làm cho tôi đau ... làm cho tôi rơi nước mắt ...

Nhưng tôi và hấn, tôi không thể ích kỉ, không có quyền để giữ hấn ở bên mình ...

Bởi vì ... Chúng tôi chỉ là người dưng ...

Bởi vì ... Thiên Thần chỉ có thể ở cạnh Thiên Thần ...

Đau quá ...

...

Những ngày sau đó...

Tôi tìm hấn trong vô vọng, hấn gần như đã bốc hơi khỏi cuộc sống của tôi...

Thiên Du ... tôi muốn gặp và đánh cho anh một trận đây !

Liệu anh có hiểu được rằng mạng sống nhỏ bé của anh sắp bị chính mình hủy hoại không hả ?!

Nếu như anh chết, tôi sẽ trả thù anh cho dù anh biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời này !

Không đến trường...

Không ở nhà ...

Không đến cửa hàng Tiệm lợi...

Không đến quán Last Time ...

...

Khoan đã !

Hình như Phương Đan hẹn tôi ngày hôm nay đến đó ...

Hay là tôi thuyết phục cậu ấy trả lại kẹp tóc cho Thiên Du ?

...

Tôi chạy thật nhanh đến quán Last Time giữa trời chiều dịu mát. Bước qua chiếc cửa trắng gỗ bám đầy bụi, không gian tĩnh lặng của nơi này khiến những bước chân của tôi chậm hơn...

Nội thất cũng đã gọn gàng hơn một chút, tuy vẫn còn khá là tồi tàn như lần đầu tôi đến đây...

Không có một ai...

Lách qua mấy chiếc bàn, tôi tìm được một chỗ ngồi khá kín đáo trong góc của gian trước.

_ Có ai không ? - Tôi cất tiếng gọi.

Và vài giây sau tôi nghe được tiếng giày cao gót trên sàn đang gần hơn.

_ Chào cậu, Stella

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào kia vang lên sau lưng tôi, Phương Đan xuất hiện với một chiếc váy đỏ bó sát đầy quyến rũ, ôm gọn lấy đường cong xinh đẹp của cô ấy...

_ A, Chào ... Cậu đợi lâu chưa ? - Tôi cười, kéo chiếc ghế ra.

_ Mình cũng mới đến thôi - Cô bạn cũng ngồi vào bàn.

Chúng tôi đối diện nhau, không chút ngại ngùng như lần đầu.

Đôi mắt đỏ sáng như viên Ruby kia nhìn tôi bằng một ánh nhìn khó đoán, thâm sâu kì dị.

_ Cậu hẹn mình ra đây có chuyện gì thế ? - Tôi tần ngần gọi chuyện.

_ Hân là ... cậu biết chuyện của mình với Thiên Du ? - Cô bạn nở một nụ cười.

_ À... Ừm..

_ Thực sự thì ... nó không như cậu nghĩ đâu Stella ... - Gương mặt Phuong Đan phẳng phất nét buồn rầu, nụ cười trên môi cũng trở nên rầu rĩ.

_ Mình hiểu mà ... - Tôi nhẹ giọng an ủi. _ Nhưng mình ... có chuyện này ...

_ Chuyện gì ?

Tôi ngập ngừng :

_ Thiên Du .... nếu như anh ta không có đôi cánh để trở lại Thiên Đường... thì anh ta sẽ biến mất mãi mãi ... cậu biết điều này chứ ?

_ Sao cơ ?! - Phuong Đan thốt lên.

_ Mình hiểu những việc cậu làm ... chỉ vì muốn ở cạnh Thiên Du ... Nhưng chúng ta ...

Và đôi mắt thâm sâu của cô bạn dần đỏ lên, đọng đầy những giọt nước trong suốt.

_ Hức ... Thực sự mình chỉ muốn ...được ở cạnh anh ấy mãi mãi...Không ngờ số phận lại trái ngang như vậy ... Mình...mình ... không ngờ anh ấy lại ... mình không muốn Thiên Du chết ... thực sự là không muốn ... - Những giọt nước khẽ lan xuống gương mặt trắng trẻo của cô bạn, giọng nói cũng trở nên nghèn nghẹn.

_ Đừng khóc ... mình ... mình cũng không muốn anh ta chết ... nhưng mình chẳng biết làm cách nào cả ... Mình chỉ muốn ...xin cậu ... nếu cậu thực sự không muốn anh ấy chết ... hãy cùng mình giao trả lại đôi kẹp tóc này cho anh ta ...

Phuong Đan gạt tay dụi đi nước mắt, ngược lên nhìn tôi :

_ Làm sao mình có thể...để anh ấy chết chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Định Mệnh Thực Đáng Sợ ...

Tốt rồi, tôi biết là Phuong Đan sẽ chịu giúp mà ...

Tôi biết là cô ấy sẽ không để cho tên biến thái kia chết ...

Một cảm giác hốt hắng ... tràn lên ...

Họ là của nhau, tôi chỉ là một kẻ rối rời muốn giúp đỡ hân thôi...

Cứ nghĩ như vậy đi ...

...

_ A... Vậy thì tốt ... Chúng ta mau đi gặp anh ta, rồi cùng giao kẹp tóc cho hân ... - Tôi mỉm cười đưa tay lau nước mắt trên mặt cô bạn.

Phuong Đan khoát tay, vội nói :

_ Không... không ... Mình không thể đi gặp anh ấy được ...

Tôi ngạc nhiên :

_ Sao vậy ?

_ Mình ... mình không đủ dũng cảm để đi gặp anh ấy ... - Cô bạn lí nhí.

_ Nhưng nếu không đi thì làm sao ...

_ Không cần phải gặp anh ấy mới trả lại được đâu, chúng ta chỉ cần tháo chiếc kẹp tóc ra rồi cậu mang đến là được mà ... Như vậy mình không phải đi gặp anh ấy – Cô bạn nói.

_ Đúng rồi nhì ? Cũng được đấy – Tôi tán thành. _ Nhưng ... liệu có sao không ? - E ngại nhìn Phương Đan, trong lòng tôi cũng có đôi chút chột dạ.

_ Không sao đâu, quan trọng nhất bây giờ là mạng sống của anh ấy – Phương Đan một giọng vội vã thúc giục.

Nhìn bộ dạng khẩn trương của cô bạn, tôi lại càng thấy lo cho hấn.

Nếu không nhanh thì hấn sẽ chết mất !

Nhưng tôi lại có thêm một cảm giác kì lạ ...

_ Được, để tớ tháo kẹp tóc ra ... Cậu cũng tháo đi nhé ! – Tôi đưa tay lên tóc.

Những ngón tay của tôi chạm lên chiếc kẹp tóc lấp lánh, dùng lực kéo nó xuống tóc...

A!

Đột nhiên, trên tay cứ theo lực kéo dần xuống mà nóng lên, càng ngày càng nóng bỏng tay ...

Sức nóng cứ tăng lên theo từng giây, khiến tôi phải bỏ ra ...

Bàn tay ....bàn tay tôi...

Bỏng rất ...

Tôi theo phản xạ lùi lại mấy bước, mắt sững sờ ngược lên nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt...

_ A ha ... Suýt nữa thì thành công rồi ... - Cô bạn nhếch môi cười khinh bỉ.

_ Cậu...cậu ... nói cái gì vậy ? – Giọng của tôi do quá sốc mà bị ngắt quãng.

Từng bước chậm rãi, cô bạn tiến đến bên tôi, tôi cũng vì sợ hãi mà lùi lại ...

_ Tao đang định giết mày đó ... Đến giờ vẫn chưa nhận ra sao ? – Giọng nói ngọt ngào mọi ngày của cô ta biến đi đâu mất, thay vào đó bây giờ là một giọng nói âm hiểm đầy đe dọa...

Trời ơi ...

_ Tại sao ...? – Tôi chỉ biết sững sờ nhìn, những ngón tay do bị bỏng mà cứ thế run lên.

_ Haha...Mày đúng là con ngốc mà... - Cô ta lột những ngón tay với bộ móng sắc nhọn trên gương mặt tôi vuốt ve. _ Với những điều mày đã làm ... Thì mày xứng đáng để cho tao giết chết ...

_ Cô ... trước đây tôi chưa từng gặp cô ... Làm sao có thể ... - Tôi quay mặt sang chỗ khác tránh né.

Thật nhanh chóng, những ngón tay kia đã nắm lấy cổ tôi, quay mặt tôi lại đối diện với cô ả.

_ Còn dám bảo là không có làm gì ? Hừ ... mày đã cướp đi Ryan của tao ... Và bây giờ là cả William ... Như vậy mà không có làm gì sao ? – Phương Đan hừ lạnh, bóp chặt lấy cổ tôi khiến tôi khẽ run lên.

_ Cô sai rồi ! Chẳng lẽ cô không biết trước giờ Ryan và Thiên Du luôn yêu cô sao ? – Tôi gặt phất tay của cô ta sang một bên.

Cô ả vẫn một nụ cười khinh khinh, ngược lên :

_ Yêu ? Ryan yêu tao nhưng sao vẫn quyết định kết hôn với mày ? William yêu tao ? Yêu tao mà lại lạnh nhạt đến thế ? Vứt cho tao cái kẹp tóc này rồi bay đến vui vẻ với mày ? Nực cười thật ...

_ Tất cả đều là do cô tự chuốc lấy thôi ! Tất cả đều là hiểu lầm ! – Tôi cương quyết nói, cố làm ả ta lay chuyển.

_ Nếu như không có mày trên đời này ... Có lẽ giờ tao đã được làm thiếu phu nhân của dòng họ Ashley ... Đã tốt nghiệp trường United Kingdom danh tiếng ... Được Ryan yêu thương đến cuối cuộc đời mà không ai ngăn cản ... Tất cả chỉ tại mày ! - Giọng của Phương Đan the the lên, ánh mắt đỏ rực đầy sát khí hùng hực tàn nhẫn trừng tôi... Còn bàn tay thon mềm kia tự khi nào đã trở nên cứng rắn nắm lấy cổ tôi mà xiết thật chặt.

_ Ấc ... um ... Đó ...cũng là do số phận...Tôi không ... - Tôi khó thở rên rỉ, không khí cũng như bị ả ta bóp chặt mà không thông.

_ Hôm nay tao mà không giết mày thì tao cũng không phải là Angie nữa rồi ! - Cô ta gào lên.

Đôi mắt đỏ đầy cừu hận xâm chiếm, đã không còn nhìn ra thực ảo nữa rồi ...

A... Ánh mắt này ...

3 năm trước ...

Thành phố London, Anh.

Cô gái mặc váy trắng xinh đẹp thẫn thờ đi trên đường..

Trong mắt cô ẩn đầy thù hận, đôi môi xinh xắn đỏ mọng ním chặt lại vì tức giận...

Cô cứ lê bước trên đường, và dừng lại trước nhà thờ St.Bride [1] cổ kính dưới nắng chiều tà...

Người người lướt qua trước mặt cô, xe cộ qua lại trước mặt cô... Nhưng vẫn không lay chuyển ánh mắt cô khỏi tòa nhà cổ kính trước mắt...

Nơi đây ... nơi mà anh hứa sẽ cưới cô ...

Nơi đây... nơi mà cô sẽ mang họ Ashley của anh...sẽ trở thành vợ của anh ...

Ryan ... Cô yêu anh nhiều như thế ...mà anh lại nỡ lòng nào lừa gạt cô ?

Hốc mắt cô nóng lên, những giọt nước mắt tràn qua mi rơi xuống gương mặt xinh đẹp của cô... Và cô chưa xót cười...

Cô không để ý là có người đã nhìn cô từ nãy giờ ...

Bên kia đường, trước nhà thờ St.Bride, giữa bao người đang lướt qua, một cô bé chừng 12 tuổi cũng mặc váy trắng, ngo ngác đứng nhìn cô...

Cô bé tóc vàng nhìn cô bằng một ánh mắt trong suốt ánh nâu, và khi thấy những giọt nước mắt trên gương mặt cô, bé liền vội vã cất tiếng gọi vọng sang :

_ Chị gái Thiên Thần ... Đừng khóc nữa ! - Cô bé không ngại mà nói thật lớn, để chị ấy có thể nghe thật rõ.

Chị thật xinh đẹp, lại mặc váy trắng..

Những tia nắng chiều ấm áp rải nhẹ lên đôi vai gầy trắng trẻo của chị, hết như một đôi cánh xinh đẹp trong suốt ...

Chị thật xinh, đến khi nào Stella mới có thể được như chị đây ?

Stella muốn được xinh đẹp như chị, như vậy thì anh Ryan sẽ không lạnh lùng với Stella nữa...

Bắt gặp được ánh mắt của cô bé bên đường, trong phút chốc cô đã khô lệ ...

Cô bé này ... - Cô đột nhiên sùng sốt nhớ lại.

Đây là ... Vị hôn thê...của anh ...

Đôi mắt nâu ấy, mái tóc vàng sáng ấy ...

A...

Cô khinh bỉ cười, hạnh phúc của cô bị một con bé vắt mũi chưa sạch cướp mất, một kẻ như thế này ...

Cô hận nó ... hận nó đến tận xương tủy ...

Nếu không có nó ... tương lai của cô có lẽ sẽ khác ...

Cô cứ theo dòng suy nghĩ mà bước từng bước qua đường, lách qua hàng xe đang chạy trên đường..

Đôi mắt đầy cừu hận của cô đắm đắm nhìn vào con bé ấy ...

Bên tai cô là những tiếng còi xe dồn dập đinh tai..

Nắng vẫn đẹp... vẫn tinh khiết như tà áo trắng của cô...

Gấu váy của cô phấp phồng dưới gió thu ...

Tóc đen cô cũng tung bay , thật xinh đẹp a ...

" Kétttttttttttttttt "

...

Một bên đường là một cô bé váy trắng, bên kia đường là một thiếu nữ váy trắng...

Như một chiếc gương thời gian...

Nhưng...

Mắt của bé như lò chi, chi gái làm sao thế ?

Váy trắng của chị đầm máu đào, dần loang lổ trên nền trắng ...

Chị nằm giữa một vùng máu ... vẫn đẹp ... Nhưng cũng thực đáng sợ...

Bất giác, cô bé đưa cánh tay nhỏ ra giữa không trung, như muốn nắm bắt lấy thứ gì ...

Nhưng muộn rồi ...

Bé muốn giữ lấy cánh tay của chị, để chị không bị ngã ...

A... Là lỗi tại mình sao ? - Bé tự nhủ.

Mắt của bé dần nhắm lại...

Bên tai vang vọng những tiếng gào thét của mọi người ... Những tiếng còi của xe cảnh sát và cứu thương...

Nhưng bé không quan tâm ...

Mẹ nói khóc nhè là rất xấu, nhưng bé khóc vì bé có lỗi ...

Chị Thiên Thần vì bé ... mà chết ...

A...Nước mắt sao cứ rơi mãi thế này ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Silver Bullet - Viên Đạn Bạc

_ Tao sẽ giết chết mày !

Một câu nói đầy sự hận thù, tàn nhẫn dội vào tai tôi, vang vọng.

A... Là lỗi tại mình sao ?

_ Mọi chuyện chỉ là do định mệnh mà thôi ! Không ai trong chúng ta có lỗi cả ! – Tôi gần như gào lên, những giọt mồ hôi đã thấm trên mặt. _ Chi cần ... cô quay lại với Ryan thì mọi chuyện sẽ ổn thôi mà ! Rõ ràng là anh ấy yêu cô ! Khụ..! - Những ngón tay của cô ta xiết chặt làm tôi khó thở mà ho khan.

_ Ổn ? Ổn sao ? Buồn cười thật ... Mày quên là tao chỉ là một linh hồn thôi sao ? Mà thôi ... cho dù gì đi chăng nữa ... Ryan ư ? Giờ hán có quỷ mị xuống mà cầu hôn tao thì cũng chẳng có gì thay đổi cả... Tao chỉ muốn danh tiếng, tiền bạc của gia đình hán thôi... Mà bây giờ hán cũng không còn giá trị lợi dụng nữa rồi ... - Đôi môi đỏ mọng quyến rũ của ả ta vẫn nhếch lên một nụ cười chế nhạo.

Khốn thật !

_ Cô ... - Tôi tức giận nghiêng răng.

_ Thứ tao cần bây giờ, chính là chiếc kẹp tóc này ... Chỉ cần có đôi cánh của William, tao sẽ trở thành Thiên Thần, và sẽ thoát ra khỏi cái kiếp làm ma

quý chết tiệt này ... Chỉ cần đem mày ra làm mồi dụ ... hần sẽ dễ dàng nhả ra nó thôi ! Hahaha

“ Rìng rìng “ – Khi ả vừa dứt lời, đột nhiên điện thoại tôi reo lên.

Phuong Đan lấy từ trong túi xách ra một sợi dây thừng, trói tôi lại quăng vào một góc. Rồi ả lấy điện thoại từ trong túi quần tôi ra xem xét.

_ Ôh, thật đúng lúc, tên Ryan gọi đến này ... - Ắ giờ điện thoại tôi lên. _ Chúng ta nên nói chuyện với hần một chút nhì ? – Rồi cô ta dí điện thoại đến trước mặt tôi.

_ Stella, em đang ở đâu vậy ? – Trong điện thoại, Ryan giọng lo lắng hỏi.

_ A... Chào Ryan, liệu anh có nhã hứng đến đây một chút được không ? - Thanh âm ngọt ngào từ vành môi ả thủ thi vào điện thoại.

_ Angie ? Stella đang ở cùng em sao ?

_ Anh cứ tới quán Last Time sẽ biết... Và nếu thích thì có thể rủ thêm em trai William yêu quý của anh nữa ...

Phải lợi dụng thời cơ ngay mới được !

_ A ...Ryan cứu ... Ái ! - Tôi cố gắng trườn mình lại gần chân ả và la toáng lên đủ để Ryan nghe thấy. Nhưng ả đã nhanh chóng dí gót giày vào đầu tôi nện thật mạnh làm tôi ngã nhoài người ra sàn.

_ Khôn hồn thì câm đi ! - Phuong Đan rít lên, và nhanh tay cúp ngay điện thoại trước khi Ryan kịp ú ớ điều gì.

Trong quán cafe được đóng kín cửa, tôi bị ả quăng sau đồng bàn ghế được chồng lên cao. Và không thể nhúc nhích bởi sự siết chặt của sợi dây thừng quấn quanh người. Bàn tay tôi đau rất và đỏ tấy lên vì bị bỏng, còn đầu thì đau nhức nhối bởi cái đập lúc nảy của ả...

Ả đứng trước mặt tôi, khoanh tay và đôi môi nở một nụ cười mãn nguyện thâm độc.

_ Mày có biết ... tại sao mà mày lại bị thương khi chạm vào chiếc kẹp tóc đó không ?

Tôi im lặng nhìn ả, như muốn lắng nghe.

_ Đó là vì... sức mạnh của chiếc kẹp tóc đó rất lớn... Và con người tầm thường như mày đụng vào thì chỉ có chết mà thôi ... Hahaha ... Đó là cách tốt nhất để giết mày mà không hề để lại dấu vết, lại còn có thể lấy đi chiếc kẹp tóc một cách dễ dàng... Nhưng mà tao muốn hai gã kia phải đau khổ, dẫn vật khi thấy mày bị hành hạ ... Đầu thế để cho mày chết dễ như thế được đúng không ? - Ả cười một cách tàn độc bất cần, khanh khách trong bầu không khí tĩnh lặng.

Tôi nghe vậy, không nhin được mà bật cười trào phúng :

_ Hừ ... Cho dù như thế đi, tôi là con người bằng xương bằng thịt, nhưng cô thì sao ? Chỉ là một linh hồn mà thôi, cô chạm vào nó thì chẳng khác gì vấy bẩn Thiên Thần cả ... Nghe cô nói buồn cười thật đấy, cô nghĩ cô có tư cách để sử dụng nó sao ? - Tôi cười lạnh, khinh bỉ nhìn ả.

Tôi không muốn yếu đuối cầu xin, vì tôi không phải là người thích khuất phục trước người khác.

Cứ cho là tôi sẽ chết dưới tay ả đi, nhưng tôi muốn chết một cách oách liệt chứ không phải được sống trong sự ám ảnh đến cuối đời...

Tôi không muốn van nài một kẻ biến chất điên cuồng như thế này...

_ Mày ... - Ả nghiêng răng đầy phần nộ, ném cho tôi một cái nhìn đầy đe dọa _ Mày có phải là muốn kết liễu cuộc đời sớm hơn một chút không ?

_ Nếu cô thích thì cứ làm - Tôi thản nhiên nói, nhún vai.

_ Mày ...! - Phuong Đan bước tới gần tôi, không hiểu từ đâu rút ra một con dao sắc nhọn sáng bóng lăm le chìa vào ngực tôi.

Không chút nao núng, tôi bình tĩnh nhìn ả dí con dao vào người...

Đây rồi ...!

Rất nhanh, khi con dao vừa kịp lao xuống thân thể tôi, thì tôi đã dùng sức đá vào chân ả làm cho ả ngã chúi xuống bên cạnh. Và con dao văng ra khỏi tay ả... Tôi liền chộp lấy thời cơ, dùng hai bàn chân kẹp lấy con dao ấy trước khi ả đang lúi cúi ngồi dậy...

Nhưng ...

_ Mày ... tưởng là sẽ thoát được sao ? - Trong lúc hai bàn chân tôi còn đang loay hoay với con dao thì ả đã kịp ngồi dậy... Và loạng choạng bước đến chỗ tôi.

Tôi nghiêng chặt răng, run rẩy trườn mình về phía sau theo từng bước chân của ả.

_ Tao phải giết mày ...phải giết mày ... - Phuong Đan dường như đã mất tự chủ, cô ta như một con thú hoang bị dả thương, điên cuồng lắm bầm... Ánh mắt đầy cừ hận lẫn tàn độc đọng đầy trong nhãn quang đỏ mấp mờ trong đêm.

_ Cô điên rồi ...! Hãy tỉnh lại đi ! - Tôi rít gào trong tuyệt vọng, hốc mắt đã ẩm ướt tự bao giờ.

Không ! Tôi không muốn khóc cho cô ta !

Nhưng sao ...

Mất tôi ráo hoảnh, và trong lúc ả đang tiến lại ; tôi nhìn thấy tấm lịch treo tường sau lưng Phuong Đan...Thật rõ, hôm nay là ...

Ngày 30 tháng 12 ...

A...

Ngày 30 ?

Chết tiệt !? Sao tôi lại quên mất điều này chứ ?

Thiên Du !

Và không suy nghĩ gì cả, tôi ngược lên nhìn Phuong Đan :

_ Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi cầu xin cô... Hãy cứu lấy Thiên Du đi ! Nếu như cô còn yêu anh ấy thì hãy cứu lấy anh ấy đi ... Phuong Đan ! - Tôi cảm nhận được cổ họng mình đang nghèn nghẹn.... - Rồi sau đó giết tôi luôn cũng được !

... Nếu như anh chết thì tôi sẽ rửa anh mỗi ngày !

_ Mày ngốc thế ? Vẫn còn tưởng là tao yêu Thiên Du sao ? - ả cúi mình giật lấy con dao kẹp giữa hai bàn chân tôi. _ Tao chỉ lợi dụng thôi mày hiểu không ? Mà mấy gã đó đều ngu ngốc y hệt mày đấy ... - ả châm chọc.

Và khi ả chậm chậm dí con dao vào tôi...

_ Angie ? - Bên ngoài gian trước, vọng vào giọng nói quen thuộc.

Tuy bị những chiếc bàn ghế che khuất, nhưng tôi vẫn nhìn ra trước cửa ; Ryan đang đứng ngóng vào trong...

Phuong Đan nghe thấy tiếng gọi cũng giật nảy mình, dừng ngay động tác, và quay sang lắm bầm :

_ Ngồi yên đó ! Nếu như mày làm bất cứ điều gì thì tao sẽ kết liễu đời mày sớm hơn một chút đó !

Nếu như bây giờ tôi không làm gì ?

Thì hẳn sẽ sao ...

Tôi có lết người lại gần chiếc đồng hồ bị rớt trên sàn...

11h30 PM

Còn chưa đầy 1 tiếng nữa sao ?

Không được ! Tôi phải ....thoát ra khỏi đây thật nhanh ...

_ Angie, Stella đâu rồi ? - Khi tôi đang gắng gượng để thoát ra khỏi sợi dây đó, thì tiếng của Ryan vọng vào.

Tôi hé mắt nhìn lên, ả Phuong Đan đang ôm lấy eo của anh, họ đang thủ thi vào tai nhau điều gì ấy nhỉ ?

Tôi không quan tâm, điều tôi quan tâm nhất bây giờ là phải báo cho Ryan biết tôi đang bị nhốt...

Cố rướn mình đến bức tường, tôi dùng chân đập thật mạnh vào tường, để anh có thể nghe thấy.

" Bộp ! " - Một cái đập mạnh vào tường khiến chân tôi đau điếng, nhưng tôi vẫn gắng đập thêm vài cái nữa.

Tôi ngược lên, thấy gương mặt anh đã bắt đầu nhăn lại, và anh ngó nghiêng xung quanh, thắc mắc hỏi :

_ Này Angie, em có nghe thấy tiếng gì không ?

Phuong Đan từ trong ngực anh ngược lên, chớp mắt :

_ Không, mà cái gì thế anh ?

Tôi đập chân vào tường thêm 1 cái nữa...

_ Rõ ràng anh nghe thấy có tiếng động lạ mà ...

Tôi đập chân vào tường.. " Bộp"

Phuong Đan liền rời ra khỏi vòng tay của anh, lách qua những chiếc bàn ghế toan định đến chỗ tôi.

_ Khoan đã ! - Ryan cất tiếng gọi à từ phía sau, khiến ả khựng lại.

Qua khe của mấy cái bàn ghế chồng lên nhau, tôi thấy Ryan đứng sau lưng ả. Một gương mặt thân nhiên, ánh mắt ngọc bích của anh lại đông đầy lãnh băng ...

_ Sao vậy...anh ? - ả thoáng giật mình, tươi cười ngoái đầu lại _ Em chỉ định đi lấy chút đồ uống ...

Và Ryan dứt tay vào túi quần, rút ra ...

Một cây súng màu bạc ...

Bạc môi mỏng của anh mấp máy, lạnh lùng :

_ Angie ...

Anh đứng ở đó, cánh tay phải giơ lên chìa đầu súng màu bạc ánh kim về phía trước ...

_ Gì vậy anh - Phuong Đan quay lại đối mặt với anh, thanh âm vẫn ngọt ngào. _ Cái...đó ... - Họng của ả cứng lại khi thấy khẩu súng trên tay anh.

_ Em có biết ...Khẩu súng này tên gọi là gì không ?

Phuong Đan cả kinh, mắt mở to nhìn anh :

_ Em ... làm sao biết được chứ ?

Anh khẽ nhếch môi cười lạnh :

_ Vậy à ? Anh nghĩ em phải biết rõ nó lắm chứ ?

_ Anh nói gì vậy ... lâu nay em đâu có rành về súng đạn đâu, mau dẹp nó vào đi - Phuong Đan cười, bước lên vài bước đến gần anh. Và ả kéo cánh tay anh xuống, vuốt ve khẩu súng bạc trong tay anh :

_ Anh đừng đùa nữa được không ? - ả thủ thỉ bên tai Ryan.

Ryan vòng một tay qua ôm lấy eo ả kéo sát lại vào người mình, lầm bầm nói nhưng tôi vẫn nghe thấy được giọng trầm mà lãnh băng của anh ...

_ A... Anh mới là người nên nói câu đó chứ nhỉ ? Chẳng phải đây là thứ ...mà em đánh rơi trong rừng sao ? - Giọng anh vẫn thân nhiên _ Đây cũng là một khẩu súng đặc biệt a ...

_ Lỡ nó là của người khác thì sao ? Anh đùa à ... - Phuong Đan vẫn một nụ cười không tin vào mắt mình, ả vươn tay đến toan chụp lấy khẩu súng trên tay anh thì Ryan đã nhanh chóng nhấc cánh tay giấu ra sau lưng.

_ Và ... còn một câu nữa anh muốn hỏi ...

Ả ngược lên gương mặt tuyệt mỹ của anh, vẫn một bộ ngây thơ :

_ Gì vậy anh ?

_ Em... có biết... - Giọng anh trở nên dịu dàng, bàn tay trái mon trón gương mặt trắng nõn của ả. _ 3 năm trước tại sao anh không hủy hôn ước với Stella không ?

_ Sao lại nói chuyện này chứ ? Chẳng phải là ...anh yêu cô ấy sao ?

_ Là vì ... em...đã không còn là Angie của anh nữa rồi - Anh ôn nhu nói.

" Đoànng ! " - Tiếng súng vang lên như gào thét, khiến tôi cả kinh bàng hoàng.

Khoảnh khắc ấy, tôi không sao quên được...

Anh ôm Phương Đan trong tay, nhưng cơ thể của ả đã xui lơ trong tay anh...

_ Đây là Silver Bullet (Viên đạn bạc) - Bên môi, anh lẩm bẩm.

Phương Đan ngã xuống... một cách chậm rãi ...

Máu dần loang lổ trên sàn.... nào máu là máu ... Đỏ tươi...

Và khi tôi thất thần ngược lên ...

Bóng hình ấy, quen thuộc làm sao ...

Không khí nghẽn lại, nhưng vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc súng tàn khốc.

Tôi nhìn anh trân trân, tựa hồ như không thể rời mắt ra vậy.

_ Ry...an - Khi tôi vừa kịp lẩm bẩm cái tên ấy, thì một bàn tay ấm áp không hiểu từ đâu nhanh chóng che lấy đôi mắt của tôi, khiến tôi thoáng giật nảy mình.

_ Ai ? - Tôi ngơ ngác lẩm bẩm, nghe thấy cả tiếng loẹt xoẹt của dao... Và sợi dây trên cánh tay tự lúc nào được tháo bỏ khỏi tay tôi, cả miếng băng keo trên miệng

Người đó không trả lời, rồi cơ thể tôi đột nhiên bị nhấc bổng lên !

Chuông đồng hồ từ nhà thờ vang vọng khắp con phố ...

Khoảnh khắc cuối cùng ...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Times Up - Hết Giờ Rồi

Cả thân thể tôi đột nhiên bị nhấc bổng lên, bên tai vang vọng tiếng " ding dong...ding dong" của nhà thờ ...

12 giờ ...

Hắn...sẽ biến mất mãi mãi sao ?

“ Nếu như Lọ Lem về muộn thì mọi phép màu sẽ biến mất ... “

Đã muộn rồi sao ?

Những giọt nước nóng ẩm mà mặn chát rơi xuống, xen qua kẽ tay của " người kia"...

Tôi cảm nhận được là chúng tôi đang di chuyển...

_ Đừng khóc ... - Xen lẫn trong tiếng chuông vang vọng u buồn kia, là giọng nói nam tính trầm ấm quen thuộc.

Quanh mũi thoang thoảng mùi hoa cỏ thật quen, nhẹ nhàng thanh nhã khiến nhịp tim của tôi bình tĩnh trở lại ...

A... Thiên Du ...

_ A...anh... - Cổ họng khô khốc của tôi chẳng thể thốt lên bất cứ câu chữ gì nữa.

Hắn bế tôi đi được hai..ba ...bốn bước ... Đột nhiên khựng lại...

_ Các người tưởng là đã kết thúc yên ổn rồi sao ?! Mơ đi ...! - Tiếng chuông yên bình cứ giống giả và giọng nói gào thét đầy phần uất kia dội vào tai khiến tôi bùng tỉnh.

Phuong...Đan ...?

Cả cơ thể được đặt nhẹ nhàng xuống đất, tôi loạng choạng một chút khi hai chân bất ngờ được đặt trên mặt đất.

Vừa ngược lên, tấm lưng trắng của hắn quay vào tôi, hai cánh tay dài dang ra che chở.

_ Cơ thể của cô đã bắt đầu hoại tử rồi ... Đừng làm cản nữa ... - Trong giọng nói có chút suy yếu, nhưng hắn vẫn cố duy trì thái độ bình tĩnh đến dọa người.

Tôi nép sau lưng hắn, nhìn thấy Phuong Đan đang nằm úp trên sàn gỗ găng lết bò đến chân của Thiên Du, bên môi ả vẫn cố gặm gù :

_ Haha... ta vẫn chưa chơi đủ mà ...

Gương mặt của ả trắng xanh, nét xinh đẹp kiều diễm ngày nào đã lụi tàn, trên gương mặt ướt đầm mồ hôi ấy... Hốc mắt của ả hõm sâu, đôi mắt đỏ đầy cừu hận đáng sợ ...

“ Ding...dong...ding...dong “ – Tiếng chuông đồng hồ cứ ngân lên giống giả, nó càng vang vọng càng khiến tôi thêm hồi hộp rồi bời ...

_ Thiên Du... - Tôi lẩm bẩm gọi tên hắn _ Chúng ta mau đi thôi ! Nếu không anh sẽ ...

_ Không sao đâu... đừng lo ... Khụ! – Hắn một giọng vững vàng nói, đoạn ho khan...

Khi hắn đưa bàn tay thông xuống, tôi thoáng nhìn thấy những giọt máu đang chảy trên ngón tay...

_ Anh điên à ?! Sắp chết đến nơi rồi còn ... - Tôi gần như hét lên.

Trong lúc chúng tôi không để ý...

Và trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy sát khí đang vùn vụt lao tới chúng tôi...

Vật sắc nhọn từ phía trước xé gió lao vút tới ...

_ Không !!!”

Tôi hoảng hốt đẩy hắn sang một bên...

Mũi kim lao tới ...

“ Phập ...! “

Cả thân thể cao lớn đổ xuống ...

“ Ding...dong... “ – Những hồi chuông cuối cùng ngân lên, ngân lên. Như một khúc nhạc kết thúc...

Hơi thở thật nặng nề, nóng ẩm trong vòng tay tôi...

_ Cô...làm sao mà nhanh bằng...Thiên Thần chứ ? – Hắn cười ngoác đến mang tai, hơi thở suy yếu từng cơn.

Mắt tôi ướt đầm, đảo xuống thân hắn...

Cây kim đâm trúng ngực trái, đâm máu...

_ Anh... đúng là đồ ...điên... - Tôi nghẹn ngào mắng hắn.

_ Hahaha ... - Giọng cười của Phuong Đan chua xót... Rồi ả khụy xuống...

Đột nhiên, đầu tôi truyền đến một cơn đau đỉnh óc... Khiến tôi choáng váng...

Đau quá !!!

Tôi run rẩy ôm lấy đầu mình, cảm giác chiếc kẹp tóc đang nóng lên một cách bất thường.

_ Đừng động vào nó ! – Thiên Du từ trên dật bật dậy, vội vàng nắm lấy cánh tay tôi.

Tôi cảm giác được những ngón tay của hắn đang luồn vào kẽ tóc, một cách nhẹ nhàng rút chiếc kẹp tóc ra...

Khi tôi ngơ ngàng ngược lên, trong tay Thiên Du là một vật sáng chói, sáng đến độ tôi không dám nhìn vào ... Hắn gắng sức đứng dậy, đưa vật sáng đó chiếu thẳng vào Phuong Đan...

_ Vài tiếng ?! Tôi nghĩ điều các cậu nên làm là quăng anh ta lên Thiên Đường thì đúng hơn !

_ Thiên Du ... đã mất sức quá nhiều ... Thời gian đã sắp hết, mà cậu ta còn đi cứu cậu khỏi cái tai nạn ấy ... Rồi bây giờ là trúng độc ... Thật ngốc nghếch ... - Thanh Nghĩa tránh móc _ Thiên Du... đã điên vì yêu cậu rồi ...

Yêu ?

_ Tôi e rằng cậu ta không đủ sức để tự mình sử dụng phép thuật nữa rồi ... - Thanh Tâm giọng nói cũng trở nên căng thẳng tốt độ, càng khiến cho bầu không khí quanh chúng tôi thêm ngột ngạt.

_ Còn có cách nào không ? – Tôi lo lắng gượng giọng hỏi.

Cả ba người họ e ngại nhìn nhau... Thật lâu ...

_ Mau nói đi ! – Tôi thúc giục đầy lo lắng.

_ Đó là ... Một truyền thuyết mà Thiên Thần chúng tôi truyền tai nhau ...- Thanh Tâm lãnh đạm nói, cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút.

_ Từ rất lâu, có một nam Thiên Thần xuống trần gian làm nhiệm vụ... Cậu biết đấy, Thiên Thần mang đến hạnh phúc cho con người... Và anh ấy gặp được một cô gái dưới trần gian, họ yêu nhau say đắm ... Anh vẫn không nói cho cô biết rằng anh là Thiên Thần, âm thầm lặng lẽ duy trì cái thân xác mà anh đang sử dụng ... Thời gian trôi qua, một Thiên Thần không thể nào sống quá lâu dưới trần gian được, tình lực của chúng tôi sẽ dần mất đi ... Và anh ấy cũng vậy... Năm đó, anh ấy đột nhiên mắc một căn bệnh lạ, và anh biết rằng thời hạn của mình đã đến... Nhưng ngất nổi, do anh quá yếu nên không thể sử dụng sức mạnh của mình được ... Đó là sự trừng phạt ... Trừng phạt vì Thiên Thần đó đã dính vào một trong những điều cấm kị - Ái tình ...

- Cô bạn trầm tĩnh nói, mắt nhìn về xa xăm.

_ ... Ngày cuối cùng, cô gái ấy ngồi bên giường anh... Rồi anh nói ra tất cả sự thật ... Họ đã khóc... Cô ấy không muốn anh chết, đã thử sử dụng sức mạnh từ đôi cánh của anh - Hiện đã bị tách ra khi anh xuống trần gian... Cô giúp anh làm phép để anh có thể trở về nguyên vẹn, dù biết rằng có thể sẽ mãi mãi không gặp lại anh nữa... Và cô sẽ chết nếu sử dụng sức mạnh đó ... Nhưng cô vẫn làm ... - Cô bạn bồi hồi nhớ lại _ Sau khi cô gái đó giúp anh ta gắn lại đôi cánh... anh ta lại trở lại làm Thiên Thần... Nhưng sự đau khổ âm ỉ và tình yêu dành cho cô gái đó không thể nào quên được ... Và anh ta tìm mọi cách để bị trừng phạt – Để có thể biến thành cát bụi mãi mãi, để không thể nào hồi sinh được nữa ... Và đôi cánh của anh ta, cảm thụ được mọi cảm xúc của chủ nhân mình, từ sức mạnh của tình yêu ấy ... Nó đã trở thành đôi cánh trong truyền thuyết - Angel's Heart ... Đôi cánh đó đã bị thất lạc lâu năm ... Và bây giờ thì ...

_ Vậy đôi cánh đó chính là ... đôi cánh của Thiên Du sao ? – Tôi ngờ ngàng.

Anh ta ... có sức mạnh đến như vậy sao ?

Thanh Tâm gật đầu.

_ Nhưng... chuyện đó thì có liên quan gì đến chuyện cứu mạng anh ta chứ ?

Thanh Nhân lúc này mới cất tiếng :

_ Có đấy, nhưng ... - Giọng của cậu ta trở nên đầy lo lắng _ Nhưng ... điều này cần đến cậu ...

Tôi ngó người, chỉ ngón trỏ vào người mình :

_ Tôi ?

_ Phải, là cậu, chỉ có cậu mới có thể cứu anh ấy ... - Thanh Nhân nói. _ Nhưng điều này... chúng tôi không chắc là có thành công hay không ... Vì ...

_ Vì cái gì ?

_ Vì... cậu có thể sẽ mất mạng ...

_ Khục! Câm hết đi ! – Từ sau lưng chúng tôi, giọng nói du dương nhưng trầm khàn ấy vang lên đầy tức giận ...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Unfinished Story

Ôi ... Những say mê cuồng nhiệt...

thường lại đi chung với những ...

...kết thúc thảm khốc...

Đương lúc khai hoàn kia...

cũng lại chính là lúc đương tàn đời đấy ...

Nào có khác lửa và thuốc súng đâu,

hễ bén nhau là bùng lên rồi tắt lịm ...

(Romeo và Juliet , hồi II, cảnh VI)

Nhìn hấn một thân đau đớn suy yếu, tim tôi như đông cứng ...

Và khoảnh khắc ấy, trái tim ngu ngốc của tôi cuối cùng cũng chịu ngộ ra ...

Rằng ...

Tôi yêu ... Thiên Du...

A... Bao lâu nay tôi đã ngộ nhận sao ?

Cảm giác sắp mất đi một người mình yêu thương hóa ra lại đau đớn đến như thế này sao ?

Hắn một tay chống bên cánh cửa, một tay ôm ngực đau đớn. Áo somi trắng bê bết máu đào, khiến hấn trông thực thê thảm ... Hơi thở cũng trở nên gấp gáp nặng nề, khiến cho bầu không khí ở đây đã căng thẳng lại càng thêm u khuất.

_ Tôi nói ... là tôi sẽ tự mình trở về ... - Hắn một giọng khàn trầm yếu ớt thảm than.

Cả hội bàn tròn chúng tôi nhìn nhau, rồi cả 4 đôi mắt di chuyển trên người hấn.. Thanh Tâm

Đứng phắt dậy, đến bên hấn, giọng cung kính nhưng cũng đầy ủy khuất nói :

_ Chủ nhân, chỉ còn có mỗi cách đó thôi ... Dù sao thì tỉ lệ cũng là 60% mà ... - Cô bạn đặt tay lên vai hấn.

Hấn trừng cô, gạt phắt bàn tay đặt trên vai, quát to :

_ Tôi đã nhấn mạnh là tôi sẽ tự mình trở về ! Dù là 60% hay 100% gì đi nữa thì tôi cũng không làm !

Hấn ... Vì sao lại như vậy ?

Cả căn phòng lại phủ lên một màn tĩnh lặng...

60% sao ?

60% là tôi sẽ sống, và hấn sẽ trở về bình an sao ?

Bất chợt, hình ảnh đôi cánh bay vút trên trời cao kia xẹt qua óc, khiến tim tôi đập mạnh một nhịp...

Trái tim tôi muốn hấn ở lại, nhưng lý trí của tôi lại muốn hấn được bình yên...

A...

Nếu như tôi cứ ích kỉ muốn giữ hấn cho riêng mình ... Thì hấn sẽ bị thương tổn ...

Còn nếu như tôi để hấn ra đi... Chắc trái tim tôi sẽ đau lắm ...

Nhưng ...

Tôi với hấn đâu là gì ? Hắn chỉ là muốn lợi dụng tôi ... một chút ...

Tình yêu thầm kín này ... Tôi có lẽ chỉ được phép giữ kín trong tâm mà thôi ...

Ừ nhỉ ...

_ Tôi chấp nhận làm điều đó, cứ thử xem ... Lỡ như thành công thì sao ? – Tôi đứng dậy, một mảnh khăn định thong thả nói.

Mọi người đưa mắt nhìn tôi ...

Thiên Du hệt như bị chọc điên, hần dù bước chân không vững nhưng vẫn sải chân thật nhanh đến trước mặt tôi, quát lớn :

_ Cô điên à ?! Bộ cô muốn chết lắm sao !? – Hần vè mặt đánh lại vì tức giận.

Tôi ngược lên nhìn hần bằng một bộ giả vờ thản nhiên.

_ Còn anh thì sao ? Ngốc nghếch đến mức vì tôi mà thành ra thế này... Không lẽ anh muốn tôi dẫn vật suốt đời vì tội “ sát hại Thiên Thần” sao ? – Tôi nhếch môi.

Hần găt gao nắm lấy cổ tay tôi, miệng vẫn phần nộ quát :

_ Tôi không cho phép cô làm như vậy ! Tôi sẽ tự mình ... Khục! – Hần lại phun ra máu, những giọt máu nhỏ giọt từ ngón tay thon dài của hần rơi xuống sàn nhà. Và thân thể của hần cũng đứng không vững nữa.

Tôi liền vội vã đỡ lấy hần, miệng lầm bầm mắng :

_ Thế này mà anh bảo là “tự mình” được sao ?! Đến đứng còn không vững nữa ...- Dù vậy nhưng càng nói tôi lại càng lo lắng ...

Phải mau mau tiến hành chuyện này mới được ...

_ Các cậu, còn bao nhiêu thời gian nữa ? – Tôi ngoái đầu lại phía sau.

Thanh Nhân bỗng nhiên hậm hực bỏ ra ngoài, còn Thanh Tâm tiến lại phía chúng tôi, nhẹ giọng :

_ Cậu chắc chứ ? – Cô bạn e ngại nhìn tôi.

Tôi mỉm cười để xoa dịu cô bạn :

_ Yên tâm, mạng của Stella tôi lớn lắm, sẽ không dễ chết đâu ...

_ Không cần đến cô nhiều chuyện, bỏ ra ! – Thiên Du phần nộ, gạt tay tôi ra rồi tự mình loạng choạng bước về phía cửa phòng ngủ đầy tức giận.

...

Trong phòng ngủ, cánh cửa sổ mở toang ...

Ngoài trời kia là một bầu trời đầy sao lấp lánh tuyệt đẹp ...

Trên chiếc giường trắng quen thuộc, chàng trai cũng không kém phần tuyệt mỹ kia nằm ngửa bắt lực thờ hồng học, một tay gác lên mắt ...

Ai biết chàng đang nghĩ cái gì ?

_ Thiên Du ...- Tôi thì thảo nói, cũng không bật đèn mà đến bên giường hần thật khề khàng ngồi xuống.

Hần không đáp, chỉ yên tĩnh nằm ở đó.

_ Có gì đâu ... Dù tôi có chết thì cũng ... A... - Cả thân thể bị kéo xuống, bất ngờ nằm phịch trên giường, bên cạnh hần.

_ Đừng nói đến những thứ đó nữa ... - Hần cũng thì thảo nói, hơi thở thực nặng nề a... - Nó khiến tôi nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ ...

_ Anh sợ cái gì ? – Tôi quan tâm khề hỏi.

Không khí giữa chúng tôi bất chợt trở nên nhẹ tênh, trong phòng chỉ là một ánh sáng mập mờ ... Tuy không thấy rõ, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ nhận ra gương mặt anh tuấn tuyệt đẹp của hần, phảng phất đầy u buồn ...

_ Tôi sợ ... Cô sẽ biến mất ... - Thiên Du quay sang nhìn tôi.

Chúng tôi cùng nằm trên giường, đối mặt với nhau.

Tim tôi dâng lên một cổ ngọt ngào, cũng cứ thế mà đập nhịp mạnh hơn ...

_ A... Có gì đâu... Tỉ lệ là 60% ... Anh không cần phải... Ừm! – Đôi môi bất ngờ bị đôi môi nóng bỏng kia cuồn lấy, hần không như những lần trước, nhẹ nhàng chạm cánh môi lên môi tôi. Một cách đắm đuối, đưa cả hai phút chốc trở nên trống rỗng, mà mê luyến hôn nhau ...

Nụ hôn thương hại ư ?

Vì đây là lần cuối cùng nên hấn cố gắng khiến cho tôi đau lại càng thêm đau sao ?

Ý nghĩa kia vừa kịp chạy qua đầu, khiến tôi sợ hãi mà hốt hoảng đẩy hấn ra...

Và nước mắt cũng theo đau đón mà chảy xuống...

_ Tôi xin lỗi ... - Hấn cười chua xót _ Tôi quên mất là cô ... đã có hôn phu rồi ... - Những ngón tay của hấn vuốt ve khóe mắt tôi đầy dịu dàng, khiến mắt tôi lại càng thêm cay.

Hôn phu ?

Hai chữ này tông vào tim tôi một cách thô bạo, khiến tôi nhức nhối không thôi ...

Đã còn nghĩa lý gì chứ ?

Ừ, chúng tôi chẳng còn là gì của nhau nữa ...

Tôi nheo nheo mắt, vội vàng đứng dậy khỏi giường, bên môi thúc giục :

_ A... Anh ... Chúng ta mau thực hiện phép thuật ... - Tôi cố né tránh ánh mắt chăm chú đang chiếu vào người của hấn, một cách gượng ép nhìn ra ngoài bầu trời đầy sao kia ...

Những ngôi sao thật xinh đẹp, lấp lánh như kim cương trên bầu trời đen kịt... Nhưng nhìn xem, chúng trông thì gần nhau như thế, nhưng thực là xa vời a...

Cũng như chúng tôi, ở gần nhau thế này... Nhưng thực ra là xa lạ mà thôi, rất xa ...

Sau lưng đột nhiên truyền đến một mảng ấm áp quanh người... Vòng tay của hấn thật nhẹ nhàng giữ lấy hông của tôi, rồi dần dần xiết chặt...

_ Cô đang nghĩ cái gì ? - Đầu của hấn tựa bên cằm cổ tôi, khiến những sợi tóc êm mượt kia cọ nhẹ vào da...

Mặt của tôi nóng đỏ lên, vội vùng vẫy :

_ A... Đừng có đánh trống lảng nữa ... Bỏ ra nào ...! - Thực ra thì ... Tôi muốn hấn cứ thế này mãi đi, nhưng mà tôi không thể nói ra được...

_ Giữ như thế này một chút đi ... Xin cô đó, Stella ... - Bên môi, hấn nỉ non cầu xin, hơi thở nóng ấm phả nhẹ lên cổ tôi khiến tôi khẽ run lên...

Chúng tôi đứng bên cửa sổ, đều nhìn ra ngoài bầu trời đầy sao ...

Thật yên bình ... Nhưng cũng thật ... chua xót ...

_ Dream are like a stars, you may never touch them... But if you follow them, they will lead you to your destiny ... (Ước mơ thì như những vì sao, em không bao giờ có thể chạm vào nó ... Nhưng nếu em đi theo chúng ... Chúng sẽ dẫn em đến định mệnh của mình ...) [1] - Hấn thì thầm, chỉ tay về phía bầu trời xa xăm kia...

_ Anh nói vậy ... Là có ý gì ? - Tôi ngơ ngác nhìn theo hướng tay hấn chỉ.

Môi hấn hơi nhếch lên lộ ra ý cười nhàn nhạt, rồi hấn ngước lên, đôi tay ôm lấy tôi trở nên dịu dàng hơn ...

_ Đối với anh ... em như là những ngôi sao ấy ... Thật sáng, thật tình nghịch giản đơn... Nhưng thật xa... Chúng ta gặp nhau cũng như một định mệnh, là em dẫn anh đến định mệnh của mình.. ước mơ của mình ...

Ồ ...

Những lời này ...

_ Sao... lại đột nhiên nói những lời này ... ? - Tôi ngượng ngùng, hai gò má tự khi nào đã đỏ lựng.

_ Em có biết ... Tại sao anh lại đến bên em không ? - Thiên Du vẫn thì thào bên tai tôi, giọng nói thật ấm áp du dương, dường như những sự mệt mỏi đã tan đi chút ít...

_ Chẳng phải .... Anh đã nói ... là chỉ để giải trí thôi sao ? - Mặc dù không muốn, nhưng hấn vẫn khiến tôi phải nhớ lại những lời cay đắng mà hấn nói hôm đó...

_ Thiên Thần ... Là đem đến hạnh phúc cho con người ... Và anh cũng vậy ...

_ Tôi .. sống rất ổn ... Tại sao lại tìm đến tôi mà không phải là những người con gái khác ? – Tôi cay đắng nói, trong ngực cũng trở nên nghèn lại.

Bàn tay thon dài to lớn xoay người tôi lại, khiến tôi đối mặt với hắn. Những ngón tay của hắn lướt trên tóc tôi, một cách nhẹ nhàng vén chúng lên.

_ Ổn sao ? Thầm lặng yêu một vị hôn phu đã biết trước từ đó đến nay không hề yêu mình sao ? Bị bố mẹ bỏ mặc cô độc như vậy mà ổn sao ? Sống không có ước mơ mà ổn sao ? – Giọng nói của hắn thực dịu dàng, nhưng cũng pha thêm vào một chút phẫn nộ.

A... Tại sao ?

Vết thương âm i bao lâu nay của tôi như âm thầm rỉ máu...

_ Sao ...anh biết ? – Mắt tôi tự bao giờ phủ lên một màn sương trắng nhòa, giọng nói cũng trở nên nghèn nghẹn trong cổ họng.

_ Anh là Thiên Thần mà ... Khi đọc được suy nghĩ của em, đột nhiên anh lại tức tối ... Và muốn đến cạnh em, với hy vọng sẽ mang đến cho em một ước mơ ... Giúp cho em tìm thấy lẽ sống của đời mình ...

Những giọt nước mắt sớm muộn cũng đã tràn trên mặt tôi...

_ A... Đừng nói nữa ... Tôi ... đau lắm ... - Tôi ôm lấy mặt mình, không chủ ý khóc òa lên.

Những ngón tay của hắn rất dễ dàng gỡ tay tôi ra khỏi mặt, rồi hắn vẫn dịu dàng :

_ Em quên là anh đang bị thương sao ? Nếu em cứ khóc thì chẳng khác nào khiến nó càng đau nhức hơn thôi ...

_ Tại sao ... Lại nói với tôi những lời này chứ ? Chúng ta thực sự chẳng có quan hệ gì cả ... Làm ơn anh, đừng khiến tôi càng thêm đau đớn nữa ... - Tôi nhìn vào đôi mắt hồ phách sáng ngời kia, chưa xót thảm than.

Hắn như bị kích động, vội vàng nắm lấy hai cổ tay của tôi :

_ Khoan đã ... Em nói như vậy nghĩa là em ... thích anh sao ? – Thiên Du mở to mắt, giọng nói sột sỏ không còn chút suy yếu nào nữa.

Th... Thích ?!

Tôi hai má đỏ ửng, vội vàng vùng ra khỏi tay hắn :

_ Anh...anh nói bậy bạ gì vậy ... Tôi không có ... - Tôi quay mặt sang chỗ khác né tránh.

Bước đến cạnh tôi, hai tay hắn chống lên bệ cửa sổ.

_ Ủ nhỉ ... Có lẽ anh ... hơi ngu ngốc ... - Hắn cười, nhưng sao trông thật buồn bã.

Số phận nghiệt ngã này đẩy chúng ta đến bên nhau ... Nhưng không sao có thể ở cạnh nhau ...

Thực ... trở trêu quá...

_ Rất ngốc thì đúng hơn – Tôi lơ đãng nói.

_ Tại sao ?

_ Anh nghĩ rằng mang đến hạnh phúc cho người khác thì bản thân sẽ thấy thanh thản sao ? Kể cả việc từ bỏ hạnh phúc của mình sao ?

Hắn ngơ ngẩn ra, nhìn tôi một lúc...

Rồi hắn lại mỉm cười rầu rầu :

_ Anh không thể ích kỉ được... Giờ thì anh là Thiên Thần rồi, đã hoàn thành được ước mơ từ nhỏ rồi ... Anh không cần hạnh phúc nữa ...

Hạnh phúc... Đối với hắn xa vời đến thế sao ...?

_ Tại sao ? Tại sao không ích kỉ một chút, tại sao không chịu nắm bắt lấy hạnh phúc của mình ? – Tôi không để ý rằng giọng của mình đang trở nên nghẹn ứ.

Thiên Du vẫn một mảnh u buồn ẩn hiện trong thần thái, mắt hướng về bầu trời đầy sao.

_ Vì... nếu như anh ích kỉ ... Anh sợ rằng người khác sẽ mất mát vì lòng tham của anh ... Cứ như vậy thì anh chịu đau khổ ủy khuất sẽ tốt hơn ... - Hắn bình thản nói.

Tên này. ... quả thực là rất ngốc mà !

Trong lòng dâng lên một tràng phấn nộ cùng đau đớn, và một cách nhanh chóng ... Tôi ôm lấy hắn...

_ A ... - Hắn ngớ ngẩn

_ Anh làm cho tôi cảm thấy mình thật đáng ghét a ... Tại sao anh lại cao thượng đến ngốc nghếch như vậy chứ ? – Tôi úp mặt vào lồng ngực ấm nóng của hắn, khẽ thì thào.

_ Haha... Anh không như em nghĩ đâu ... - Hắn cười chua xót _ Anh đã từng là... một kẻ ích kỉ đáng ghét a...

Tôi cứ muốn như thế này mãi thôi, giây phút này như bọt bóng xà phòng... Tưởng chừng yên bình bao nhiêu, chẳng mấy chốc sẽ tan biến mãi mãi...

Tại sao tôi lại ích kỉ như thế này chứ ?

Tại sao tôi không muốn hắn rời xa thế này ?

Không khí tĩnh lặng bao vây lấy chúng tôi .... Khoảng một lúc.

Rồi hắn cất tiếng, thật khê khàng như sợ tôi giật mình :

_ Điều cuối cùng anh muốn làm ... Hãy cho anh biết ước mơ của em đi ... - Hắn ôm lấy gương mặt của tôi bằng cả hai bàn tay, đưa nó ngược lên đối diện mình.

Tôi như chìm vào đáy mắt trong veo tựa hồ thu sâu thăm ấy...

_ Nếu như tôi nói ... Thì anh sẽ yên bình trở về chứ ? – Mắt tôi ráo hoảnh nhìn hắn ngây ngốc.

Gương mặt của hắn lập tức đanh lại, nhưng rồi hắn cũng nhẹ nhàng nói :

_ Được ... Nhưng anh sẽ chỉ để em sử dụng một nửa sức mạnh thôi ... Phần còn lại anh muốn giảm rủi ro cho em ... Anh nghĩ mình có thể ...

_ Anh chắc chứ ? Hãy chắc với tôi rằng ... anh sẽ nguyên vẹn làm Thiên Thần ... Nếu không tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa ... - Tôi nghi hoặc nhìn hắn, quả thực nói ra điều này thực miễn cưỡng a ...

Tôi muốn giữ hắn lại...

Nhưng ...

Tôi không thể.

_ Tin anh đi ... Anh là Thiên Du mà ... - Đôi môi khẽ gọi kia cong lên thành vầng trăng khuyết đượm buồn. _ Hãy nói cho anh biết ... điều ước của em đi ... -Hắn nỉ non.

Tôi muốn gì hơn nữa đây ?

_ Tôi ước gì ...anh không phải là Thiên Thần ...

Hắn ngơ ngác nhìn tôi trân trân, cứng họng không thể nói gì được nữa.

_ Tôi ghét bộ mặt giả tạo của anh ... Tôi ghét nụ cười như không có gì của anh...Anh nghĩ nếu cứ tỏ ra hoàn hảo thì mọi người sẽ nghĩ anh ỏn ư ? Từ nhỏ đến lớn anh luôn như vậy, anh nghĩ hy sinh thì sẽ tốt cho bản thân sao ? Tại sao anh lại làm Thiên Thần chứ ? Sao anh không làm Ác Quỷ đi cho rồi ! – Tôi tuôn ra một tràng đầy phấn nộ, khiến con người đang đứng đối diện trở nên đóng băng.

Bầu trời đang ... sáng dần lên...

Hắn im lặng.

Rồi đôi mi hắn khẽ lay động, và những ...giọt nước mắt tinh khiết khê khàng rơi trên gò má kia ...

_ Ừ ... Anh ... là một kẻ ... hèn nhát ...

Nhìn những giọt lệ kia, tôi cũng cảm lòng không được mà òa khóc, rồi chúng tôi ôm lấy nhau ... Chặt cứng như tượng chừng không thể tách ra được nữa...

Và bầu trời ... bình minh đang dần lên ... dần lên khỏi những dãy cao ốc ngoài kia ...

Trái tim ... tưởng chừng như vỡ ra vậy ...

Tôi phải buông tay, vì hấn, tôi phải buông tay...

Hãy sống như một Stella từ trước đến nay, từ trước khi hấn chưa xuất hiện...

Đúng vậy ...

_ Mặt trời... dần lên rồi ... Chúng ta hãy mau mau ... - Những ngón tay của tôi vuốt ve trên tấm lưng rộng rãi của hấn, bên mỗi một giọng thì thảo thúc giục.

Thiên Du nghe vậy, rời ra khỏi người tôi một chút ... Rồi đôi mắt của hấn khóa chặt trên người tôi.

_ Anh biết ... - Giọng nói trầm khàn đầy u buồn cất lên.

Giọng nói này, biết bao giờ tôi sẽ được nghe lại ?

Ánh mắt này, biết bao giờ tôi sẽ được nhận lấy ?

Bàn tay này, biết bao giờ sẽ lại ôm lấy tôi ?

Haha, thật xa vời quá ... mong manh quá ...

Thiên Thần dịu dàng mà ác độc này... Tôi đã lỡ yêu anh mất rồi...

Trong lúc tôi còn đang ngỡ ngàng, từ khi nào hấn đã bỏ vào tay tôi chiếc kẹp tóc kia ... Và cánh tay bị hấn kéo, thật mau chóng cả hai đã lại nằm trên giường. Và tôi đang ở trên thân của hấn.

Hai tay chống trên giường, tôi nhìn hấn đầy yêu thương luyến tiếc.

Và Thiên Du tự bao giờ đã cởi chiếc áo somi trắng đẫm máu kia ra ... Hấn một thân trên trần trụi, ở ngực có vết thương đang rỉ máu trông thật đau đớn a...

_ Hãy đọc theo... thần chú mà anh nói nhé ... - Hấn vuốt ve gương mặt của tôi một chút, rồi ngồi dựa vào đầu giường, đưa một cánh tay của tôi vòng ra sau lưng.

_ Anh nguyện sẽ biến thành ... Thiên Thần mà em yêu trong câu chuyện cổ tích... Dang rộng đôi tay như đôi cánh, che chở cho em ... - Bên môi, hấn không phải là nói, mà là thì thầm cất lên tiếng hát.

Là...bài hát đó ?!

Đêm đầu tiên mà chúng tôi ở cùng nhau, hấn đã ru tôi ngủ bằng bài hát này...

_ Anh... nguyện... sẽ biến thành ... Thiên Thần mà em yêu ...trong câu chuyện cổ tích... Dang rộng đôi tay như đôi cánh, che chở cho ...em...a – Hốc mắt tôi lại nóng lên, những giọt nước mắt mặn chát khê khàng rơi xuống, vô tình rớt lên tấm lưng của hấn.

_ ... Em phải tin rằng ... tin rằng chúng mình sẽ... Có một kết thúc hạnh phúc... và vui vẻ... Như trong những... câu chuyện cổ tích ... - Giọng hát của hấn thật du dương, trầm khàn mà êm mượt lọt vào tai tôi.

Như đêm đó ... Tôi đã thiếp đi trong những lời ca ngọt ngào ấy ...

_ Em.. phải tin rằng ... tin rằng chúng mình.. sẽ... Có một kết thúc hạnh phúc... và vui vẻ... Như trong những... câu chuyện.. cổ tích.. Oaaaa ... - Tôi không kim được mà khóc òa lên... Gục lên bờ vai rắn chắc của hấn mà nức nở.

_ Đừng khóc... sắp ...được rồi ... - Hấn vỗ nhẹ lưng tôi, giọng nói kia cũng nghèn nghẹn lại rồi. _ Giúp anh đặt nó lên lưng nào ...

Đôi kẹp tóc trong tay tôi tự khi nào đã trở nên lấp lánh tuyệt đẹp, nhưng nó không nóng như lần trước, mà tỏa ra một hơi ấm khiến tôi cảm thấy yên bình ...

Cả căn phòng, ngập tràn mùi thơm tựa hoa cỏ của hấn... Nghe thoang thoảng bên cánh mũi...

Tôi cảm giác được cơ thể của hấn cũng đang nóng lên bất thường...

_ Mau lên ..a – Thiên Du một giọng khàn đục kìm chế đau đớn thúc giục.

Một cách run rẩy, tôi choàng cả hai cánh tay lên lưng hấn, ôm lấy. Rồi vuốt ve hình xăm đôi cánh đen kia ... Nhẹ nhàng đặt đôi kẹp tóc lấp lánh lên chúng ...

Thực kì diệu, chiếc kẹp tóc lập tức truyền lên hình xăm tinh xảo đó một thứ ánh sáng kì dị, khiến cho hình xăm trở nên sáng chói, và đôi kẹp tóc dính vào

lưng của hắn... Từ từ khẽ động dậy...

_ Aaahhhh... – Cơ thể hắn khẽ run lên, và bên môi hắn đau đớn rên rĩ không thôi.

Tôi ôm lấy gương mặt góc cạnh tuyệt đẹp kia, cảm lòng không được mà hôn lên đôi môi nóng bỏng quyến rũ lòng người ấy...

Hắn hơi ngạc nhiên vì bị hôn, nhưng rồi cũng từ từ nhiệt tình đáp lại... Khiến cả hai mê mẩn quấn lấy nhau, hơi ấm nóng truyền qua nhau đầy những cảm xúc mãnh liệt...

A...

Một lúc, Thiên Du luyến tiếc rời ra khỏi đôi môi của tôi...

Và khi tôi mờ mịt mở đôi mi ra...

Cả cơ thể cao lớn kia tỏa ra một thứ ánh sáng quý dị mà không hề chói mắt... Thực ảm áp...

Làn da lấp lánh, đón lấy những tia nắng đầu tiên...

Và...

Đôi cánh kia, trắng muốt xinh đẹp, những đốm sáng nho nhỏ rơi ra từ chúng... Như những chú đom đóm mùa hè tinh nghịch...

Đôi cánh kia càng ngày càng lớn, đang rộng ra... Nó từ từ lay động, dần dần vỗ vỗ một cách nhẹ nhàng mà khỏe khoắn...

Lông vũ khẽ khàng đáp xuống chiếc giường trắng toát...

Y hết... giấc mơ đó... Thứ đã ám ảnh tôi những ngày qua...

_ Anh... thật đẹp quá... - Tôi lẩm bẩm, mắt mở to nhìn một cảnh.

Thiên Du đưa những ngón tay man dại lướt trên gương mặt của tôi, thì thào:

_ Dù anh... không có ở cạnh... Nhưng hãy tin rằng anh luôn... dõi theo em...

Hắn đến bên cửa sổ lớn, dưới ánh bình minh đang dần lên cao...

Mặt trời đỏ hỏn như lòng trứng gà... Những gợn mây trắng tinh nhẹ nhàng lướt qua...

Bước một chân lên cửa sổ, hắn ngoái đầu nhìn lại... Dưới ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt vàng cam óng ánh kia tỏa ra một ánh sáng như ánh trăng khuya, khiến cho tôi có muốn cũng không thể nào quên được... Ánh nhìn đó thật dịu dàng, thật ảm áp, tràn ngập yêu thương luyến tiếc...

Đôi cánh vỗ nhẹ... rồi mạnh dần...

Lông vũ trắng tinh...

_ Yêu em... là một sai lầm... - Hắn cười chua xót.

Thiên Du... yêu... yêu... yêu tôi sao?

_ Đó là một sai lầm ngọt ngào... - Trước sự ngỡ ngàng của tôi, hắn vươn tay chạm lên cánh môi của tôi, rồi đặt đôi môi mình lên đó hôn nhẹ... Cái hôn phảng phất như gió, nhưng mang theo biết bao luyến tiếc ngậm ngùi lướt qua...

_ Đáng ghét... sao đến bây giờ mới nói hả! – Tôi quát to, mắh hấn. Nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Đôi môi của hắn chỉ nhếch lên, rồi hắn bước lên cửa sổ, đôi cánh vỗ càng ngày càng mạnh...

Ánh nắng đầu ngày chiếu lên cơ thể tuyệt đẹp của hắn, nhưng thân thể kia đã trở nên nhàn nhạt như một cái bóng, tưởng chừng như vô hình vậy... Vầng sáng yếu ớt nhẹ nhàng ấy, phủ lên mái tóc hắn một ít hào quang, hệt như vòng sáng trên đầu của những Thiên Thần trong cổ tích...

Ngoài trời kia, những màn sương nhàn nhạt phủ lên bầu trời trong vắt... Khiến cho cảnh quan trông thật u buồn kì dị...

Hắn khẽ khép đôi mi dày, mắt hướng về phía bầu trời...

Và trong khoảnh khắc cuối cùng ấy... Thiên Du không quay lại nhìn tôi nữa...

_ Nếu như anh không là Thiên Thần... Thì em sẽ yêu anh chứ?

Khi đôi cánh kia mang hân bay vút lên bầu trời trong veo, trong tai của tôi vang vọng câu nói đầy những ám áp kia ...

Nước mắt lại nhòa trong nhãn quang..

_ Đồ ngốc ... Dù anh có là Ác Quỷ em cũng sẽ yêu anh !

Em yêu anh ... yêu anh ...!

Stella Glass này là một con ngốc tri độn mà ..!

Từ phía xa, đôi cánh vỗ thật nhẹ nhàng càng ngày càng xa dần, đến khi chỉ nhìn thấy một đốm sáng nho nhỏ lẩn khuất sau những đám mây ...

Ngoài trời kia, những chiếc lông vũ nhẹ nhàng rơi xuống ...

Và...

Thực diệu kì ... Chúng tan ra thành những hạt tuyết trắng ... Rơi xuống ... rơi xuống ...

Tuyết trắng muốt ...

Tuyết mà tôi yêu, tình nghịch nhảy nhót khắp nơi... Sao hôm nay lại trông buồn bã như thế ?

Đó là ngày đầu tiên và cũng là ngày cuối cùng... Thành phố đó có tuyết rơi.

...

Và trên chiếc giường phủ vải trắng ngà ấy...

Có một chàng trai tuyệt mỹ đang ngủ thật ngon ...

Nói là ngủ thôi... nhưng hơi thở của chàng đã tắt lịm từ lúc nào ...

Giương mặt của chàng thật yên bình ... tựa như không ai có thể đánh thức được nữa ...

Da của chàng trắng bệch, nhưng cũng thật đẹp làm sao ...

Cơ thể của chàng... đã trở nên lạnh lẽo từ lúc nào...

Đôi môi quyến rũ của chàng... Đã không thể mỉm cười ám áp như trước nữa rồi ...

_ Thiên ... Du ... - Tôi khóc òa lên, bên môi cứ lẩm bẩm thì thầm cái tên đó...

“Nếu như có nụ hôn của hoàng tử ... công chúa sẽ tỉnh dậy ....”

Đặt đôi môi lên cánh môi lạnh băng đó, dù cố gắng thế nào ... Cũng không thể làm Hoàng Tử tỉnh dậy được nữa ...

_ Tại sao ? Tôi đã hôn anh mà sao anh không tỉnh dậy hả ?! Nếu như anh không tỉnh dậy ngay lập tức thì tôi sẽ hận anh suốt đời ... sẽ ... ghét anh ... suốt đời ... Hừc...hừc...

Tôi cứ hôn lên đó mãi... hôn mãi...

Nhưng hơi ấm của tôi... đã không thể làm cho cái cơ thể lạnh băng trong tay nhúc nhích ...

_ Stella ...

Sau lưng, giọng nói quen thuộc truyền đến ...

_ Thiên Du đã đi rồi... - Ryan đứng bên cửa, ngậm ngùi u buồn nói. _ Chúng ta ... phải mang thân xác của cậu ấy trả về mộ ... Nếu không sau này sẽ gặp rắc rối ...

Tôi như bị đâm một nhát thật đau vào tim.

_ Anh nói cái gì ?! Tại sao ... tại sao chứ ?! Thiên Du vẫn còn ở đây cơ mà ... Nực cười quá, hân còn sống đây mà ... Mộ gì chứ ? – Mắt tôi rảo hoảng, gần như hét lên. Ôm lấy cơ thể vô hồn của Thiên Du.

_ Stella ... Em hãy chấp nhận sự thật đi ... Cậu ấy đã đi ra rồi ...

Khônggggg!!!!

Những điều ngu xuẩn này, hấn vẫn còn sống cơ mà !

Không, đừng đi ... !

Và tự bao giờ, ba người bạn của tôi đã đi vào phòng ...

Giương mặt của họ... cũng đầy những buồn bã nặng nề ...

_ Rất tiếc ... Tôi xin lỗi ... - Thanh Nghĩa bước đến bên giường, một cách dễ dàng gỡ từng ngón tay tôi đang bám trên cơ thể của Thiên Du ra ...

_ Không...! Tôi không cho phép ... ! Dưới đất rất cô độc... làm sao hấn có thể sống được chứ ...! – Tôi cố gắng níu lấy, gào thét thật lớn ...

...

Và trong gió ... bay đến bên chiếc giường trắng ... Một mảnh giấy.

Mảnh giấy ghi chú màu vàng ấy, đã lấm bụi ... Nhàu nát ...

“I will come back ... Please wait .. “ - Tôi sẽ trở lại ... Xin hãy đợi ...

Đó là tờ giấy mà tôi đã viết khi rời khỏi ngôi nhà này ...

Nhưng ...

Lại có thêm một dòng chữ mới ở phía dưới ...

“P/s I love you ... “ – Tái bút : Anh yêu em ...

Đó là ngày cuối cùng của tháng mười hai ...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tưởng chừng Như Đã Kết Thúc ... - End

London, Anh – Một ngày mùa xuân ...

Khu mộ của gia đình Ashley.

Những ngôi mộ phủ một màu xám của gạch đá đã lâu năm, khoác lên mình những mảng nắng mùa xuân dịu nhẹ lấp lánh... Khiến cả khu mộ dần chìm trong biển nắng, nhưng không hề chói lọi, mà nhẹ nhàng ấm áp ...

Từng phần mộ sắp xếp nhau thật đều, từng hàng dài tưởng chừng vô tận ...

Những bước chân của tôi lướt qua những cánh hoa hồng trắng rải trên nền đất, dẫn đến phần mộ được lát gạch trắng còn rất mới ...

Phần mộ ấy, thật đặc biệt, nằm ở nơi ánh dương chiếu lên rặng đồi nhát, được mặt trời ưu ái cho những tia nắng tuyệt đẹp nhất, lấp lánh nhất ...

Xung quanh phần mộ đó, là những bông hoa hồng trắng muốt được rải đều xung quanh ...

Hoa hồng trắng, chính là loài hoa mà tôi yêu nhất ... Và, hấn cũng vậy ...

Nắng len lỏi, lặng lẽ lướt qua dòng chữ khắc trên bia đá ...

“William Arthor Ashley“

(1991 – 2009)

Cái tên đó ...

Giương mặt tuyệt mỹ trên bia mộ khiến lòng người rung động kia, cậu thanh niên trẻ măng với nụ cười ngoác đến mang tai, mang đến cho người ta cảm giác vui vẻ tràn ngập ... Nụ cười ấy, như tỏa nắng ...

Khóe môi tôi khẽ nhếch một nụ cười.

Bó hoa hồng trắng thật lớn trên tay, được tôi nhẹ nhàng đặt trên phần mộ của hắn ...

Trên phần mộ lát đá hoa cương trắng bóng loáng, có một vật lấp lánh tỏa sáng ánh kim ...

Chiếc cảnh nhỏ nhắn xinh xinh màu trắng, đã thiếu đi một nửa còn lại ...

Ồ ...?

Tôi ngớ ngàng, sững sờ nhẹ nhàng chạm lên chiếc cánh ...

Nó ... là chiếc kẹp tóc đó mà ?

_ Stella ...

Tôi nghe rõ mồn một tiếng bước chân từ phía sau đang vọng dần tới, ngoài tôi ra còn có ai ở đây sao ?

Quay đầu lại, dáng người cao lớn kia đang tiến đến, sau lưng anh là hàng ngàn tia nắng lấp lánh trượt trên bờ vai anh ... Hệt như một đôi cánh.

_ Ryan ... - Tôi lẩm bẩm gọi tên anh, đôi chân cũng từ từ tiến lại gần anh hơn.

Thần thái của anh phủ lên một vẻ rầu rĩ ẩn hiện, nhưng bị nụ cười nhàn nhạt trên môi anh che phủ, nếu không tinh ý thì không thể nào nhìn ra nét u buồn trên gương mặt tuyệt mỹ kia được ...

Ryan vẫn giỏi che giấu cảm xúc như vậy ...

Anh bước lại, mỉm cười với tôi một cái, đưa mắt nhìn sang phần mộ của Thiên Du, rồi chậm rãi dịu dàng nói, nhưng vẫn mang chút trầm buồn :

_ Em ... quả thực đã yêu cậu ấy rồi ...

Tôi mỉm cười, cố kìm nén cảm xúc :

_ Có lẽ ... Nhưng em nghĩ em sẽ mau quên thôi ... Cũng có thể đây ... chỉ là cảm xúc ... nhất thời ... - Tôi cố dối lòng mình ... Cố gạt đi hình bóng hắn trong tâm trí nhưng dường như thật khó ... - Chừng nào chúng ta sẽ đính hôn ? - Tôi ngược lên hỏi anh.

Ryan vẫn mỉm cười, rồi anh nói :

_ Không đâu, chúng ta sẽ hủy bỏ hôn ước ...

Mắt tôi đột nhiên mở to ra, ngơ ngác :

_ Tại sao ? Tại sao đột nhiên ...?

Nhưng trong tôi chẳng có tí cảm xúc gì về chuyện này, thực sự.

Tại sao thế ? Rõ ràng ...

_ Vì ... em ... Đã không còn yêu anh nữa rồi ... - Anh nói, gương mặt toát lên vẻ buồn bã lại càng đậm thêm.

_ ...

_ Tự bao giờ, em đã yêu William mà không hề hay biết, tưởng rằng từ trước đến giờ mình luôn thích anh ... Nhưng thực ra, nó đã tàn phai từ lâu rồi ...

_ Ryan ... em ...

_ Em không có lỗi, là do anh quá vô tình ... Từ 10 năm nay biết nhau, dù em biết anh không thích em nhưng vẫn cố đuổi theo anh, nhưng anh lại ... lạnh lùng với em ... Vì lúc đó anh quá yêu Angie ... Và tình cảm của em, anh biết, đó chỉ là sự ngưỡng mộ, sự sùng bái mà thôi. Đó không phải tình yêu, Stella à ... - Những ngón tay của anh lướt trên mái tóc của tôi.

Sự ngưỡng mộ ?

_ Anh xin lỗi, vì tất cả những điều từ trước đến giờ ...

_ Không, em mới là người phải xin lỗi ... Vì em đã mang đến quá nhiều rắc rối cho anh ... Lại còn khiến cho người anh yêu ... - Tôi thực sự hối lỗi, không dám nhìn anh ngập ngừng nói.

_ Ngốc, em không có lỗi ... Là tại anh quá ngu ngốc ...

Sự im lặng phủ lên chúng tôi một cách lặng lẽ...

Được khoảng một lúc, Ryan lại ngược lên :

_ Có lẽ, anh sẽ rời khỏi đây ... - Anh nói.

Tôi ngạc nhiên :

_ Anh định đi đâu ? Chẳng phải còn Thành Khiết ...

_ Vị trí hiệu trưởng đã được nhường lại cho một người mới rồi, em đừng lo... Bản thân anh cũng không hứng thú gì với công việc đó lắm ... - Anh cười khỏ. _ Anh vẫn chưa nghĩ ra là mình sẽ đi đâu ...

_ Em nghĩ... đi du lịch sẽ khiến anh bình tâm và dễ dàng quên đi mọi chuyện ... Hãy bắt đầu cuộc sống mới của mình một cách vui vẻ nhé, chúc anh hạnh phúc ! – Tôi mỉm cười rạng rỡ, chân thành nói. – Ryan trong mắt em luôn luôn là chàng trai tuyệt vời nhất, nhất định sẽ có một cô gái tuyệt vời sánh đôi cùng anh !

Ryan cười, nụ cười giờ đây cũng vui vẻ hơn một chút.

_ Nhất định anh sẽ hạnh phúc ... Còn em thì sao ?

Tôi chỉ cười.

Ai biết sau này sẽ như thế nào ?

Khu mộ của dòng họ Ashley ngập trong nắng vàng nhạt, và một đôi nam nữ tạm biệt nhau, tạm biệt trong yên bình và những lời chúc phúc chân thành...

Họ sẽ đi đến con đường hạnh phúc của họ, chắc chắn là như thế.

...

3 năm sau ...

Đúng 3 năm sau khi Thiên Du rời đi ...

Stella Angel Glass đã trở thành một cô gái xinh đẹp, và cô đã trở thành tân sinh viên của đại học United Kingdom...

Vậy ước mơ của cô là gì thế nhỉ ?

Kí túc xá XX, thủ đô London, Anh.

Ngày 28/12/2014

Woaaaaa... Hôm nay có một cảm giác cực kì lạ nha...

Đêm qua mình đã nằm mơ thấy WILLIAM ASHLEY !!!

Chết tiệt, phải quên đi thôi !

Ngày 29/12/2014

Quên làm sao được nhỉ ? Vì mình vẫn còn đang đeo chiếc kẹp tóc kia còn gì ...

William chết tiệt, anh chết ở chỗ thối nào vậy ?!

Ngày 30/12/2014

Thích quá ! Ngày mai mình được đi thực tập đến chỗ viện thiên văn học ... Huraaaa!

“ Dream are like a stars, you may never touch them... But if you follow them, they will lead you to your destiny ... “

Phải, nếu như mình đi theo những vì sao, chúng sẽ dẫn mình đến định mệnh của mình ...

P/S : Thiên Du, anh vẫn sống vui vẻ chứ ?

Một buổi sáng tinh khôi trong lành...

Cũng là ngày cuối cùng của tháng mười hai ...

A... Đừng nhớ đến nó nữa...

Tôi đứng trước gương chải tóc, cẩn thận chỉnh trang lại trang phục. Khi đã cảm thấy thực vừa lòng, tôi vội nhìn đồng hồ ... Và tất tả chạy ra ngoài...

“ Rìng ... rìng “ – Chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên.

“ Ryan is calling “

_ Alo, Ryan à ? – Tôi vừa chạy vừa mở điện thoại.

_ Ủ, anh đây... Nghe nói em hôm nay đi thực tập à ? – Trong điện thoại, anh dịu dàng hỏi han.

_ Vâng, thực tập ở viện nghiên cứu, còn anh vẫn sống tốt chứ ?

_ Rất ổn, rất hạnh phúc... À mà Thiên Nhật nó rất nhớ em đấy ... - Anh vui vẻ nói.

_ À ... Con bé rắc rối đấy hả ? Bảo với nó hộ em là hè này đi Stella sẽ về đó lấy thịt của con làm bữa tối đấy, nhớ nhé ...!

_ Hahaha – Anh cười thành tiếng - Này Stell, em có bạn trai chưa ?

_ Tại...tại sao tự nhiên lại hỏi vậy ? Dĩ nhiên là vẫn chưa rồi ...

_ Anh biết là em vẫn chưa quên được cậu ấy, đúng không ? – Giọng anh trở nên rầu rầu.

_ ...

_ Yên tâm đi, anh chắc là cậu ấy sẽ trở lại ... William đã muốn cái gì thì chắc chắn thứ ấy sẽ là của cậu ta ... Có thể là cậu ấy sẽ trở lại ... Cũng có thể là hôm nay thì sao ?

_ ...

_ Thôi, không nói nữa, bye em..

_ Bye anh, hôn cái.

_ Bây nào, anh có vợ rồi nhé !

_ Em thẳng đây – Tôi cười nói, rồi cúp máy.

Ryan giờ đã yên bề gia thất với Nhật Hạ - Một chị gái cực kì cực kì xinh đẹp. Và họ đã có một đứa con 3 tuổi, con bé tính nghịch Thiên Nhật... Ryan rất yêu chị ấy, tôi mừng vì anh đã quên được Angie, đã quên đi kí ức buồn đó ...

Dù sao thì với tôi, Ryan là một kỉ niệm đẹp.

Bố mẹ tôi cũng đã bớt phiêu bạt đây đó, cũng đã yên thân dưỡng già ở New York, mẹ tôi giờ đã thích cuộc sống nhộn nhịp ở đó ... Còn bố thì đã chuyển sang nghề ... Xách túi cho mẹ tôi đi shopping ... Hầy, ông bà già ấy vẫn còn sung sức lắm nhé, tối ngày ở trước mặt tôi diễn trò tình cảm làm tôi phát nôn...

Còn Tứ Thanh, hình như đã xuất hiện người cuối cùng... Và họ hiện đang làm nhiệm vụ dài hạn ở trần gian ...

Oaaaaaaaaa ...Sao ai cũng hạnh phúc vui vẻ còn tôi lại cô đơn thế này...

...

Đường đến viện nghiên cứu cũng khá xa, tôi phải qua thêm một trạm xe buýt nữa mới tới được.

Hơi huốm của mùa xuân dường như đang bắt đầu ủa về ...

Nắng lấp lánh rơi nhẹ trên những mái nhà, trên ống khói ...

Tuy thời tiết vẫn còn khá lạnh, nhưng không khí dường như đang trở nên dịu dàng trong lành hơn thường ngày ...

Hắn sẽ ...trò lại sao ?

Y hệt như ngày đầu tôi gặp hắn, một ngày mùa đông. Một ngày mùa đông nắng lung linh.

Đây không phải Việt Nam, mà là London ...

Những bước chân của tôi chậm hơn theo dòng suy nghĩ, đôi mắt ưu tư thất thần nhìn về phía xa xăm, ngẩn ngơ...

“Rào ...!” – Tiếng nước đổ từ phía sau lưng khiến tôi giật mình ngoái đầu lại.

Trước cửa hàng hoa, một anh chàng mảnh dẻ cao lớn ướt nhẹp khi bị bà bán hoa đổ nước lên người. Trông anh ta khổ sở lắm sao...

Ý ... Trên áo somi trắng kia, là huy hiệu của trường United Kingdom mà ?

Thì ra anh ta cũng học cùng trường, thời thì tôi cũng động lòng thương người. Vội bước đến toan đưa cho anh ta chiếc khăn tay.

_ Hey ! – Tôi vỗ vai anh ta.

Dưới lớp áo ướt kia, tấm lưng trắng nõn hiện ra... Oa... da anh ta đẹp thật nha ... Nhưng trên lưng... lại ẩn hiện một vết sẹo lớn ...

Chẹp, xin chia buồn cho làn da đẹp của anh a...

_ A... Sao... - Theo bản năng phản xạ, anh ta quay lại.

Trời đất quỷ thần ơi ...

Một chàng trai có mái tóc vàng óng, vuốt ve nó chắc sẽ êm lấm a...

Da anh ta trắng như sứ ...

Và...và...

Dưới cặp kính gọng đen ...

Đôi mắt đỏ ...

Đôi mắt vàng cam óng ánh như viên đá hổ phách ...

Chúng tôi như lạng đi, nhìn nhau trân trân...

Không khí như nghẽn lại...

Không gian tưởng chừng như ngưng đọng trong khoảnh khắc...

Đẹp quá !

Chỉ có điều... Gương mặt này trông thật đáng yêu a...

_ Các người tỉnh đứng đó làm cảnh à, mau tránh ra cho người ta buôn bán nữa ...! – Bỗng, tiếng quát tháo đầy bức bối của bà chủ cửa hàng hoa khiến cả hai chúng tôi thất thần tỉnh ngộ.

_ A xin lỗi ... - Một cách đồng loạt, chúng tôi cúi xuống.

Trời ạ...

Cảnh tượng gì thế này ...?

Tôi ngược lên nhìn anh chàng cực kì “đáng yêu” kia, đoạn lời trong túi xách ra chiếc khăn tay chia ra cho anh ta :

_ Nè, lau đi, trông anh thảm thật đó ...

_ A... Cảm ơn ... -Giọng nói trầm ấm vang lên, cái giọng du dương mà khàn trầm ấy ...

Giống...giống đến như thế sao ?

Không... không ... Có lẽ là trùng hợp thôi mà ...

_ Anh...anh đeo lens hả ? – Đột nhiên, tôi lại lơ đãng nói.

_ Không, từ lúc sinh ra mắt tôi đã như thế này rồi

Anh ta nhận lấy chiếc khăn, dùng nó lau lau trên chiếc áo khoác nâu bị ướt. Và ...Trên ve áo của chiếc áo khoác ấy ...Một thứ sáng lấp lánh, ánh kim dưới nắng vàng...

Đôi cánh ... kẹp tóc.. Đôi cánh...

Mắt tôi như phủ một lớp sương mờ...

Cảnh tượng quá khứ đau đớn ấy lại ùa về trong óc...

Tại sao đến cả cách nói chuyện cũng giống ...?

_ Nè, cô vẫn ổn chứ ? – Bàn tay thon dài kia hươ hươ trước mắt tôi, khiến tôi giật mình thoát khỏi hoài niệm.

_ Không...không có gì – Tôi vội vàng điều chỉnh lại trạng thái bình thường, mỉm cười với anh ta.

Tôi cảm giác được đôi mắt hồ phách ấy chan chứa những yêu thương đang lướt trên người tôi... Thật quen thuộc ...

Thình thoảng, đôi môi hơi cong lên quẹo rĩ kia lại mấp máy một chút, hình như đang định nói gì...

_ Chào anh, tôi phải đi trước đây – Tôi vội nói.

Đúng là giống thật ...

Nhưng người chết ...

Làm sao có thể sống lại chứ ?

Có lẽ tôi đã yêu đến mức mù quáng, chẳng phân biệt được thật ảo rồi ...

Tôi xoay người bước đi...

Một bước ...

Hai bước...

Ba bước...

_ Đến vậy mà ... em vẫn không nhận ra sao ?

Sau lưng, giọng nói âm trầm nam tính ấy vang lên khiến nhịp tim tôi như ngừng đập...

William ?

Khi tôi ngỡ ngàng quay đầu lại, thì chẳng có ai ở đó cả.

Stella tôi đã mê muội mất rồi ... Thật ngốc quá.

Hy vọng làm gì chứ ?

...

Viện nghiên cứu thiên văn học London

Ở đây cực rộng lớn a...

Có rất nhiều thứ để khám phá ! Nếu đêm nào cũng được ngắm sao ở đây thì hay biết mấy ~

Tôi cùng đoàn học sinh cùng trường dạo quanh viện nghiên cứu, được gặp rất nhiều giáo sư tiến sĩ nổi danh trong nghề ... Thực thích ghê a !

Hêê, nhưng Stella tôi làm sao thỏa mãn được hết chứ ?

Cái tôi muốn là được lên tầng cao nhất, được ngắm vũ trụ bằng cái ống kính thiên văn cực đại kia kia ...

Nhưng mà còn lâu mới lên tới đó...

Và tôi quyết định, phải lên đó xem trước mới được, tiện thể chụp lên vài tấm hình ...hêê.

Lên thang máy, tới tầng cao nhất của tòa nhà...

Quả nhiên, không có ai ở đây cả ...

Trên tầng cao nhất là một mái vòm lớp kính trong suốt, có thể nhìn ra ngoài bầu trời xa xăm kia ...

Ước mơ ... được chạm đến những vì sao ...

Ước mơ ... Được vươn tới “định mệnh” tưởng chừng như vô vọng kia ...

“Có thể ngày hôm nay cậu ấy quay lại thì sao ?” – Câu nói trong điện thoại lúc nãy của Ryan cứ vang vang trong óc tôi, khiến tôi rối bời mà suy nghĩ.

Hắn sẽ quay lại ư ?

Bất chợt, tôi nhìn vào bầu trời đầy sao qua lớp kính kia...

Những ngôi sao sẽ dẫn đường... đến định mệnh.

...

Hiện giờ trong phòng tài liệu, mọi người hình như đang xem tranh ...

Tôi rón rén lên vào trong đám đông ... Mọi người đang tụ tập quanh một vị giáo sư khá già, tầm khoảng 60 thì phải ?

_ Tôi là Collin Frank, còn đây là trợ giảng tạm thời của tôi ... - May quá, ông ta mới bắt đầu vào thuyết trình...

Ở ngoài đám đông, cái con người cao ngều ấy bước vào, đỉnh đặc, nam tính ...

Chàng trai da trắng như sứ, mái tóc vàng óng ánh kim ...

Trên áo sơ mi trắng tinh của chàng, chiếc cánh nhỏ lấp lánh kim tuyến trắng khiến người ta chú ý...

Dưới cặp kính cận gọng đen, đôi mắt vàng cam như hai viên đá hổ phách linh động nhìn quanh ..

Lông mày chàng thanh tú hơi nhếch lên, khiến cho gương mặt càng thêm phần vui vẻ...

Bạc môi chàng hơi cong lên đầy khêu gợi, chốc chốc lại tạo thành những đường cong tuyệt mỹ khiến cho gương mặt của chàng lại thêm anh tuấn rạng ngời ...

Hệt như ánh dương soi rọi ... Tuy thực sáng nhưng không hề chói lọi, ngược lại mang đến cảm giác gần gũi thân thuộc lạ kì ...

_ A... Xin lỗi vì đã đến hơi muộn ... Tôi là William Ashley, hiện đang làm trợ giảng tạm thời của giáo sư Frank, mong các bạn ủng hộ. Sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều. – Chàng trai mái tóc vàng óng cất giọng, đoạn đưa mắt liếc nhìn tôi ..

Là anh ta.

Cái tên đó, như sét đánh ngang tai tôi, tuy nó lọt vào tai nhưng lại khiến phổi tôi khó khăn hô hấp...

Và tôi biết, đây là định mệnh của mình.

Ai biết ngày mai sẽ như thế nào chứ ?

"Nếu như anh không là Thiên Thần ... Thì em sẽ yêu anh chứ ? "

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Anh Không Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.